

yedi artı bir eşittir iki

1.....	2
2.....	8
3.....	12
4.....	20
5.....	29
6.....	36
7.....	45
8.....	53
9.....	61
10.....	68
11.....	77
12.....	88
13.....	94
14.....	100
15.....	107
16.....	115
17.....	123
18.....	132
19.....	140
20.....	147
21.....	152
22.....	162

Hayatta tartışmaktan nefret ettiğim üç konu vardır: para, din ve politika. Din ve politika hakkında kendimi derin sohbetlerden kurtarabilme becerim var, ama olay paraya gelince cüzdanımda ne kadar az miktar varsa o kadar çok konuşmak zorunda kaldığım bir gerçek.

Parayla olan en son karşılaşmamız bu sabah ev sahibimin kirayı arttıracaklarını söyleyerek bana ultimatom vermesi oldu. Ev sahibimin aynı zamanda üvey annem olması ve ultimatomun gün ortasında gelen bir telefon konuşmasında patlatılması da cabası...

"Durup dururken nasıl yeni bir ev bulmamı bekliyorsun Meredith!?"

Meredith, *sevgili* üvey annem. Her ne kadar yedi yaşımdan beri ona sıklıkla anne olarak seslensem de böyle bir zamanda annelikten çok uzak olduğu için ismini kullanıyorum.

"Beth, lütfen. Senin zaten bir evin var—"

"Evet. İşimin ve arkadaşlarımin olduğu şehirden binlerce kilometre uzakta bir çiftlik."

"Baban da seni burada görmek istiyor. Sanatsal arayışların için iki sene yeterince uzun bir zaman olmadı mı—"

Ne zaman doğru düzgün bir iş bulacağımı merak eden kesim için benim fotoğrafçılık kariyerim kısaca "sanatsal arayışlarım" olarak biliniyor.

"Sevdiğim şeyi yapmaya çalıştığım için mi evimi elimden alıyorsun!?"

"Elbette ben de seni evsiz bırakmak istemiyorum Beth, ama durumumuzu biliyorsun. O evi satabilirse çiftliğin işleri biraz daha rahatlayacak."

Teknik olarak ev benim değil, Meredith'in büyükannesinden ona miras kalan bir ev, ama şu anda sahiplik eklerinin zerre kadar önemi yok. Kış geliyor ve benim yılın bu zamanında cebimdeki üç-beş kuruşla kalabileceğim kiralık bir ev bulmam imkansız.

"Traktörlerden birini satın, bir iki adam daha az çalıştırın, tavukları daha çok yumurtlatın, inekleri daha sık sağın—Meredith—*anne*, lütfen, çiftliğe dönemem, şimdi değil. Hem birkaç hafta içinde bir dergiyle işi bağlayabilirim."

İş bağladığım falan yok, tamamen yalan söylüyorum, ama yapabileceğim başka bir şey yok. İki senedir belki bir gün ünlü bir fotoğrafçı olabilmek için garsonluk yapıp, bir taraftan da pasaportlar ve vizeler için vesikalık fotoğraf çekiyorum. Yalanıma malzeme olan dergi görüşmelerinden son iki ay içinde üç tanesine gitmeyi başardım, ama hiçbirinden cevap alamadım.

Durum böyle olunca Meredith ve babam da her fırsatta çiftliğe dönüp aile mesleğine devam etmemin ne kadar uygun olacağını söyleyip duruyorlar. Aile mesleğini küçümsemiyorum, aksine, White Çiftliği ülkenin güneyinde süt ve süt ürünleri satan çiftlikler arasında en prestijli ve en kâr yapanı, ama bir kez eve dönersem bir daha asla hayalimdeki

işi yapamayacağım. Beth White yok satan fotoğraflarını sergilemek yerine sonsuza kadar süt ve peynir envanteri tutup at sırtında ahırları dolaşacak.

“Birkaç hafta derken kaç haftadan bahsediyoruz?”

Harika bir soru.

“Üç,” diyerek kendime en azından bir hafta daha kazandırıyorum.

“Evi satmak konusunda fikrim değişmeyecek, ama sana görüşmelerin sonuçlanana kadar bir ev bulabilmesi için emlakçıyla iletişime geçeceğim.”

“Ama, Mer—”

“Teklifimi iyi değerlendir Elizabeth. Babana ısrarla dönmek istemediğini söylemek yeterince zor olacak, en azından çiftlik için evi satmayı kabul ettiğini söylemek istiyorum.”

Şah ve mat. “Peki, kabul.”

“Hem iş görüşmelerin başarılı giderse üzülecek fazla bir şey kalmayacak, değil mi?”

“Doğru, haklısın anne...”

Hayali iş görüşmeleri ne kadar iyi gidebilirse...

*

“Al bakalım, biraz tatlı iyi gelir.”

Önüme konulan tabakta kalın bir dilim çilekli turta bana bakıyorken ben de gülümsemeye çalışarak şu zalim dünyadaki en iyi arkadaşım Keri’ye bakıyorum. O da benim gibi sarışın, mavi gözlü bir kız, ama benden çok daha mutlu bir hayatı var. Bu ufak cafe onun, muhteşem tartlar ve çörekler yapabiliyor, kendine ait bir evi var—daha fazla devam edemeyeceğim...

“Çileklere biraz daha öyle bakarsan hepsi ekşiyecek, ye hadi.”

Keri çatalı alıp elime tutuşturunca kocaman bir lokma alıp ağızıma tıkıyorum. Ben lokmamı öldürürmüş gibi çiğniyorken Keri tezgahın arkasına karşıma geçip oturuyor.

“Üç hafta ev bulmak için gayet yeterli bir süre Beth, hiç suratını asma. En kötü ihtimalle yine gelir benimle kalırsın.”

Daha ağızımdaki bitmeden ikinci bir lokma daha alıp çilekli krema yığınının içine ekliyorum. “Ya, tabii, sonra kafayı yiyeyim—”

“Ağızındakini yut. Ayrıca o zaman küçüktük, ben daha düzenli oldum, yemin ederim.”

“İki sene önceydi, ikimiz de kazık kadardık ve sen asla düzenli olamazsın.”

Keri gözlerini devirerek oturduğu yerden kalkıyor. “Tamam, ayda bir yerleri süpürdüğüm doğru...”

Ben parmağımı ağızıma sokup öğürme taklidi yaparken cafeden içeri bir çift giriyor, ben de yarım kalmış turtamı bırakıp kalkıyorum. Beyaz gömleğimin üzerindeki yeleğimi düzeltip, tezgahın iki de menü çektikten sonra çiftin oturduğu masaya gidiyorum. “Hoş geldiniz, buyrun menüleriniz...”

Onlar teşekkür ederek menüleri alıp tekrar sohbetlerine dönünce ben de turtama dönüyorum. "Ben o kadar kısa sürede adam gibi bir ev nasıl bulacağım Keri? Ciddi cevap ver."

"Ne zaman ciddiyetsiz cevap verdim?"

Ben turtanın neredeyse yarısını bir seferde ağızma alırken Keri bana canavarmışım gibi bakıp sonra dışarıyı işaret ediyor. "Karşıdaki apartmanda kiralık ilanları var."

"Karşıdaki apartman dökülüyor."

"Ah çok afedersiniz majesteleri, size şu andaki sarayınız gibisini bulamadık..."

Homurdanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Yarı zamanlı vesikalık fotoğrafçı ve garson olarak hayat standartlarımın saçma bir şekilde yüksek olduğu doğru, ama ne yapabilirim?

Daha ucuz bir ev bulup kafanı oraya soktuktan sonra üvey annenin dırdırından kurtulabilirsin Beth, nasıl?

Boş tabağı alıp tezgahın üzerinden eğilerek aşağı koyduktan sonra cebimden telefonumu çıkarıyorum ve dönüp karşıdaki apartmanın en üst dairesine asılı olan dev tabelaya bakıyorum.

O kadar kötü olamaz, değil mi?

*

Bu apartmana daha önce hiç girmedim. Altı katlı ve her katta karşılıklı ikişer daire var. Şu anda Keri'yle beni arkasına almış, eve götüren şişko ev sahibinin göstereceği daire ise en üst katta, 28 numara. Kapı tesadüfen kapalı duruyormuş gibi görünüyor, öyle ki solundaki 27 numaranın aşınmış kapısı bile bana şu anda üç kat kilitli bir çelik kapı gibi görünüyor.

Neden hep başkalarının sahip olduğu şeyler bana daha çekici geliyor?

"Daire burası," diyerek şişko adam kapıyı açıp kenara çekiliyor. Çok da iyi yapıyor, çünkü bu kutu gibi eve üçümüz birlikte sığamayız.

Ben önden girip etrafıma bakınarak bir tur dönüyorum, Keri ise turu boşverip pencerelere gidiyor ve karşıda cafeyi görünce bana işaret ediyor, ama şu anda onunla ilgilenecek moral bende yok.

Evde oda denen bir kavram yok. Girişteki boş alanla mutfak birleşik, sadece üç penceresi var; ikisi hemen kapının karşısındaki duvarda, üçüncüsü de mutfağın bitimindeki duvarda.

"Bu kadar mı?" diye soruyorum, adam başını sallıyor. "Mutfağın içindeki kapıdan banyoya giriliyor, borular geçtiğimiz ay yenilendi."

Boruları yenilenmiş banyonun kapısını açıyorum, ama mesafeyi tam kestiremediğim için arkasındaki mutfak tezgahına çarpınca irkiliyorum. Kapının açık halde mutfağın yarısını işgal ettiği gerçeğini göz ardı ederek banyoya girdiğimde yerde 8 karoluk bir alanı kaplayan

boşluğun ortasında durup etrafıma bakıyorum. Sol yanımda ufacık bir duş var, onun yanında gereğinden büyük, eski model bir lavabo ve hemen onun dibinde de ahşap kapaklı bir klozet duruyor. Klozete oturabilmek için lavabonun yanına geçip hafifçe eğilerek bacaklarımı altına sokmam gerekiyor.

Absürd yerleşim planı kafamı kurcalasa bile ben yine de muslukları açıp kapatıyorum, sifonu çekip gücüne bakıyorum ve duşu açıp ilk anda akan kahverengi suyla çığlık atacakken hemen sonra su berraklaşınca iç çekerek musluğu kapatıyorum.

Dışarı çıktığımda Keri'nin buzdolabının içine baktığını görüyorum. "Keri, ben burada yaşayabilir miyim?"

Keri rafta duran ve muhtemelen 60'lı yıllardan kalma karbonat kutusunu bırakıp kapağı kapatırken şöyle bir etrafına bakıyor. "O kadar kötü değil, hem bana da, cafeye de yakın. Temiz de görünüyor. Ne kadar istediğini sordun mu?"

Banyonun kapısını kapatıp koridorda bekleyen şişko adamın yanına gidiyorum. Bilerek mi dışarda bekliyor, yoksa kapıdan mı sığamıyor bilmiyorum.

"Ne kadar kira istiyorsunuz?"

"Aylık 650, ama bir senelik kontrat imzalatırım."

Kiranın ne kadar az olduğunu duyunca Keri yüzünde güller açarak yanıma geliyor. "Harika, çok uygun—bu kadar uygun bir yer bulamazsın Beth! Ayda 650 bedava!"

Daha önce ev sahipleriyle hiç pazarlık etmek zorunda kalmamış olan arkadaşım heyecanla şakıyorken ben tekrar dönüp içeri bakıyorum. "Biraz fazla ucuz değil mi? Burası çok işlek bir cadde. Evde böcek falan mı var? Fare?"

Adam başını iki yana sallıyor. "Yazın sivrisinek bile girmez."

"O zaman?" diyerek adamın gözlerinin içine bakıyorum, o da aynı kararlılıkla bana bakıyor, sonra da kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarayı çıkarıp parmaklarının arasında düzeltmeye başlıyor.

"Duvarlar biraz incedir, o kadar..."

"En son ne zaman bu evde birisi kaldı?"

Adam bakışlarını kaçırıp sigarayı dudaklarının arasına öylesine yerleştirirken göbeğini kaşıyarak etrafına bakıyor. "Beş yıl önce bir çift vardı..."

Kaşlarımı kaldırarak Keri'ye baktığımda o da dudağını kemirerek çantasına biraz daha sıkı bir şekilde asılıyor.

Ben tekrar şişko ev sahibine dönerken merdivenlerin tarafından elinde anahtarlarla uzun boylu, kumral bir adam bize doğru geliyor. Şişko adam onu görüp 27 numaranın önünden çekilince uzun boylu adam utangaç bir gülümsemeyle başını eğip bizim aramızdan geçiyor. "İyi günler."

Şişko adam gülümseyerek onun omzunu sıvazlıyor. "Sana da iyi günler Ryan. Nasıl gidiyor?"

Ryan'ın dokunulmaktan rahatsız olduğu belli, cüssesine çok ters gelen ufacık bir hareketle kasılıp omzunu kurtarmaya çalışıyor. "İyi, teşekkür ederim."

Keri ve ben utangaç adamı izliyorken şışko ev sahibi onun rahatsızlığına aldırmandan bizi gösteriyor. "Yeni komşularınla tanışmak istemez misin?"

Ryan kaçamak bakışlarla bir an bize bakıp sonra tekrar başını çevirerek anahtarlarını kapıya sokuyor. "Memnun oldum, ben Ryan—içeri girmem gerek, program başlıyor, geç kaldım."

Biz başka bir şey diyemeden Ryan kapıyı açıp aralıktan içeri kıvrılıyor, sonra da kapıyı ev sahibinin yüzüne kapatıp arkadan iki kere kilitliyor.

Harika. Bu evi neden almamam gerektiğinin son kanıtı da kapıyı üzerine kilitledi.

Şışko adam sigarayı ağzından çıkarıp bana bakıyor. "Evet, karar nedir?"

Keri son bir kez arkasına bakarken ben hiç zahmet etmeden onun koluna giriyorum. "Telefonunuz bende var, biraz düşünüp sizi arasam olur mu?"

Şışko adam omuzlarını silkiyor. "Nasıl istersen, kapıda sıraya giren yok."

Olsa şaşardım.

"Hadi Keri, gidelim."

Keri adama gülümsemeye çalışıyor, ama ben kolundan çektiğince kendini toparlayıp bana ayak uyduruyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyoruz.

*

3 hafta sonra...

Cafeden içeri girdiğimde Keri tezgahın arkasından heyecanla soruyor. "Kaç?"

"1850! 1000 de depozit istiyor, manyak!"

Elimdeki bir tomar ilanı tezgahın üzerine atıp arkadaki saate bakıyorum, 8'i biraz geçiyor. Demek ki tam 12 saattir oradan oraya koşup son dakikada bir ev bulabilmek için kendimi parçalıyorum, ama yok. Olanlar da depozit olarak neredeyse ruhumu istiyor!

"Ben çiftliğe dönmek istemiyorum! Haftalardır ev bulmaya çalışmaktan adam gibi iş avına bile çıkamadım! Ne yapacağım ben Keri?"

Ağlamak üzereyim. Gerçekten ne yapacağım ben?

Bencillik yaptığının farkındayım. Evsiz değilim, aksine benim yerimde olup bir çiftlikte yaşamak isteyen bir ton şehirli insan tanıyorum, ama ben onlar değilim! Ben şehirde kalmak istiyorum.

...

Acaba sorsam evlerini bana verip çiftliğe gitmek isterler mi?

Ben ciddi ciddi bu değış tokuşu kafamda ölçüp biçerken Keri çekingen bir şekilde arkamı işaret ediyor. "İlanı hala kaldırmadı..."

Bunu duyunca iyice yıkılıyorum. Kafamı tezgaha yaslarken cebimden telefonu çıkarıp başımın yanına koyuyorum. “Ben yapamayacağım, sen ara. D’nin altında, Dobiş.”

Keri hiç sesini çıkarmadan telefonu alıyor, bir süre sonra da konuşuyor. “Merhaba, biz üç hafta önce sizinle kiralık bir daireye bakmıştık—evet, ben arkadaşım—ne zaman gelelim? Tamam, çok teşekkür ederim.”

Telefon tekrar başımın yanına bırakıldığında çenemi tezgaha koyarak Keri’ye bakıyorum. “Ne zaman?”

“Yarın sabah 9’da apartmanın önünde olacaksın, kağıtlarla birlikte gelecekmiş.”

Yüzümü tekrar tezgaha kapattığımda Keri başımı okşuyor.

* * *

"Sen bacakları tut ben vidayı çeviriyorum."

Henüz sadece iki bacadan oluşan masam yavaş yavaş bir araya geliyorken ben bir yandan vida çeviriyorum, bir yandan da evden ayrılırken geride bırakmak zorunda kaldığım mobilyalarımın yasını tutuyorum.

"Girmiyor bu Keri."

"Ters tarafa çeviriyorsun—bırak, bacakları tut sen."

Yüzüme düşen saçları geri itip bacakları bir arada tutarken sarışın bir adam kapımızın önüne gelip dışarı taşmış kutularla diğer bütün mobilyalarımın kol ve bacaklarına bakıyor.

"Afedersiniz, çok dağıldık, farkındayım..." diyerek dikkatini çekiyorum.

Sarışın adam gülümseyerek bizim halimize bakarken Keri de eğildiği yerden başını çevirip bir bakış atıyor, sonra tekrar vidasına dönüyor. "Sıkı tut Beth, vida dönmüyor."

Ben duruşumu düzeltirken kapıdaki adam soruyor. "Bunlar şu kendi mobilyanı kendin yap cinsinden mi?"

Başımı sallıyorum. "Çok kolaymış, çocuk bile yaparmış! Görüyoruz..."

"Yardıma ihtiyacınız olursa Ryan ve ben el atabiliriz. Adım Daniel."

Daniel'a gülümseyerek teşekkür ediyorum, o da cebinden anahtarını çıkarıp hemen yandaki 27 numaranın kapısını açıp içeri giriyor. O kapıyı kapatır kapatmaz Keri bana dönüyor ve fısıldaşmamız başlıyor.

"Beraberler midir dersin?"

"Adam *güzeldi* resmen, gördün mü?"

Keri iç çekerek başını sallıyor. "En güzelleri hep gay olur."

Bu sefer ben arkadaşımın başını okşayarak onu teselli etmeye çalışıyorum, ama o elindeki tornavidayı kaldırıp itiraz ediyor. "Ancak düzelttim, sıkı tut!"

"Bana neden bunları birleştirecek birilerini tutmadığımı tekrar hatırlatır mısın?"

"Fakirsin—sıkı tut."

Ben metal bacakları tüm gücümle sıkarken 27 numaradan bir şeylerin yere yuvarlanma sesi gelince Keri de, ben de masayı unutup dikleşiyoruz.

Keri tornavidayla o tarafı işaret ediyor. "Neydi o?"

Ben gözlerimi kısarak ikinci bir ses beklerken birazdan bir kahkaha duyulduğunda sırtarak Keri'ye bakıyorum, o da sesleri benim gibi yorumlamış olacak ki gülerek önüne dönüyor. "Eğer her gün bu sesleri duyacaksam ben de ince duvarlı ev istiyorum."

"Terbiyesiz, belki sadece sohbet ediyorlar?"

"Evi yıkarak? Eminim..."

Eğilip tekrar masanın ayaklarını toplarken dudaklarımı ısırarak 27 numaranın tarafına bakıyorum o sırada aniden kapı açılıyor ve Ryan önden çıkarken beni görünce kaçamak bir gülümsemeyle tekrar kapıya dönüyor.

“Keri, bak...”

Keri benim fısıltımla doğrularak tornavidanın ucunu kontrol edermiş gibi arkasını dönüp Ryan’a bakıyor, birazdan Daniel da evden çıktığında ikisi el ele tutuşuyorlar. Biz iki kız bu manzara karşısında hemen yan yana yapışıp birbirimizi dürtmeye başlarken Daniel dönüp bize bakıyor ve hafifçe el sallayıp Ryan’ı elinden çekiştirerek uzaklaşıyor.

İkisinin merdivenlerden inen adım sesleri duyulurken Keri benim elimi tutup havaya öpücükler atmaya başlıyor. Bir taraftan gülüp bir taraftan Keri’nin öpücüklerinden kurtulmaya çalışırken onun başını hala parça parça olan masaya döndürünce ikimiz de güzel adamları ve özgür aşkları bir kenara bırakıp gerçekliğe dönüyoruz. Benim fakirliğime...

*

{ Hoobastank – Out of Control }

Sonunda yerde değil de gerçek bir yatakta uyuyabildiğim ilk gece yan daireden gelen gümbür gümbür müzikle yerimden zıplayarak uyanıyorum. Gitarlar sanki beynimin içinde çalıyor ve birisi davullara değil de kafatasıma vuruyormuş gibi hissediyorum.

Terliklerimi giyip hala yerleştiremediğim bavulumdan bir kazak çekip kafamdan geçiriyorum ve evden çıkıp 27 numaranın kapısını yumrukluyorum. Bir değil, iki değil, beş kere yumruklayıp tam tekmeye geçecekken kapı açılıyor. Ryan yarı çıplak, boxerının belinde siyah bir kumandayla bana bakıyor. Bakışlarımı adamın karın kaslarından alıp suratına kaldırabildiğimde burnundaki hızmayla kulağındaki küpeleri görüyorum. Daha bu sabah suratıma bakamayan utangaç adam ne zaman bu hale geldi?

“Müziğin sesi çok yüksek, kapatır mısın Ryan?”

Söylediğim şey ona komik mi geldi bilmiyorum, ama beni baştan aşağı süzüp sırtarak kapının çerçevesine yaslanıyor, sonra da belindeki kumandayı çıkarıp müziğin sesini kısıyor. “Tanışıyor muyuz?”

“Efendim?”

Kumandayla önce beni, sonra da kendini işaret ediyor. “Sen ve ben, tanışıyor muyuz?”

Kaşlarımı çatarak yan daireyi gösteriyorum, ama ne diyeceğimi pek kestiremiyorum. “Bir haftadır yan dairede oturuyorum, adım Beth—Ryan, iyi misin?”

Kumandayı tekrar beline sıkıştırıp elini uzatıyor. “Ryan burada değil, adım Seth. Seth, Beth, ne kadar uyumluyuz, değil mi?”

Burada neler dönüyor bilmiyorum, adının Seth olduğunu söyleyen Ryan'ın eline bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Müziğin sesini açmadığın sürece sorun yok."

Ryan elini geri çekip göğsünün üzerine koyarken sırtıyor. "Anlaştık, iyi geceler güzellik."

Kapıdaki adama uzaylıymış gibi bakarak yan kapıdan evime giriyorum, sonra da kapıyı kapatıp iki kere kilitliyorum.

Komşum delinin teki. Ne yapacağım ben?

Pencereden dışarı bakıp cafenin hala açık olup olmadığını kontrol ediyorum, ama saat gecenin 3'ü, bir saat sonra gece kulüpleri bile kapanacak.

Yan daireden hala müziğin sesi hafifçe duyuluyorken ben telefonumu alıp Keri'nin numarasını çeviriyorum. İki çalıştan sonra Keri'nin uykulu sesi cevap veriyor. "Yatak mı çöktü?"

"Galiba Ryan deli."

"Ne?"

"Sesi duyuyor musun? Bak, dinle."

Telefonu götürüp yan tarafla ortak olan duvara yaslıyorum, biraz tutup sonra tekrar kulağıma götürüyorum. "Duydun mu?"

"Parti mi veriyor?"

"Hayır. Az önce kapısına dayandım, müziğin sesini kapatması için, ama kapıyı öyle bir açtı ki görmeliydin. Sadece siyah bir boxer, başka bir şey yok, beline de müzik setinin kumandasını sıkıştırmış, tanışıyor muyuz diye sordu."

"Hatırlayamamıştır, ya da kafayı bulmuştur."

"Keşke öyle olsa! 'Ryan burada değil, adım Seth' dedi Keri. Herif kendini başka birisi sanıyor."

"Belki de ikizi vardır?"

Keri'nin önerisini bir süre düşünüp sonra duvara bir bakış atıyorum. "Olabilir. Haklısın..."

"Senin kafan yorgun, git uyu. Ses rahatsız ediyorsa kulaklık tak, yarın görüşürüz, hadi..."

Keri'yi tekrar uykusuna gönderip ben de yatağıma girerken müzik sesi aniden tamamen kesiliyor. Bir süre yeni bir şarkı başlar mı diye bekliyorum, ama çıt çıkmayınca rahatlayıp iyice yerime yerleşiyorum. Zaten bir tek ben değil, bütün apartmanın kapıya dayanmış olması gerekiyordu. Birileri arayıp haddini bildirmiş olmalı.

Kötü kalpli ikiz Seth.

Muhteşem.

*

"Demek Seth çok taşı..."

Katladığım kazaklardan birini daha çekmeceye koyarken gülüyorum. "Öyleydi, ama pisliğin teki olduğu belli, hiç sana göre değil Keri, boşuna umutlanma."

Keri yatağın üzerinde katladığı tişörtleri bana uzatırken omzunu silkiyor. "Zaten öyle bir adamla uğraşmaya vaktim yok."

"Kimin var ki?"

Keri gülerken ben dolan çekmecelerden birini zorla kapatıp 6 çekmecedен son kalanını açıyorum. "Daha çok yere ihtiyacım var, böyle olmuyor..."

"Plastik büyük kutulardan alalım, hani şu kapaklı olanlardan—"

"Ryan! Kapıyı aç!"

27 numaranın kapısının yumruklanmasıyla Keri'nin lafı kesilince ben hiç beklemeden kapıya koşup dışarı fırlıyorum. Daniel yumruğunu yarı yolda indirip bana bakıyor. "Beth, bugün Ryan'ın sesini duydun mu?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Dün gece Seth buradaydı, ama bilmiyorum..."

Daniel bunu duyunca daha da endişelenmiş gibi kapıyı tekrar yumruklamaya başlıyor. "SETH! UYAN!"

Birazdan Keri de arkamdan gelip omuzlarıma tutunarak soruyor. "Bir sorun mu var?"

Daniel ikimize birden bakarak yapmacık bir gülümsemeyle başını iki yana sallıyor. "Sizi de rahatsız ettim, özür dilerim—bir şey yok..."

Biz önemli olmadığını söylerken Ryan'ın kapısı aralanıyor ve bir çift ela göz dar aralıktan dışarı bakarken Daniel kapıyı tutuyor. "İyi misin?"

İçerdeki ikizlerden hangisi bilmiyorum, ama başını sallıyor, sonra da hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp Daniel'ı içeri alıyor. Kapı kapandığında Keri ve ben birbirimize bakıyoruz. Ben işaret parmağımı şakağımın yanında çevirerek içerdekilerin zihinsel durumunu tarif ederken Keri de bu sefer bana inanmış, başını sallıyor.

* * *

İki hafta sonunda evime tamamen yerleşmiş ve alışmış bulunuyorum. Artık banyo kapısını yanlışlıkla tezgaha geçirmek yok, tuvaletten kalkarken dizilerimi lavaboya çarpmak da öyle. Bavullarım bodrumdaki depoda ve giysilerimin yarısı çekmecede, yarısıysa plastik kutularla yatağımın altındalar. Askıya asılması gereken her şey bir moda dergisinin koridorlarında görülebilecek o tekerlekli askılıkların biriyle bazen mutfakta, bazen yatağın yanında, ama yine de askıda.

Hala adam gibi bir iş bulmuş değilim, henüz bir sinyal bile almadım, ama burada kalabildiğim süre içinde umutlanmaktan vazgeçemem gerektiğini öğrendim. Fırsat her an kapımı çalabilir.

Kapı demişken iki hafta içinde sevgili 27 numaranın bambaşka yetenekleri olduğunu da öğrendim. Seth uzun zamandır ortalıklarda görünmüyor, geceleri aniden başlayan rock konserleri yok, onun yerine haftada üç gün saat 7 ile 9 arası keman ziyafeti çekiyorum.

Bugün de saat 9 olmak üzere, Ryan şimdiye kadar tam beş kere arka planda ona eşlik eden orkestra kaydını geri alıp Nocturne'e başladı. Nerede hata bulup başa sarıyor bilmiyorum, ama bana göre her seferinde aynı mükemmellikte çalışıyor.

Bu konuda şikayet ettiğimi söyleyemem. İsterse sabaha kadar o kemana çalabilir. Hatta birkaç kez istekte bulunmak için kapısını çalmayı bile düşündüm, ama hala doğru düzgün bir komşuluk ilişkisi kurabilecek kadar yakın görmüyorum.

Tesadüfen kapıda karşılaştığımız anlardaki o utangaç bakışlar hala devam ediyor, hatta bazen beni tamamen görmezden geliyor. Benim bakışlarıma karşılık verdiği tek bir gün var, o da Çarşamba. Her Çarşamba Daniel sabah 10 civarında gelip onu evden alıyor, ikisi el ele tutuşarak çıkarken ben de işe gitmek için evden ayrılıyor oluyorum, o günler Ryan beni gördüğünde gülümsüyor.

Gerçekten deliyse bile bir zararı olduğunu sanmıyorum. Keri çok üzerinde durmamamı söylüyor, ben de fazla üstelemiyorum. Bu devirde komşuluk ilişkisi diye bir şey kalmadığına göre çok da umrumda değil.

Saat tam 9, Ryan son notayı bitirip bu gecenin resitaline bir nokta koyarken ben de okuduğum kitabı kapatıp parmaklarımın ucuyla onu alkışlıyorum.

*

"Harika çalışıyor..."

Yattığım yerden başımı sallarken Keri yan daireyle ortak duvarın önünde yere oturmuş, iç çekerek Ryan'ın resitalini dinliyor. "Bu adamla arkadaş olman gerek Beth."

"O benimle arkadaş olmak istiyor mu önce onu sormamız gerek bence."

"Şunu duyuyor musun?"

Gittikçe yükselen keman sesiyle tüylerim diken diken olurken tavana gülümseyerek başımı sallıyorum. "Duyuyorum."

"İşte bununla arkadaş olmak *zorundasın*. Deli ya da değil. Bitince gidip tebrik edelim."

Gülerek Keri'ye bakıyorum. "Saçmalama, gerek yok."

"Ne demek yok!" diyerek Keri oturduğu yerden kalkıyor, o sırada Nocturne bitince de ellerini tüm gücüyle birbirine vurarak alkışlıyor. "Bravo! Bravo!"

Yataktan nasıl atlayıp oraya koşturduğumu bilmeden Keri'nin ellerine atılıp tutuyorum. "Ne yapıyorsun!?"

Keri cevap vermeye bile zahmet etmeden beni kolumdan çektiği gibi evden çıkarıyor, sonra da 27 numaranın kapısını çalıp sırtarak bana bakıyor. Başımı iki yana sallayıp eve girmeyi teklif ediyorum, ama o sırada kapı açılıyor ve Ryan elinde kemanıyla karşımızda duruyor. Kısa bir an bizi inceleyip sonra bana gülümsüyor. "Beth, nasılsın?"

İşte bu bir ilk. Bunca zamandır kapısını çalmamı bekliyormuş meğer.

"Çok iyiyim Ryan, sen?"

İyi olduğunu söyleyip teşekkür ettikten sonra kemanını işaret ediyor. "Rahatsız mı ediyorum? Özür dilerim—"

Keri hemen atılıyor. "Hayır hayır! Aksine, o kadar güzel çalıyordun ki tebrik etmeye geldik. Ben Keri, Beth'in arkadaşayım..."

Keri ve Ryan el sıkışırken henüz deli olup olmadığını kestiremediğim keman virtüözü komşum içeriği işaret ediyor. "Vaktiniz varsa size çay ikram edebilirim, ne dersiniz?"

Ben kibarlıkla reddetmek istiyorum—sonuçta adamın kapısını biz çaldık—ama Keri'nin geri adım atmaya hiç niyeti yok, yüzü aydınlanarak gülümsüyor ve bana bakıyor. "Çok iyi olur, değil mi Beth?"

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum. "Tabii, ben anahtarları alayım..."

Keri içeri girerken ben de evden anahtarlarımı kapıp kapıyı çektiğim gibi yan dairenin kapısından içeri süzülüyorum.

Dairenin düzeni aynı, hemen girişte oturma odası/yatak odası/antre birleşimi olan ufak alan, sol tarafta mutfak ve banyo olmak üzere bu küçük kutunun da planı benimkiyle eş. Ama benim sıkış tepiş evimin aksine Ryan'ın evi o kadar ferah ve düzenli ki benimkinden iki kat büyük görünüyor.

Ben sürekli evin içinde dolapları ve masaları koyacak yer ararken Ryan en doğrusunu yapıp duvarlara kat kat raflar ve kapaklı dolaplar monte etmiş. Hepsi kırık beyaz duvarla

hemen hemen aynı renkte olduğu için kapaklı olanlar karşıdan bakınca neredeyse görünmez olmuşlar.

Kapalı olanların içinde ne olduğunu bilmiyorum, ama açık raflarda bir sürü kitap sıralanmış. Ancak gözüme ilk çarpan kitapların miktarı değil, nasıl sıralandıkları oluyor. Her rafta kitaplar boylarına göre uzundan kısaya doğru sıralanmış ve biraz dikkatli bakınca boyları eş olanların da kalınlıklarına göre sıralandıklarını görebiliyorum. Sadece kitaplar değil, yatağın yanındaki duvarda renk tonlarına göre sıralanmış ayakkabılardan da Ryan'ın nasıl bir düzen meraklısı olduğunu anlamak zor değil.

Bu ayrıntıları eve girdiğim ilk anda fark ediyorum, çünkü lise döneminden üniversiteye kadar ben de her şeyin sırasına ve rengine bu kadar saplantılıydım. Bir süre ailem obsesif kompulsif bozukluktan endişe etti, ama üniversiteye başladıktan sonra aşırı düzene olan ilgim kısmen azalınca endişe edecek bir şey kalmadı. Hala oldukça düzenli ve temizimdir, ama Ryan kadar değil.

"Bergamot aromalı çay demlemiştim, ama isterseniz papatya ve rezene de var..."

Keri hazırda ne varsa ondan içeceğini söylerken ben de etrafı incelemeyi bırakıp mutfağın girişindeki tezgahın önüne koyulmuş taburelerin birine oturuyorum.

"Senin tezgahın için de böyle tabureler alabiliriz aslında, ne kadar güzel değil mi Beth?"

Keri'nin beni açmaya çalıştığı çok belli. Ne zaman her cümlesini "Değil mi Beth?" ile bitirmeye başlasa o zararsız onay sorusuyla aslında şunu demek istiyordur: "Hep ben konuşuyorum, biraz da sen konuşsana Beth!"

Arkadaşımın kibar ricasını kırmadan biraz da ben konuşuyorum. "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun Ryan?"

Ryan iki porselen fincanı bizim önümüze bırakırken hafifçe kaşlarını çatarak düşünüyor. "Altı—belki de yedi yıl, tam emin değilim..."

Ryan arkasını dönüp ocakta bir şeylerle uğraşırken Keri kendi fincanını kaldırıp hayretle üzerindeki işlemeleri gösteriyor. Fincanlar gerçekten de çok kaliteli şeylere benziyor, ama gay bir adamdan da daha az zevkli bir şey beklenemezdi.

Sonunda Ryan da kendi fincanıyla gelip karşımıza oturduğunda ben daha çayıma dokunmadan soruyorum. "Benim oturduğum yerde beş sene önce bir çift yaşıyormuş, onları tanıyor muydun?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, hiç tanışmadık. Zaten çok uzun süre kalmamışlardı."

Ben çayımı içip yine sessizleştiğimde Keri soruyor. "Müzisyen misin Ryan?"

Ryan gülümseyerek "Hayır," diyor ve elindeki fincanı kibarca tezgahın üzerine bırakıp bacak bacak üstüne atıyor. "Bilgisayar programları yazıyorum. İş yerim hemen bu sokağın başında. Boş zamanlarımda keman çalıyorum."

"Hiç boş zaman aktivitesiymiş gibi görünmüyor, harika çalışıyorsun."

Ryan bir an o tanıdığım utangaç bakışla Keri'ye bakıyor, sonra gülümseyerek fincanını tekrar eline alıyor. "Teşekkür ederim, çocukluktan beri çalışıyorum, ama hiç profesyonel olarak müzisyenliği düşünmedim, pek vaktim yok."

Ryan'ın mesleğini kesinleştirdikten sonra bir süre üçümüz de sadece çaylarımızı içip etrafımıza bakıyoruz. Gözüm müzik setine takıldığında soruyorum. "Seth'in sesini hiç duymuyorum, artık uğramıyor mu?"

Çay içen kibar adamın suratı bir anda asılıyor, sonra da fincanını alıp kalkıyor. "Seth'in ne zaman geleceğini hiçbirimiz bilmiyoruz."

Ryan'ın Seth'ten nefret ettiği çok açık. Hatta o kadar rahatsız oluyor ki bizim varlığımızı unutup çalışma masasının başına geçiyor ve kalemleri birbirine karıştırıp tekrar dikkatle dizmeye başlıyor. Keri hayretle onun tamamen odaklanmış halini izliyorken ben arkadaşımı kolundan dürtüp kapıyı işaret ediyorum.

"Çay için teşekkürler Ryan, biz gidelim..."

Ryan iki kalem alıp boylarını karşılaştırırken başını sallıyor, sonra da hiç bizim tarafımıza bakmadan işine dönünce biz hemen ayaklanıyoruz. Ben fincanları alıp lavaboya bırakıyorum, sonra da Keri'nin arkasından evden çıkıp kapıyı yavaşça arkamdan çekiyorum.

İçeri girene kadar ikimiz de tek kelime etmiyoruz, ama ben kapıyı kapatıp anahtarları yerine koyarken Keri üzüntüyle iç çekiyor. "Adam gerçekten uçmuş, çok yazık..."

"Tımarhanede olmadığına göre o kadar kötü değildir. Hem işi var, sevgilisi var, evi var. Üstelik yalnız yaşıyor. Başının çaresine bakabiliyor, acınmaya ihtiyacı yok gibi..."

Keri yine de üzgün, başını sallarken ben de hayatın Ryan için ne kadar karmaşık olduğunu düşünmeden edemiyorum.

*

"Fıstıktan nefret ediyorum ben! İstemiyorum! Çikolatalı istiyorum! ÇİKOLATA DEDİM!"

Yan dairede bir anda patlayan bağırışla elimde anahtar, kapımın önünde öylece kalakalıyorum. Ses Ryan'ın sesi, ama çileden çıkmış bir çocuğun çığlığı gibi çıkıyor. Birazdan gerçekten tiz bir çığlık koparınca endişeyle kapının önüne gidip bir iki kere çalışıyorum, bu sefer içerden Daniel'in sesi de geliyor.

"Donnie sus! Kapı!"

"ÇİKOLATALI DONDURMA İSTİYORUM!"

Bir çığlık daha koparken kapı açılıp Daniel beni gördüğünde donup kalıyor. "Beth... Çok ses yapıyoruz, değil mi? Çok özür dilerim."

Başımı iki yana sallıyorum. "Şikayet için gelmedim—az önce Ryan mı çığlık attı?"

"Ah şey..."

"Kim gelmiş kim! Çekil Danny!"

Daniel sırtından tutulup içeri çekilirken Ryan kapıyı sonuna kadar açıp bana bakıyor, sonra da ağzı kulaklarına vararak gülümsüyor. "Beth gelmiş! Beth çikolatalı dondurman var mı?"

Gülerek arkadaki Daniel'a bakıp sonra tekrar Ryan'a dönüyorum. "Var—ne oynuyorsunuz?"

"Daniel! Çikolatalı dondurması varmış, ondan iste!"

Ryan içeri *koşturup* Daniel'ı kolundan *çekiştirirken* Daniel bana öyle çaresiz bir şekilde bakıyor ki bir an ne yapacağımı şaşıyorum. Burada çok ciddi bir şey dönüyor. Ryan kendinde değil gibi.

"Duyuyor musun beni? Beth'de varmış, ondan iste Danny!"

Daniel başını sallayarak Ryan'ın elini sıvazlıyor. "Tamam, tamam isteyeceğim. Sen git televizyonu aç, ben dondurmayı alıp geleceğim."

"Söz ver?"

"Söz Donnie, söz, hadi..."

Donnie? O kim?

Daniel bana doğru gelirken ben kumandayla oynayan Ryan'ı işaret ediyorum. "O iyi mi?"

"Beth, biraz benimle gelir misin?"

Daniel beni hafifçe dışarı itip kendisi de dışarı çıktığında kapıyı arkasından çekiyor. "Önce gerçekten çikolatalı dondurma var mı onu öğrenmem gerek."

Başımı sallıyorum. "Var, var ama... Ryan'ın nesi var Daniel?"

Daniel alnını sıvazlayıp sonra arkasındaki kapıya yaslanıyor. "Ryan'ın çoklu kişilik bozukluğu var Beth."

Ağzım açık kalıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Şu anda içerdeki Ryan değil—yani Ryan, ama değil. Adı Donnie, 6 yaşında ve eğer ona en kısa zamanda çikolatalı dondurma götürmezsem delirecek."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum, ama ben hareket etmeyince Daniel yüzünü buruşturuyor. "Dondurmayı alabilir miyim?"

O anda uyanıp hemen kapıyı açarak içeri koşturuyorum, buzluktan dondurma kabını çıkarıp olduğu gibi Daniel'a veriyorum. Sanki o dondurmayı yetiştiremezse birisi ölecekmiş gibi hissediyorum. Garip bir şey.

"Sağol Beth, harikasin."

Daniel dondurma kabıyla çıkarken yarı yolda arkasını dönüyor. "Tamamen zararsız, merak edilecek bir şey yok."

Başımı iki yana sallıyorum. "Önemli değil, zararlı olduğunu düşünmemiştim zaten..."

Daniel gülümsüyor ve tekrar teşekkür ederek kapıyı da çekip çıkarken ben tezgaha yaslanarak ortak duvara bakıyorum.

Ryan'ın değişken tavırlarının sebebi şimdi anlaşıldı. şimdiye kadar kaç farklı Ryan gördüm bilmiyorum, ama bunu öğrenmiş olmak beni korkutmak yerine heyecanlandırıyor. Daniel çok sık uğramıyor, bu da demek oluyor ki Ryan tek başına gayet rahat bir şekilde yaşayabiliyor. Evi temiz, giysileri temiz, her zaman kibar...

Her zaman kibar değil...

Seth?

Seth onun ikizi değil. Seth aslında Ryan!

Hemen telefonuma sarılıp Keri'nin numarasını buluyorum, ama kapım çalınca telefonu tekrar cebime tıkıp kapıya koşuyorum. Açmadan önce uzanıp delikten bakıyorum, Ryan elinde dondurma kasesi, ağzında kaşık, sırtarak yaylanıyorken yanındaki Daniel çenesini sıvazlıyor.

"Beth! Biz geldik!"

Ryan'ın sesiyle gülmeden edemiyorum. Tam bir çocuk gibi konuşuyor. Sesini inceltmesi, kelimeleri yayması, her şeyi bir çocuk. İnanılacak gibi değil.

Kapıyı açtığımda Ryan davet beklemeden içeri dalıyor. "Ben dondurmamı burada yemek istiyorum."

Daniel özür dileyen bir ifadeyle bana bakınca gülümseyerek başımı iki yana sallıyorum. "Önemli değil, gelin..."

Ryan yatağıma oturmuş, bağdaş kurarak dondurma kabından koca bir kaşık alırken etrafına bakıyor. "Burası daha güzel, ama televizyon yok. Neden televizyon yok? Pokemon izlemiyor musun sen Beth?"

Soruyu cevaplamadan önce Daniel'a bir bakış atıyorum, o benim yerime konuşuyor. "Beth bütün bölümleri izlemiş."

Ryan'ın gözleri heyecanla büyüyor ve ağzının etrafındaki çikolatayla gülümsüyor. "Hepsini mi?"

Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Kendini gerçekten Donnie mi sanıyor, yoksa benimle oyun mu oynuyor emin değilim. Yatakta oturan adam hala Ryan; uzun boyu, geniş omuzları, kirli sakalı ve kocaman ayaklarıyla yetişkin bir insan, ama dondurmayı sakarca kaşıklayan, yarısını ağzının kenarlarına bulaştırarak yiyen ve etrafa meraklı gözlerle bakan ise 6 yaşında bir çocuk. İnanılmaz...

Ryan benim bilgisayarımı görünce dondurma kabını yere bırakıp yatağa biraz daha tırmanarak bilgisayarı kucağına alıyor. "Ben Pokemon oynayacağım."

O bilgisayarla uğraşırken Daniel dondurma kabını yerden kaldırıp mutfağa götürüyor, ben de onu takip ediyorum. "Ne kadar zamandır böyle?"

Daniel yataktaki adama bakıp şöyle bir düşünüyor. "Teşhisi ilk defa 10 yıl önce konuldu, ama doktoru 9 yaşından beri farklı kişiliklerin orada olduğunu söylüyor."

"Ona sen mi bakıyorsun? Tek başına?"

Daniel başını sallıyor. "Ryan teknik olarak benim üvey kardeşim. İkimiz de 7 yaşındayken Ryan'ın ailesini bir kazada kaybettik, başka akrabası olmadığı için bizimkiler onun yetiştirme yurduna gitmesini istemedi, kanuni vasi oldular, birkaç sene sonra da evlat edindiler."

Keri'nin bu yeni haberleri duyunca ne yapacağını çok merak ediyorum. Daniel ve Ryan sevgili değiller, Ryan resmi olarak kafadan kontak ve şu anda tam anlamıyla bir çocuk gibi davranıyor; dili dışarda, her ne oynuyorsa her sayı yapışında sırtıp sonra tekrar dikkatle ekrana odaklanıyor.

"Kaç farklı Ryan var?" diye soruyorum.

Daniel lavaboya dönüp dondurma kaşığını sudan geçirirken cevaplıyor. "7 tane var. Donnie ve Seth'i biliyorsun. Percy'le tanışmadın, ama en sık onu görüyor olmalısın, utangaç, sessiz olan..."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Kemanı kim çalıyor?"

"William. Onunla da tanışmışsınız. Günlüğe sizi çaya davet ettiğini yazmış..."

"Günlük?"

Daniel kaşığı kurulaııp kenara koyarken başını sallıyor. "Daha sonra Ryan'ın okuması için dışarda olan her kişilik günlüğe neler yaptığını yazıyor. Harcanan para, tanışılan insanlar, yapılan ve yapılacak olan işler. Başka türlü Ryan'ın hayatını devam ettirmesi imkansız ki çok zorlandığımız yıllar da oldu. Üniversitedeyken Ryan'ı birçok kez ikimizin de daha önce hiç gitmediği yerlerden almak zorunda kaldım. Banka hesabı defalarca eksiye düştü, kartlarının limitleri doldu..."

Büyülenmiş gibi başımı sallıyorum. "Çok zor olmalı..."

Daniel hafifçe omuzlarını silkiyor. "Artık alıştık. Gerçi Seth hala günlüğü okumuyor ve hiçbir şey yazmıyor. Onun dışında bir problemimiz yok."

"Seth o yüzden beni tanımıyordu..."

Daniel başını sallıyor. "Doğrudur. Seth'i kendinden başka kimse sevmez, o yüzden çok fazla dışarı çıkmasına izin vermezler, ama çıktığı zaman ortalığı karıştırmaktan da hiç çekinmez."

Kollarımı kavuşturarak başımı sallıyorum. "Tahmin edebiliyorum..."

Daniel başka bir şey söyleyecekken yataktaki Ryan keyifle gülerek oturduğu yerde zıplayınca ikimiz de ona dönüyoruz, bize bilgisayar gösteriyor. "Bütün kötü adamları öldürdüm!"

Daniel ona göz kıpararak tebrik ederken ben de gülümseyeyorum, sonra Daniel'a bakıp usulca soruyorum. "Söylemediğin iki kişi daha var. Donnie, Seth, Percy, William ve Ryan 5 etti, diğer ikisi?"

"Birisi Zack, 18 yaşında, zıpır herifin teki. Daha çok arkadaşlarla takılırken ortaya çıkıyor, kalabalığı sever, çenesi düşüktür, kızlarla da arası iyidir. Diğer de Robin. Onu gördüğün zaman kesin tanırısın, çünkü Robin oldukça gay, biraz da ağzı bozuk."

Kaşlarım hayretle kalkınca Daniel gülümsüyor. "Yakında hepsiyle tanışırsın. Donnie her seferinde günlüğe seninle ilgili sayfalarca şey yazıyor. Ne kadar yazabilirse..."

Şaşkınlıkla gülüyorum. "Beni mi yazıyor?"

"Bir süredir Donnie'nin en favori insanı sensin. Terapiye giderken karşılaştığımızda sana hep el sallıyor, farkında mısın?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. Elbette farkındayım...

Demek Çarşamba günleri Daniel'ın elini tutup giderken bana gülümseyen Donnie'ymiş.

"Danny ben tuvalete gidicem."

Ryan—Donnie—bilgisayarı yatağa bırakıp kalkıyor, sonra da dönüp dışarı çıkacakken ben arkasından sesleniyorum. "Tuvalet bu tarafta Donnie..."

Donnie omuzlarını silkiyor. "Ben evde gidicem. Danny, hadi gidelim."

Daniel bana dondurma için tekrar teşekkür edip cebinden anahtarları çıkararak Donnie'nin yanına gidiyor. "Tamam gel, ayakkabılarının ikisi de ayağında mı?"

Donnie iki ayağını da gösterip sonra dışarı çıkarken başını çevirip bana el sallıyor. "Güle güle Beth."

Ben de aynı şekilde ona el sallarken Daniel gülümseyerek kapıyı çekiyor ve benim küçük dev adam arkadaşım evine gidiyor...

* * *

Ryan'ın durumunu öğrenmemin üzerinden 1 hafta geçti, ama ne kadar çaba göstersem de Donnie ve Percy dışında kimseyi göremedim. Donnie Çarşamba akşamı yine dondurma için uğradı, Percy de ne zaman kapıda karşılaştık bakışlarını kaçırıp iyi günler dileyerek ya işe gitti ya da içeri kaçtı.

Bugün yine bir Çarşamba gecesı ve ben cafeden aldığım kocaman bir elmalı turtayla 27 numaranın önündeyim, ama içerden hiç ses gelmiyor. Çarşamba günleri terapi günü, yani en konuşkanları olan Donnie'nin günü.

Kapıyı vurup içeri sesleniyorum. "Donnie, orada mısın? Daniel?"

Banyonun kapısı açılıp kapanıyor ve ağır adımlar yaklaşırken hemen sonra kapı açıldığında ben gülümseyerek elimdeki kutuyu kaldırıyorum. "Elmalı turta?"

Kapıdaki adam gülümseyerek kapıyı biraz daha açıyor ve elimdeki kutuyu alıyor. "Donnie bugün yok Beth, gel, ben Ryan—gerçek Ryan."

"Ah, tabii. Selam Ryan..."

Karşımdaki adama neden el sallıyorum bilmiyorum, benim de bir haftada devrelerim şaştı. Ayrıca Ryan'ı daha önce hiç kendindeyken görmedim, o yüzden teknik olarak tanıştığımızı söyleyemem.

"Donnie günlüğe bu akşam sana haber vermezsem merak edebileceğini yazmış. Az önce kapını çaldım, ama yoktun, yeni mi geldin?"

Elim kotumun arka ceplerinde, evin içinde dolaşırken başımı sallıyorum. "İşim biraz geç bitti..."

Ryan turtayı kutudan çıkarıp bir tabağa koyarken ben televizyonun önündeki oyun konsoluna ve joysticklere bakıyorum. "Bunlar kimin?"

"Zack. Dün gece sabaha kadar ayaktaymış."

"Sesini duymadım."

"Kulaklıkları takmış."

Televizyonun kenarına asılı kulaklıkları görünce başımı sallıyorum. "Teşekkür ettiğimi iletirsin."

Ryan iki turta tabağını tezgaha koyarken bana bakıyor, sonra da yanıma gelip elini uzatıyor. "Garip olduğunun farkındayım, daha önce karşılaşmadık, değil mi?"

Kaçamak bir gülümsemeyle başımı iki yana sallıyorum ve ana karakter Ryan'ın elini sıkıyorum. "Memnun oldum Ryan, ben Beth."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Donnie'nin dondurma arkadaşı Beth."

“Donnie öyle mi diyor?”

“Donnie’nin senin için uydurduğu daha bir sürü takma isim var. Gel, turtanı al...”

Tezgahın önündeki tabureye oturduğumda Ryan da karşıma geçiyor. “Ufaklığa katlandığın için sana teşekkür etmeliyim, sonra da Seth’in kaskafalığı için özür dilemem gerek. Hiçbirimizin haberi yoktu, bugün terapide anlattı.”

Çatalımla turtayı tırtıklarken Ryan’a bakıyorum. Sanki kendinden değil de tamamen farklı insanlardan bahsediyormuş gibi rahat.

“Günlüğe yazmıyor, değil mi?” diye soruyorum.

“Seth daha çok ortalığı karıştırdıktan sonra terapi sırasında bir anda ortaya çıkıp böbürlenmeyi seviyor. İşleri kolaylaştırdığını söyleyemem.”

Ryan’ın rahatlığı karşısında benim de en az onun kadar rahat olmam gerek. Sonuçta onu her gün gören benim, o beni sadece diğerlerinin yazdığı günlüklerden okuyor, ama yine de garip geliyor.

“Ne düşünüyorsun?” diye aniden soruyor.

“Hiç...” diyerek gülümsüyorum.

“Tuhaf, değil mi? Sen, ben—*gerçek* ben, sanki kırk yıllık dostlarmış gibi turta yiyoruz.”

“Eh,” diyerek hafifçe gözlerimi kısıyorum. “Herkesle en az bir kere karşılaşana kadar o tuhaflik geçmeyecek sanırım, ne dersin?”

Ryan kocaman bir lokmayı ağzına atarken çatalıyla beni işaret edip onaylarcasına başını sallıyor. “Tavırlarım sana fazla rahat geliyorsa affet, yıllardır tanımadığım insanlar yanıma gelip damdan düşercesine sohbete girdikleri için benim de samimiyet sınırim iyice inceldi.”

“Gerçekten diğerlerinin yaptığı hiçbir şeyi hatırlamıyor musun Ryan?”

Turtanın son lokmasını da alıp başını iki yana sallıyor. “Günlüğe yazılmadıkça hiçbirinden haberim olmuyor. Ortak arkadaşlarımızla bir şeyler yapmışlarsa o zaman işler daha kolay oluyor, ama genelde hep günlükle anlaşıyoruz. Tabii Seth’in durumunda ya ertesi gün evi altını üstüne getirmiş bulunca bir şeyleri çözüyorum ya da terapiye kadar bekliyoruz.”

Ben ilgiyle başımı sallarken Ryan bir dilim daha turta alıp tabağına koyuyor. “Yolun karşısındaki cafede çalışıyordun, değil mi?”

“Evet, ayrıca fotoğraf çekiyorum.”

Gülümsüyor. “Ah, evet... Donnie onun da fotoğrafını çektiğini yazmış.”

Eğer fırsatım olursa yedi kişiliğin hepsini sırasıyla çekmek istiyorum, ama bu küçük projemi paylaşmanın henüz zamanı değil. Ryan samimi olmasına samimi, ama onu bir portföy malzemesi yaptığımı düşünmesini istemem.

“Diğerleri senin ne yaptığını biliyor mu?” diyerek tekrar konuyu Ryan’a çeviriyorum.

“Diğerlerinin her şeyden haberi var. Hatta Seth hariç hepsi gerektiğinde kendini Ryan olarak tanıtıyor, ben ortalarda yoksam işlerimi yapıyorlar.”

“Bilgisayar programı da yazabiliyorlar mı?”

“Donnie dışında herkes benim yaptığım işi yapabiliyor, hatta Zack bazen benden bile iyi yapıyor.”

Hızımı almışken soruları sıralamak için atılıyorum, ama o sırada sokağa giren bir itfaiye arabasının sireniyle kulaklarımız bir süreliğine sağır oluyor. Yangın hemen karşımızda çıkmış olmalı, çünkü itfaiye arabasının sirenleri bir türlü uzaklaşmıyor. Ben kulaklarımı ellerimle kapatıp yerimden kalkacakken Ryan bir anda elindeki çatalı tabağa atıp ayağa fırlıyor.

“Orospu çocukları! Hepinizin çükünü kesip kışınızdan sokmam mı gerek?!”

Sirenlerle sağır olmuş kulaklarım Ryan’ın bir anda parlayan küfürleriyle tekrar hayat bulurken o benim şaşkınlığıma aldırmandan gidip pencereyi açıyor ve aşağı sarkıyor. “Siren çalacağına koca kışını kaldırıp arabayı biraz daha hızlı kullan beyinsiz!”

İtfaiye arabası yavaş yavaş uzaklaşırken sonunda siren sesi dayanılabilir bir seviyeye geldiğinde ellerimi kulaklarımdan indirip pencerenin önündeki adama bakıyorum. “Robin?”

Adını duyunca Robin arkasını dönüyor. “Evet güzelim, ne sandın? Şu çuval gibi pantolondan kurtulmama izin ver, sonra sohbetimiz daha tatlı olacak, söz.”

Benim bir şey söylememe fırsat bırakmadan Robin kotun düğmelerini açtığı gibi bacaklarından indiriyor, ben hızla arkamı dönünce de gülüyor. “Ne o turta güzeli, daha önce hiç donuyla dolaşan erkek görmedin mi?”

Soruya nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için sessiz kalıyorum ve biraz sonra bir şeyler gıcırdayıp sürtünmeye başlayınca kaşlarımı çatıyorum. “Robin, ne yapıyorsun?”

Robin her kelimesinin arasında zıplayarak konuşuyor. “Şahane—bir şey—yapıyorum—ve oldu! Dön bakalım turta güzeli, dön de gözün erkek görsün.”

Başımı çevirip ne göreceğimi bilmeden arkama baktığımda Robin’i siyah bir atlet ve daracık, kırmızı bir deri pantolonun içinde buluyorum. Etrafında dönüp poposunu sallıyor. “Nasıl? Bu ufaklığı bu kadar sıkılaştırmak için ne kadar çalışıyorum biliyor musun sen? O piç kurusu Ryan elmalı turtaları götürürken bana sormuyor!”

“Ah, eh, şey...”

Robin gülerek elini yüzümün önünde sallıyor ve yanımdan geçip gidiyor. “Bundan daha fevkalade bir şey görmediğin için dilin tutuldu, biliyorum.”

Kaşlarım havada, suratımda sabit bir şaşkınlık ifadesiyle Robin’in her adımında sağa sola sallanan sıkı poposuna bakarken o aniden bana dönüyor. “Şimdi, önce şunu aradan çıkaralım. Senden bir ricam var fındık kurdu, şu turtayı alıp kimsenin bulamayacağı bir yere götüreceksin, sonra da seninle dışarı çıkacağız, kapiş?”

“Efendim?”

“Efendin de gelebilir, al bakalım.”

Robin kutuyu öylesine kapatıp elime tutuşturuyor ve omuzlarımdan tutup çevirdikten sonra popoma bir şaplak atıp kapıya ittiriyor. “Beş dakika sonra kapındayım sarışın, bakalım ufaklığın dediği kadar kafa mısın.”

İtiraz etmek istiyorum, ama Robin'e karşı çıkarsam kıcımlı tekmelemekten çekinmeyeceği kesin, o yüzden hiç sesimi çıkarmadan evime girip turtayı buzdolabına tikiyorum.

"Hey, minyatür sarışın!"

Ortak duvardan yankılanan sesle o tarafa gidip ben de diğer tarafa sesleniyorum. "Evet?"

"Topuklu giyip göğüs dekoltesi ver, tamam?"

Başımı eğip gömleğimin açık düğmelerinden içeri bakıyorum, sonra da tekrar duvara bakıp başımı sallıyorum. "Tamam."

İşte bu sefer başım fena halde belada.

*

{ Lady Gaga – Alejandro }

Robin'in giyim tarzı konusundaki seçimleri tartışılabilir, ama eğlenmek için seçtiği mekan hiç fena değil. Burası şehrin en pahalı bölgesi. Kapısında renkli ışıkların dönerek binayı farklı yüzlere boyadığı yerlerde para ve içki su gibi akıyor.

Tabii benim cebimde o kapılardan adım attırarak kadar para olsaydı çok daha iyi olabilirdi, ama yapacak bir şey yok. Girişi ödeyip içerde suya talim edeceğim.

Sokağı kaplayan taşlara topuklarım gire çıka yürüyüp sonunda kapısında sıra sıra insanların dizili olduğu en caf caflı kulübün girişinde durduğumuzda Robin'in koluna dokunarak dikkatini çekiyorum. Yanında olduğumu unutmuş gibi şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Ne oldu fıstık?"

"Burası biraz pahalı—"

"Bize değil—Hank, naber yakışıklı?"

İçerden çıkan dev adam Hank bizi görünce gülümsüyor ve kapının önündeki altın renkli zinciri çıkarıp girmemizi işaret ediyor. Robin beni önüne alıp omuzlarımı tutarak arkamdan gelirken yan taraftaki sırada bekleyen insanların en nefret ettiği ikili olduğumuza eminim.

Beş kuruş ödemededen içeri girmemiz yeterince iyi değilmiş gibi Robin içeri adımını attığı anda etrafı çevriliyor.

"Robin, özlemiştik!"

"Bana bir dans borcun var, geçen aydan kalma!"

"Neden daha kolay çıkarılacak bir şey giymedin?"

Robin yanına gelip poposunu kavrayan adama vahşice sırtırken ben kaşlarımı kaldırarak başımı başka bir yere çeviriyorum. Donnie'nin bunu günlükten okuması ne kadar uygun, tartışılır.

Yanımda getirdiğim 7'si bir arada adamın arkadaşlarıyla hasret gidermesini beklerken etrafımı incelemekten başka yapabileceğim bir şey yok. Hemen önümdeki basamaklardan

başlayarak insanlar her yerde dans ediyor, içkilerini içip birbirlerini *yokluyorlar*. Kapının dışında kimin ne ya da kim olduğu önemli değil, burada sınırdışı hiçbir şey yok.

Ben önümde öpüşen iki kızı muhtemelen şapşal bakışlarla izlerken Robin belime sarılıp beni kaldırdığı gibi basamaklardan aşağı iniyor ve oyuncak bir bebekmişim gibi boş bir köşeye bırakıyor.

“Ufacıksın, şu hale bak!”

Üzerimdeki dar elbiseyi çekiştirip göğüslerime içerde kalmaları gerektiğini anlatmaya çalışıyorum, ama durumdan pek memnun değilim.

“Bir dahaki sefere taşınacağım zaman haber ver,” diyerek göğüslerimi işaret ediyorum. “Bu ikisi de gezmeye çıkmak istiyor.”

Robin burnunun üzerini buruşturarak benim göğüslerime olan ilgisizliğini açıkça belli ettikten sonra dönüp etrafını izlemeye başlıyor. Elbette ne eli, ne de kalçası duruyor.

“Ryan onu buraya geri getirdiğim için derimi yüzmek isteyecek, ama ne şanslıym ki benim derim onun derisi!”

“Ryan dışarı çıkmayı sevmiyor mu?” diye bağıryorum. Zaten ufağım, söylediklerimin yarısı şarkının yoğun vuruşları arasında kaybolup gidiyor, ama Robin ne dediğimi az çok anlamış, gülerek başını iki yana sallıyor.

“Anlaşmamız var! Ryan’ın gitmekten hoşlanmadığı yerler belli, burası da onlardan biri.”

“Neden geldik öyleyse?”

“Ryan’la bir problemim yok, Seth’ten intikam alıyorum. Piç kurusunun bize ne yaptığını gördün mü?”

Ben daha cevabımı veremedim Robin arkasını dönüp üzerindeki atleti sıyrarak kuyruk sokumundan sırtına kadar uzanan—daha doğrusu henüz uzanmayı bitirememiş olan ejderha dövmesini gösteriyor.

“Bittiğini görecektir kadar bile dayanamadı, orospu çocuğu!”

“Ne zaman oldu bu?”

“İki ay önce. Ama bu akşam intikamım acı olacak. Bakalım akşam siktiğim adamı terapide öğrendiğinde ne yapacak? Kahrolası homofobik!”

Robin’in öfkesiyle yüzümü buruşturuyorum. “Ryan o yüzden mi burayı sevmiyor? Seth’i kızdırdığı için mi?”

“Evet. Aslında haklı, ama bunu yanına bırakamam, itiraz edenler siktir olup gidebilir—hey, Fernando!”

Elinde kadehlerle dolu bir tepsi taşıyan esmer adam adını duyunca bize dönüyor ve Robin’i gördüğünde gülümseyerek tepsiyi yanından geçen birisine verip bize doğru geliyor.

“Robin? Gerçekten sen misin?”

“Herhalde benim—gel buraya.”

Robin—Ryan—*Robin* yanına gelen adamı ensesinden kavradığı gibi dudaklarına yapışınca ağzım açılarak ikisine bakakalıyorum. İkisi adeta birbirlerini yiyecekmiş gibi öpüşüyorken Fernando'nun eli yavaş yavaş güney bölgelere inmeye başlayınca benim de aklım başka yerlere gidiyor, ama Robin temkinli, öptüğü esmer adamın bileğini tutup başını geri çekiyor.

"O kadar çabuk değil amigo. Önce boğazımı ıslatacak bir şey bul bana."

Fernando bunu duyunca sırtarak gözleriyle aşağıyı işaret edince Robin kahkaha atıyor. Ben onların neyden bahsettiğini anlayana kadar Fernando ona söyleneni yapmak için uzaklaşıyor, Robin de tekrar bana dönüyor.

"İyi misin fındık kurdu?"

Bir bilsem...

"Galiba—bilmiyorum. Robin, diğerleri bu duruma ne diyor?"

"Hangi duruma?"

"Anlarsın işte, sen, Fernando ve *diğerleri*."

Robin kollarını açıp gerinirken beni süzerek sırtıyor. "Diğerleri erkekliklerine toz konduğunu düşünüyor mu diye soruyorsan Seth dışında problemimiz yok. Eh benim de onun problemiyle bir problemim yok. Ama senin varsa—"

"Hayır!"

Düşündüğümde çok daha istekli gelen cevabıma karşılık Robin kahkahayı basıyor.

"Hoşuna gidiyor!"

Boynumdan kulaklarıma kadar kızarıyorum, ama ne şanslıyım ki etraftaki ışıklardan pancar halim belli olmuyor. Bu adamın—*adamların* yanında tepkilerimi kontrol etmeyi öğrenmem gerek.

"Şikayet etmiyorum tabii..." diyerek geçiştirmeye çalışıyorum, ama Robin'in ağına çoktan düştüğümü fark etmek vakit almıyor.

"O halde sana güzel bir şov sunalım lolipopum."

Nasıl bir canavarı uyandırdım bilmiyorum, ama Robin'in bize doğru gelen Fernando'yu izleyişinden anlayabildiğim kadarıyla bugün payıma düşenden çok daha fazlasını göreceğim kesin.

Fernando elindeki tepside üç kadeh Cosmopolitan'la yanımıza geldiğinde Robin ikisini alıp kadehlerden birini bana uzatıyor. "Devir güzelim."

Ben ilk yudumumu alana kadar Robin kadehi tek yudumda yarılایp Fernando'yu kemerinden tutup kendine yapıştırıyor.

Keri ona haber vermediğim için yarın beni kesecek.

*

{ Mika – Stuck in the Middle }

Telefon alıyor. Kimin telefonu? Keşke sussa, uyuyorum... Sus telefon.

Susmuyor, hala çalıyor. Bangır bangır. Hangi gerizekalının—benim! Benim telefonum çalıyor! Hem de Keri'nin zil sesiyle!

Nerede yattığımı bile anlamadan yuvarlanıp sese doğru emekliyorum ve elimi telefona kapatıp açıyorum. "Alo—Keri, alo—uyandım!"

"NEREDESİN SEN!? BU KAÇINCI ARAYIŞIM BİLİYOR MUSUN?"

Keri adeta kulağıma kükrerken ben de elimle yere bastırıp doğruluyorum ve yüzümün önünde duran raftaki kemanla birlikte aniden ayılıyorum. "Keri..."

"NE KERİ? NE? KORKUDAN ÖLÜYORDUM DİYORUM SANA! SAAT 1, BETH!"

Keri hala bağırırken ben arkamı dönüp yatakta ellerini başının altına almış, yüzünde pis bir sırıtişla beni izleyen adama bakıyorum. Burası Ryan'ın evi, yataktaki büyük ihtimalle Ryan değil ve ben bütün geceyi burada geçirdim.

"Beth?"

Telefondan gelen soruyla gözlerimi kırıştıtırıp kısa bir süre dikkatimi Keri'ye veriyorum. "İyi, ben seni birazdan arayacağım."

"İyi. Unutma. Ayrıca işe gelersen sevinirim."

"Tamam, tamam—Keri kapatıyorum."

Benden önce Keri kapatınca telefonu cebime atıyorum ve o anda kafamda dün gecenin hatıraları bir film şeridi gibi geçmeye başlıyor. Robin'in ortaya çıkması, bara gidişimiz, onun Fernando'yla öpüşmesi, sürekli elime tutuşturulan kadehler...

Başımı eğip ne giydiğime bakıyorum; altımda yerlerde sürünen kareli, uzun bir pijama altı, üzerimde de beyaz bir atlet var. Sütyen takmadığımı fark edince kollarımı kavuşturarak yataktaki Ryan'a bakıyorum.

"Hanginiz dışarda?"

"Seth."

Harika.

Rahatsızca yürüyüp taburenin birine serilmiş elbisemi ve yanındaki ayakkabılarımla çantamı alıp doğruluyorum. "Robin'le sızıp kalmışız..."

Seth memnun bir ses çıkarıp gerinince gecenin derinlikleri de aklıma geliyor. Uzun bir süre sırtımı birine yaslayıp koluna sarılarak yattığımı hatırlıyorum. O kolun ve göğsün sahibi Seth olmalı ki sanki bütün geceyi sevişerek geçirmişiz gibi bir doygunlukla beni izliyor. Deli olan o, ben değilim ve uyumaktan başka bir şey yapmadığımı gayet iyi hatırlıyorum. Daha iyisini yapıp kendi evime de geçebilirmişim, ama kafam o kadar çalışmamış. Yerdeki boş turta kutusu ve kadehlerden zaten Robin'le bardaki halimizi ne kadar cilaladığımız belli oluyor.

"Ben gidiyorum."

"Biraz daha kalsaydın, *Beth*. Nasılsa günün yarısı gitti..."

Cevap vermeden evden çıkıp kapıyı arkamdan çektiğim gibi kendi evime koşturuyorum ve elimdekileri bir kenara fırlatıp telefonumu çıkarıyorum. İşe geç kalıp telefonu açmadığım yetmezmiş gibi bir de dün geceyi anlatıp Keri'yi iyice kızdıracağım, ama saklamak asla iyi bir seçenek değil.

Daha yarım çalışta Keri telefonu açıyor. "Derhal konuş."

"Dün gece Robin'le dışardaydım—yani Ryan'la—Ryan'ın gay olan kişiliği."

"EFENDİM!?"

Robin'in "efendin de gelebilir" diyalogunu hatırlayıp gülümseyerek başımı sallıyorum. "Seni arayacaktım, ama bir anda oldu!"

"Onun için zaten kafanı kopartacağım, ama hala tek parçayken anlat! Hepsini anlat—ama önce işe gel."

Hazırlanacağımı söyleyip 15 dakika sonra görüşmek üzere anlaşıyoruz ve telefonu kapatıp üzerimden dökülen giysilere son bir kez bakıyorum. Buraya taşınalı ne kadar oldu? 1 ay. Ve daha şimdiden yan komşumun evinden onun pijamalarıyla çıkıyorum. Tebrikler Beth, tam anlamıyla bir sürtük oldun. Tebrikler.

*

"Turta yiyorduk, bir anda ortaya çıktı! İtfaiyenin sireni tetikledi sanırım."

Keri gözleri ilgiyle parlayarak dinliyorken bir yandan da dördüncü masanın siparişlerini götürmem için tepsie diziyor. "Ve bütün geceyi onunla geçirdin!"

"Bütün sinirlerimi gevşetti! Cebimde beş para yoktu Keri, ama *o bardan* sarhoş çıktım. Öyle bir ortamı var ve öyle tatlı dilli ki 'Beth, şimdi dilini çıkar ve köpek gibi havla' dese onu bile yapabilirdim."

Keri gülerek tepsie bir tomar da ekstra peçete koyuyor ve ben siparişleri verip boş tepsie döndüğümde de koca bir bardak suyu elime veriyor. Bu geldiğimden beri içtiğim beşinci bardak. Alkolü içimden atmanın başka yolu yok. Yukardan alıp aşağıdan veriyorum.

"Seth seni rahat bırakmayacak."

Yarısı boşalmış bardağı tezgaha koyup taburenin birine oturuyorum. "Hiç sorma. Resmen kaçtım. Gerçi şanslıyım, Donnie'yle uyanmadığıma şükrediyorum. İşte *o zaman* garip olurdu."

Keri yüzünü buruştururken arkamızdaki kapı açıldığında ifadesi bir anda değişiyor ve kolumu dürterek beni de tabureden ittiriyor. Arkamı döndüğümde Daniel'ı görüyorum ve bir anda ellerim buz kesiyor. Özellikle dondurma yemesi yasaklanmış, ama biraz önce koca bir külah götürmüş küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Neyseki "ben bugün dondurma

yemedim!” demeyecek kadar kafam çalışıyor, ben de normal bir insan gibi gülümseyip Daniel’ın yanında duruyorum.

“Günaydın,” diyerek önce Keri’ye, sonra da bana bakıyor. “Ryan’a gidiyorum, kahvaltılık bir şeyler alayım dedim. Nasıl gidiyor Beth?”

“İyi,” diyorum ve Keri’yle bir an için bakışıp tekrar dikkatimi Daniel’a veriyorum. O sırada Keri araya giriyor.

“Ne alırsın Daniel? Çörek? Turta?”

Daniel bir kaç tane farklı çeşit çörek isteyip iki de kahve ısmarladıktan sonra koluyla tezgaha yaslanıp yine bana dönüyor. Rahatsızca gülümseyip tepsiyi döndürerek şöyle bir etrafıma bakıyorum, ama boşları toplanacak masa yok. Zaten ihtiyacım olduğu zaman hiç olmaz!

“Bu hafta sakın geçmiş olmalı, Seth hiç uğramamış.”

Evet. Benim sayemde bu gidişle senelerce dışarda kalacak.

Bunu itiraf etmek yerine başımı sallayıp yüz kaslarımın yapabildiği en iyi şeyi yaparak gülümsüyorum. “Dün Ryan’la tanıştım.”

“Sonunda. Adam komşusunu günlüklerden okuyordu.”

Adam komşusuyla aynı yatakta bile yattı.

Benim kafamda yine dün gece dönmeye başlarken ikinci masadakilerden bir el kalkıyor, ben de hemen başımı sallayıp Daniel’a bakıyorum. “Müşteriler hesap istiyorlar. Görüşürüz Daniel.”

Daniel kendi siparişlerini ödemeye giderken ben de neredeyse koşar adımlarla ikinci masaya gidiyorum. Dün gece için kimden utanıyorum hiç bilmiyorum. Ryan mı, Daniel mı, yoksa kendim mi?

Hesabı getirmek için geri dönerken kapıdan çıkan Daniel’e bakıyorum ve aklımın bir köşesine Robin’le Robin olmamam gerektiğini yazıp Seth’in bir an önce defolup gitmesini dileyerek işime bakıyorum.

* * *

Keri'ye kendimi affettirmek için işimi gece vardiyasına da sarkıttım ve zaten alkolden sarsılmış vücudum şu anda isyan ediyor. Çantamın içini karıştırıp üzerinde anahtardan çok anahtarlık olan yığınımı çıkartarak merdivenleri tırmanıyorum. Daha bizim kata çıkmadan uğultular beni karşılıyor ve birazdan son basamağı da çıkıp köşeyi döndüğümde 27 numaradan son derece öfkeli bir Daniel çıkıp içeri bağıyor.

"BEN DE SENDEN SIKILDIM! NE HALİN VARSA GÖR!"

Eve mi girsem yoksa olduğum yerde mi kalsam karar veremedim Daniel beni görüyor, ama sabahki dost canlısı halinden eser yok. Şöyle bir selam verip yanımdan geçip gidiyor. Onun merdivenleri ezen adımları hızla uzaklaşırken ben 27 numaranın aralık kapısına bakıyorum. O sırada içerde bir şeyler kırılınca hiç düşünmeden koşturup kapıyı itiyorum.

"Ryan!?"

Ryan yerdeki cam kırıklarına elleriyle bastırıp ayağa fırlıyor ve bana aldırmadan kapıyı üzerime itmeye çalışıyor. "Git! Kimseye ihtiyacım yok—GİT!"

"Seth—elim—elim sıkışacak!"

Elimi son anda kapıdan kurtarıp geri çekiliyorum ve o anda anahtarlarımı içerde düşürdüğümü fark ediyorum. Kahretsin.

Kapıya hafifçe vurup konuşmak için iyice yaklaşıyorum. "Anahtarlarım içerde kaldı."

Çok geçmeden Seth kapıyı hızla açıp anahtarlarımı koridora fırlattıktan sonra tekrar çarparak kapatıyor. Yerde duran anahtarlığın üzerindeki kırmızı lekeleri gördüğümde iyice endişeleniyorum. Muhtemelen elleri kanıyor ve bu saatte kimse ona bakmak için gelecek gibi görünmüyor. Daniel'ın da kırılma sesini duyduğuna eminim, ama o kadar kızmış olmalı ki geri dönmedi.

Kapıya tekrar yaklaşıp en sakın sesimle içeri sesleniyorum. "Seth, en azından ellerine bakayım."

İçerden ses gelmeyince önümde öylece duran kapı koluna bakıyorum. İkimizin de kapıları birbirinden beter. Kola bile gerek yok, omzumla biraz daha ittirsem muhtemelen açacağım, ama bu sefer anahtarlarımı değil, parmaklarımın birkaçını içerde bırakmaktan korkuyorum.

"Seth?"

Kapı aniden açılınca sendeleyerek çerçeveye tutunuyorum ve Seth bir eli kapı kolunda, diğer kanlı eli kapının çerçevesinde, vahşi bir öfkeyle bana bakıyor. "Ne istiyorsun?"

Yutkunarak elini gösteriyorum. "Ellerin... İçinde cam kalmasın."

"Nesin sen? Hemşire falan mı? İstemiyorum dedim, hala neden kafa ütölüyorsun?"

Seth'in tek bir adam olduğunu bilsem şimdiye kadar hassas bölgelerine bir tekme indirip çoktan evime girmiştım, ama içerde onun dışında 6 masum adam daha var. O eller mikrop kaparsa Seth'in tedavi etmek için dışarda olacağını hiç sanmıyorum.

Ben ne zaman bu kadar düşünceli oldum? Aferin bana!

"Hemşire değilim," diyerek en sevimli tavrımı takınıyorum. "Komşunum ve yaralısın. Yardım etmek istiyorum."

Tatlı dil gerçekten dedikleri kadar kuvvetliymiş ki Seth birazdan kapıdan çekilip girmem için açık bırakıyor ve ben hala diken üstünde olsam da içeri giriyorum.

*

Yerdeki kırık kadehler bizim Robin'le dün gece kullandıklarımız. İçindeki kırmızı şarap kırıkların arasından döşemeye yayılmış. Turta kutusu da olduğu gibi duruyor. Seth'in ortalığı toplamak için hiç çaba sarf etmediği belli. Yatak bile en son gördüğüm haliyle duruyor.

Seth mutfak lavabosunda ellerindeki kanı yıkarken yanına gidiyorum ve anahtarlarımı tezgaha, çantamı da yere bırakıp geldiğimi haber vermek için hafifçe koluna dokunuyorum. Musluğu kapatıp avuçları açık bir şekilde bana dönüyor.

"Ne yapacaksan yap."

Islak avcunun içindeki ufak kesiklerden sızan kan suya karışıp kıvrık şekiller oluşturuyor. Tezgahın üzerindeki kağıt havludan bir parça koparıp önce ellerini iyice kuruluyorum.

"Cımbızın var mı?" diye sorduğumda başıyla lanet bir şekilde banyoyu işaret ediyor. "İbnenin vardır."

Robin'in *takma adına* herhangi bir tepki vermeden dönüp banyoya giriyorum ve ıslak kağıt havlu topunu çöp kutusuna fırlatıp aynanın önündeki bardaktan cımbızı alıyorum. Banyodan çıktığımda Seth çoktan yatağa oturmuş, avuçları dizlerinde açık, bardak kırıklarına bakıyor.

"İyi ki yerler halı değil," diyerek ortamı yumuşatmaya uğraşıyorum, ama Seth hiçbir tepki vermiyor. Fazla üstelemeden gidip yanına oturuyorum ve sol elini elime alıp ufak cam parçaları aramaya başlıyorum. Neyse ki kadehler kalınmış ki fazla ufalanmamış. İki elinde de bir şey bulamadığımda cımbızı elimde döndürerek etrafıma bakınıyorum. "Yara bandı ya da sargı bezi gibi bir şey var mı?"

Seth omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Birisi mutlaka almıştır."

"Nerede olabilir, en azından onu—"

"Bilmiyorum dedim ya!"

O ayağa fırlayınca ben de kalkıyorum. "Tamam, ben ararım—"

"Bırak, hiçbir şeye dokunma!"

"Seth, ellerini sarmamız gerek—"

"Senin kendi işin yok mu? Neden sürekli benim işime burnunu sokuyorsun?!"

Ben suratına bağırıldığında oturup ağlayan kızlardan değilim. Çok kolay şiddete başvururum ve şimdi de Seth'in gözüne bir tane yumruk çakmamak için kendimi zor tutuyorum. Gözümde Donnie'yi canlandırdığımda biraz olsun sakinleşiyorum. Aslında sırf onun hatrı için hala bu herifin karşısında dikildiğim de söylenebilir.

"Ben Daniel değilim, Seth. O eller sarılacak."

Sinirle gülüyor. "Başıma bela mısın?!"

"Senin benim başıma olduğun kadar değil. Daniel'a ne söyledin? Benim geceyi geçirdiğimden bahsettin mi? O yüzden mi kızdı?"

Bir an sanki uzaylıymışım gibi bakıyor, sonra ellerini yumruk yapıp sızıyla yüzünü buruşturarak tekrar lavaboya gidiyor. O kesiklerini tekrar durularken ben de yanından geçtiğim dolapları açıp kapatarak saracak bir şeyler arıyorum. Çizgi film kahramanlarıyla süslü bir kutu yara bandı bulunca içinden en büyük boyunu alıp Seth'in yanına gidiyorum.

"Daniel'ı neden kızdırdın?"

"Sana ne?"

"Ellerini kurula. Ayrıca bütün gece sinirinden bir şeyler kırıp beni uyutmayacaksan şimdi koşup geri getireceğim, hala umut var mı merak ediyorum."

Seth nemli kağıt havluyu başımın üzerinden çöpe fırlatırken ben de yara bandını açıp ellerinden birini kapıyorum. Acımasına zerre kadar aldırmadan bandı avcunun içine bir güzel yapıştırıp iyice bastırıyorum. "Daniel'a ne dedin?"

"Seni ilgilendirmez ve bu bantların üzerinde Tweety var. Ben Tweety'li bant takacak bir adama benziyor muyum?"

Omzumu silkiyorum. "Diğer elini uzat. Donnie görünce hoşuna gider. Çocuğun ellerini paramparça ettin, en azından Tweety'e katlan."

Çocuk dediğim Donnie bir an sanki tamamen başka biriymiş gibi geliyor. Karakterleri çoktan sınıflandırmış olan kapasiteme şaşıyorum, ama şu anda konumuz benim süper adapte olabilme yeteneğim değil. Seth denen gerizekalı.

Diğer eli de bantladıktan sonra Seth çöpleri elimden söküyor ve omzumdan tutup beni kapıya çeviriyor. "Çantam!"

Tekrar çevrilip çantama yönlendirildiğimde anahtarlarımı da kapıp Seth'in koca elinin sıktığı omuzmu silkiyorum. "Tamam, anladık! Gece bir şey kırma."

"Kırsam ne yapacaksın? Çık."

Dışarı çıkıp arkamı döndüğümde Seth kapıyı kapatmadan tutuyorum ve o ağzını açmadan ayak bileğine sert bir tekme vuruyorum. Pislik herif acıyla bileğini tutarken ben kafasına da bir tane geçirip koşturarak evime giriyorum.

"Deli misin sen!?"

Kapımı kilitleyip sırtımı yasladığımda 27'nin de kapısı kapanıyor, ama Seth'in öfkesi sönmemiş, bu sefer de ortak duvarı yumrukluyor. "Bir daha kapımın önünden geçme!"

"Çok meraklı değilim!" diye bağıyorum, ama bir yandan da içimden kahkahalarla gülmek geliyor. Bilim çevreleri buna ne diyor bilmiyorum, ama diğer kişilikler için Seth'in sinirini bozup ona acı vermek hoşuma gidiyor. Galiba buna adapte olma yeteneği değil akşamdan kalma olmak deniyor.

*

{ Lenka – Don't Let Me Fall }

Sabah koridorda bir şeylerin devrilip yuvarlanmasının sesine irkilerek uyanıyorum. Dün gecedan kalma gerginlik boynumda tutukluk olarak geri dönmüş. Ovuşturarak kalkıyorum, en azından başım ağrııyor, bu da bir şeydir.

Kapının dışındaki hışırtılardan anladığım kadarıyla devrilenler her neyse bir torbaya tıkılıyor olmalı. Delikten bakıyorum, ama bu halde kim olduğunu anlayamıyorum. Seth hala oradaysa hiç uğraşamam, ama değilse birinin dün gece olanları dışardakine anlatması gerek. Seth'in ben gittikten sonra oturup kalbini günlük sayfalarına damla damla döktüğünü sanmıyorum. Gerizekalı.

Kapıyı hafifçe araladığımda yerde çöpleri toparlayan Ryan bana bakıyor. Hangi Ryan olduğu belli değil, ama gülümseyişinden Seth olmadığını anlayabiliyorum. Şükürler olsun.

"Günaydın Beth. Kusura bakma, torba çok inceymiş, yırtıldı."

William. Sesinin yumuşaklığından ve kibarlığından belli. Ayrıca ellerini de benim dün gece bulamadığım sargı beziyle özenle sarmış. Evde kimin ilk yardımdan sorumlu olduğu belli. Muhtemelen Seth ortalığı cehenneme çevirip öfkesini ya da keyfini çıkarıp bütün pisliği diğerlerine bırakıyor.

"Önemli değil," diyorum ve kapımın önüne yuvarlanmış iki bira şişesini alıp torbaya atıyorum. "William, dün gece Seth Daniel'la kavga etti. Ciddi bir şey olmalı."

Kavganın lafı geçince William çöpleri toplamayı bırakıp bütün dikkatini bana veriyor. "Ne kadar ciddi?"

Boş bir süt kutusunu torbaya atarken ben de William'ın yanında yere çöküyorum. "Daniel bıktığını bağırp arkasına bakmadan çekip gitti. O kadar ciddi."

William üzüntüyle başını sallayıp son birkaç peçeteyi de torbaya attıktan sonra ayağa kalkıyor, ben de doğrulduğumda torbanın ağzına düğüm atıp gülümsüyor. "Söylediğin için teşekkürler Beth. Daniel'ı arayıp durumu düzeltirim. Seth canını sıktı mı?"

Can sıkıntısı hafif kalır, ama ben ondan bahsetmek yerine daha *dahice* bir şey yapıp bir gece öncesini de işin içine karıştırıyorum. "Ayrıca önceki gece de Robin'le dışarı çıktık, gece

onunla sızıp kalmışım, ama sabah Seth'le uyandım. Robin yazmaya fırsat bulamamıştır, sanırım...”

Cümlem bitene kadar William'ın yüzü şekilden şekile giriyor, ben de kendimi durdurmak istiyorum, ama kafam çöp torbası olup ağzım büzülemediği için duramıyorum. “İnan kötü bir amacım yoktu—”

Bu sefer de gülüyor. “Ondan şüphem yok, ben senin için üzülüyorum. Seth sabah uyandığında yanında bulmak isteyeceğin bir adam değil.”

“Sen onu bir de bana sor.”

William daha büyük bir gülümsemeyle bana karşılık verdiğinde dünden beri ilk defa adam akıllı rahatladığımı hissediyorum. Sanki sadece bir aydır tanıdığım komşum değil de arkadaşım yanımdaymış gibi...

İnsanların aurası, ıvırı zıvrı gibi saçmalıklara hiç inanmam, ama karşımdaki adam sanki bir sihirli değnekle dokunulmuşçasına farklı. Dün gece gördüğüm saldırganın yerinde yeller esiyor. William'ın da kusurları olmadığını söylemem, hala o kalem düzenleme olayını unutmuş değilim, ama bardak parçalayıp, ona katlanabilen tek adamı da yanından kaçırın bir hergele olmaktan iyidir.

“Bugün kafeye gidiyor musun?” diye soruyor sevgili William.

“Birazdan çıkacağım.”

“Keri'ye sevgilerimi ilet. Daniel her sabah onun çöreklerinden getiriyor. İçerde pek çok konuda anlaşılamıyoruz,” diyerek başını işaret ediyor, sonra gülümsüyor. “Ama Keri'nin çörekleri herkesin bir numarası. İletirsen sevinirim.”

İstemsizce gülümsüyorum. Ağzım kulaklarıma uzandı uzanacak. “Tabii söylerim.”

“Ben şunları atayım. Görüşürüz Beth.”

“Görüşürüz,” diyerek uzaklaşan adamı izliyorum. Onun beyaz gömlekli sırtını izlerken aklıma gelen ilk şey genç bir baba oluyor. Hani şu oğullarıyla parkta top oynayan, kalabalık sokaklarda çocuklarını omuzlarında dolaştıran cinslerden...

İçerden gelen telefon sesiyle gözlerim hayali genç baba manzarasından kopup boş koridora odaklanıyor ve hemen sonra eve koşuyorum. Bugün de geç kalırsam Keri beni vuracak.

*

“Bu gidişle ben senin yanına taşınmayı teklif edeceğim. Bütün aksiyonu kaçıyorum, hale bak!”

Keri'nin uzattığı elmalı turtayı vitrine koyarken gülüyorum. “Sonunda ben de delirmeye başlarsam en azından arkada sen akıllı kalırsın.”

“Daniel Ryan'a, ben de sana bakarım.”

"Sonra ikiniz evlenirsiniz, biz de deli çocuklarınız oluruz..."

Keri şapşal bir gülümsemeye iç çektiğinde eğildiğim yerden bacaklarına vuruyorum. "Ne oluyor? Artık Daniel'ın lafı geçince iç mi çekiyoruz?"

"Kes. Yok öyle bir şey."

İkinci bir turta tabağı gelirken Keri hemen savunmaya geçiyor. "Her sabah kahvaltı almaya geliyor, konuşuyoruz, o kadar."

"Konuşuyorsunuz."

"Yarısı sipariş almakla geçiyor zaten!"

Keri'nin isyankar tonuyla kahkahayı basıyorum. Bizimki çoktan aklına takmış, bir süre günlerimiz onun platonik Daniel aşkıyla şenlenecek, anlaşıldı.

"Bu sabah gelmedi, değil mi?" diye soruyorum.

"Gelmedi," diyerek öfkeyle kaşlarını çatıyor. "Hep o Seth yüzünden. Kimbilir ne dedi? Bir tek Daniel'ı değil, beni de etkiliyor."

Fırsatı bulunca hemen atlıyorum. "Hani sadece konuşuyordunuz?"

Eliyle kafamı ittirip mutfağa yöneliyor. "Kes. Yok öyle bir şey."

Vitrinin kapağını kapatırken kapı açılıyor, eğildiğim yerden kot giymiş bacakları görüyorum ve doğrulduğumda Daniel'la göz göze geliyoruz. Yataktan çıkıp gelmiş gibi bir hali var. Tıraş olmamış, sarı saçlarının her bir tutamı farklı yönlerde bakıyor ve mavi gözlerinin etrafı hafifçe morarmış.

"Beth—buradasın, harika."

Yeleğimi düzeltip yan gözle mutfağa bakıp tekrar Daniel'a dönüyorum. "Daniel! Bu ne sürpriz!"

Benim ilanımıla mutfaktan bir şeylerin düşme sesi gelince irkilerek gözlerimi kısıyorum. "William'la konuştunuz mu?"

Daniel şaşkınlıkla soruyor:

"William mı burada?"

Başımı sallıyorum ve o sırada Keri'nin sesi duyulduğunda Daniel'ın da saçlarını düzeltmeye çalıştığını yakalıyorum. Gülümsememdeki manayı en düşük seviyede tutmaya çalışarak Keri'ye bakıyorum, ama onun ağzı çoktan kulaklarında. "Daniel, geç kaldın?"

Daniel'ın da az önceki endişeli hali gülümsemeye döndüğünde gözümün önünde flört eden ikiliyi izliyorum. Daniel her zamanki siparişi verip Keri'yi meşguliyetine gönderdikten sonra tekrar bana dönüyor. Keri'ye gülen yüz, bana doğal afet efekti.

"Dün gece ne oldu? Bir şey mi kırıldı, duydum, ama emin olamadım."

"Neden geri dönmedin?" diye soruyorum. Daniel sıkıntıyla hafifçe omzunu silktiğinde üstelemiyorum. "Seth bardak kırdı, ben oradaydım. Yarasını temizledim, sonra da kavga ettik—"

"Kavga mı ettiniz? Beth özür—"

“Senin özür dilemene ne gerek var? Kavga eden Seth’ti—hem ağzının payını verdim, merak etme.”

Daniel da Seth’in payını almasına memnun bir şekilde gülümserken Keri siparişlerle geliyor ve çörekleri koyduğu kese kağıdının içine kendisi de girmek istermiş gibi bakarak fiyatı söylüyor. Daniel tam parayı tezgaha koyup çörekleri ve kahveleri alıyor. “Teşekkür ederim—Beth, özellikle sana... Yapmak zorunda değildin.”

“Kim olsa yapardı, lafını bile etmene gerek yok.”

Daniel minnettar bir gülümsemeyle son kez bize selam verip çıktığında Keri yıkılmış bir ifadeyle bana dönüyor. “Şeftalili tarta yere yuvarlandı, o kadar uğraşmıştım! Neden bağıryorsun!?”

Sırtıyorum. “Belki *konusmak* istersiniz diye düşündüm, fena mı oldu işte *konuştunuz*.”

Keri öfleyip pöfleyip mutfağa dönerken ben de onun arkasından gülüyorum ve sabah kahvesi için içeri giren müşteriyle ilgileniyorum.

* * *

Bugün içinde yaşadığım bu kutuya taşınmamın ikinci ay dönümü. Hayatımda değişen çok bir şey yok. Hala ünlü bir fotoğrafçı değilim ve değil dergi kapağı, gazete ilanı için bile kimseyle görüşemedim. Geçtiğimiz ay içinde yüzlerce vesikalık fotoğraf çektim ve bir o kadar kutu kahve dağıtıp, dilim dilim turtaları ve top top çörekleri insanlara servis ettim.

Bir de yedi kişilikli komşumla arkadaş oldum.

Hatta öyle iyi arkadaşlar olduk ki bugün hem benim ikinci ayımı, hem de Seth'in iki hafta boyunca hiç ortalarda görünmemesini kutlayacağız. Bilim çevreleri bu duruma "iyileşme" diyor. Biz de Ryan'ın evinde akşam yemeği ve video oyunuyla kutlayacağız. Yemek William'ın fikri, video oyunu Zack, ama bizi kimin ağırlayacağını bilmiyoruz. Akşam kime denk gelirsek. Donnie olursa bizim onu doyuracağımız açık.

"Sarışın! Gidiyorum!"

Robin kapıma vurduğunda banyodaki aynanın önünden lastik tokamı kaptığım gibi koşturuyorum. Son bir haftadır Robin'le her sabah koşuyoruz. Robin'i tanımadan önce öleceğimi bilsem spor yapmamak için yine bir bahane bulurdum, ama benim bahanelerim bu divaya sökmüyor. Her sabah saat 7; Robin kapıya vurur, ben çıkarım, bir saat koşarız, onun taş vücudu daha taş olur, ben de yorgunluktan duşta uyuyakalırım.

Bu sayede Ryan'ın kafasındaki düzeni anlama fırsatım da oluyor. Benim çalar saatle boğuştüğüm sabahlarda Ryan'ın kontrolü Robin'in. Vücudu diri tutmak ve benim inatla getirdiğim turtaları eritmek için her sabah koşuyor. Diğerleri itiraz etmiyor, yıllardır süren bir anlaşma. Robin ne zaman kontrolü sıradakine bırakacağını biliyor.

Tabii bu beni geçen ay Seth'le nasıl aynı yatakta bıraktığını açıklamıyor. Robin'e göre benim meme uçlarım onun sırtına değdiğinde öğrenmekten kendini kaybetmiş. Bol bol özür diledi, ben de affettim. Ayrıca, evet, Robin'le meme uçlarımı da konuşuyoruz.

"Geldim!"

"Aferin," diyerek üzerimdeki sweatshirt'ün yamulmuş yakasını düzeltiyor. "Su?"

Ben geldiğim gibi tekrar eve girip lavabonun yanında hazır bekleyen mataramı alıyorum ve bu sefer tam olarak karşısına geldiğimde Robin merdivenleri işaret ediyor. Koşar adımlarla inip dışarı çıktığımızda da hiç durmadan yavaş tempoyla koşmaya devam ediyoruz.

Bir saatin sonunda ben ter içindeyken Robin sanki daha 10 saat koşabilecek gibi duruyor. Bacaklarımızı apartmanın girişindeki merdivenlerde esnetirken yolun karşısındaki kafeden Daniel ve Keri çıkıyorlar. Daniel'in elinde çöreklerle dolu kese kağıdı, Keri'nin elinde de kahveler var.

Robin onların tatlı kokularla yaklaştıklarını fark edince derhal burnunu kapatıp başını iki yana sallıyor ve *kaçıyor*. "Beni kötü emellerinize alet edemezsiniz. Gidiyorum—"

Son anda fikrini değiştirmiş olacak ki dönüp Keri'den bir kahve kapıyor. "Bugün proje teslimi var, Zack'ın ihtiyacı olabilir. Öpüyorum güzelim, saçların muhteşem görünüyor."

Robin merdivenleri üçer beşer tırmanıp gittiğinde Keri saçlarının uçlarıyla oynayarak gülümsüyor. "Hiçbirşey de yapmadım aslında..."

Ben Daniel'ın onu hayran hayran izlemesini göz ardı edip Keri'nin de inatla Daniel'a bakmayışını gözlemledikten sonra kese kağıdından sıcak bir çörek alıyorum. Az önce vücudumdan zorla sökülen kaloriler tekrar yerlerine yerleşirken ben de merdivenlere çöküyorum. Taşlar buz gibi. Sonbahar iyice yüzünü göstermeye başladı. Eylül ne zaman bitti, Ekim ne zaman yarlandı farkında bile değilim.

"DANNY! DANNY!"

Donnie'nin üst kattan gelen sesiyle hepimiz şaşkın yüzlerle oraya bakıyoruz. Bugün işe gitme sırası Zack'te. Donnie dışarda ne arıyor?

Daniel yukarı sesleniyor:

"Donnie, Zack nerede?"

"ZACK HASTA! ACIKTIM DANNY!"

Daniel kaşlarını çatarak bize baktığında Keri neler döndüğünü hala benim kadar iyi takip edemiyor, ama ben farkındayım. İç düzende bozulan bir şeyler var. Hele Donnie'yi, en masum ve kaygısızlarını dışarı attıklarına göre içerde ciddi bir kriz var.

Daniel bir şey söylemeden yukarı koşarken ben de kalkıp Keri'yi elinden tutuyorum. "Yürü. Aksiyonun tam ortasına düştün."

*

"Zack'ın nesi var Donnie?"

Donnie çöreklerin birinin arasına nutella sürüyorken omuzlarını silkiyor. "Hasta. Seth hasta etti."

"Ne yaptı!?"

Daniel'ın sesindeki öfkeyi fark edince ben onun önüne geçip Donnie'nin yanındaki tabureye çıkıyorum. "Seth bir şey mi söyledi Donnie?"

Ryan'ın kahverengi gözleri 6 yaşındaki bir çocuğun kötü bir şey yapmaktan korkan bakışlarıyla bana bakıyor. "Söylemem. Söz verdirdi."

"Ben doktoru arıyorum..."

Daniel telefonunu çıkarıp Ryan'ın psikoloğunu aramak için uzaklaşırken ben gülümseyerek Donnie'ye süt dolu bardağını gösteriyorum. "Hadi kahvaltını et, bir şey yok."

Donnie bunun üzerine kulağıma eğilip fısıldıyor:

"Seth diğerlerinin seni görmesini istemiyor."

Efendim!? Seth kim oluyor da—bir dakika. Ya burada suçlu olan Seth değilse? Ya ben gerçekten onların işlerine fazla burnumu sokup düzeni bozduysam?

Duyduğum şeyle yüzümün rengi atmış olmalı ki Keri omzundan tutarak bana adeta sarılıyor, bizi gören Daniel da telefonla daha konuşmadan kapatıp geliyor. “Ne dedi?”

Donnie yalvaran gözlerle bana bakıp başını iki yana sallıyor, ama bunu saklayamam.

“Seth diğerlerinin beni görmesini istemiyormuş,” diyorum ve o anda Donnie yaygarayı koparıyor. Çöreği fırlatıp kulaklarını kapatarak sanki söylediklerimizi duymuyormuş gibi kendi kendine bağıyor. 6 yaşında bir çocuğun sesini bastırmak kolay, ama aynı sesi 30’una merdiven dayamış bir adamın kalın gürlemesinden duymak pek de sağlıklı değil.

Donnie çileden çıkmak üzereyken Daniel bize çıkmamızı işaret ediyor. Hiç itiraz etmeden Keri’yi de aldığım gibi çıkıyorum. Kalbim ağzımda atıyor. Oysa ki her şey ne kadar da iyi gidiyordu.

Eve girip yatağa çöktüğümde Keri de benim yanıma oturuyor. “Beth, hayalet görmüş gibisin. Anlamıyorum da, anlat!”

Ben bir anlasam...

Ryan’ın durumunu çok mu küçümsedim? Bu bir hastalık. Benim günlük eğlencem olacak bir şey değil. O noktayı nasıl kaçırdım?

“Bilmiyorum Keri. Ben de yeni öğreniyorum.”

“Hani Ryan rahat bir hayat sürüyordu? Hani bununla yaşamayı öğrenmişti? Sen dememiş miydin, neden bu kadar sarsıldın?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Ryan *hasta*. Ne kadar iyi yaşarsa yaşasın, *arızalı*.”

Keri de endişelenmiş, hoşnutsuz bir ifadeyle bana bakıyor. “Ben bu işi hiç sevmedim Beth. Seni böyle korkutacaksa—”

“Korkmuyorum!” diyerek atılıyorum. Doğru da. Korkmuyorum. “Üzülüyorum, Keri. Eğer *ben* yanlış bir yaptıysam düzeltmem gerek.”

Sorumluluğun ağırlığı bir anda içime çöküyor. Ortak duvardan ara sıra Ryan’ın çocukça yakarışları duyuluyorken Keri iç çekerek ayağa kalkıyor. “Senin yapacağın bir şey yok. Git duş al, giyin, işe gidiyoruz. Beni de korkutma.”

Keri haklı. En azından şu anda yapacağım bir şey yok, ama Ryan’la arkadaş kalmak istiyorsam—ki istiyorum—durumu biraz daha ciddiyetle algılayabilmem gerek. İçinde 7 ayrı ruh yaşatan bir adamla arkadaş olmak sadece sabah koşuları ve turtalar değil. Daha fazlasını bilmem gerek.

*

“Beth? Hey, Dünya’dan Elizabeth’e?”

Gözlerimi kırpıştırarak dalgın bakışlarımı tezgahdan koparıp Keri'ye bakıyorum.
"Dalmışım."

"Evden çıktığımızdan beri dalgınsın. Ryan'ı mı düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum, ama Keri'nin nasıl tepki vereceğinden emin değilim. "Kızıyor musun?" diye soruyorum. Çıkan müşterilere gülümseyip tekrar bana dönüyor.

"Neye kızıyor muyum?"

"Ryan'la bu kadar ilgilenmeme."

Gözlerini kısarak hafifçe başını eğiyor. Bana öyle baktığında hep aklımı okuyormuş gibi hissediyorum. İnsanın kendini kendinden daha iyi tanıyan bir dostu olması bazen gerçekten korkutucu.

"Kızmamı ister misin?"

"Bilmiyorum—yani, garip geliyorsa söyle. Adamı sadece iki aydır tanıyorum, ama..."

"Ama?"

"Evi ilk gezdiğimiz gün Percy'i görmüştük, hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. "Utangaç, sessiz olan, değil mi?"

"Evet. Ryan aslında hep Percy olsaydı bu kadar ilgilenmezdim. Öyle bir adam olsaydı, yani *normal*. Tek bir adam."

Keri'den yargılayan bir bakış, bir söz bekliyorum, ama gelmiyor. Aksine oldukça sevecen bir tonla konuşuyor. "Herkesin çekici bir tarafı vardır. Ryan'ın kişilikleri, benim hamur işi yapma yeteneğim. Hatırlatırım, felsefe vizesine çalıştığımız gece sana kurabiye ikram etmeden önce hiç konuşmamıştık."

"Kader..."

"Hem de damla çikolatalı."

Gülüyorum. Gerçekten de Keri o gün etüt odasına sıcak kurabiyelerle dolu o kapla girmeseydi hiç konuşmayabilirdik.

"Yine de," diyor ve sesi biraz daha temkinli bir hal alıyor. "Kendini fazla kaptırmanı istemiyorum. Ryan'ı sen iyileştiremezsin Beth."

Söz dinleyen uslu bir çocuk gibi başımı sallıyorum. Ryan'ı ben iyileştiremem. Evet.

Ya iyileştirebilirim?

"Beth, hayır."

Şaşkınlıkla Keri'ye bakıyorum. "Bir şey demedim!"

"Gözlerinden belli. İyileştiremezsin. Adam senelerdir bununla yaşıyor. Eğer dışardan biri iyileştirebilecek olsaydı Daniel çoktan yapmıştı. Sen sadece daha fazla dert olmamak için çabalayabilirsin, o kadar. Onun dışında kendini kaybedersen, kahraman falan olmaya çalışırsan işte o zaman kızarım. Üzme beni..."

İç çekerek bu sefer gerçekten kabul ediyorum. Kadere değil de Noel Baba'ya inansaydım işim biraz daha kolay olabilirdi. Yine de kendimi tutacağım.

Ryan'ı sen iyileştiremezsin Beth. Sadece daha fazla dert olmamaya çalış. Kahraman olma.

*

{ Five For Fighting – It's Not Easy Being Me }

Donnie'nin zamansız gelişiyle akşam için yaptığımız kutlama planları da altüst oldu, ama Keri'nin gün içinde yaptığı gözlemler sonunda Daniel'ın evden çıkmadığı anlaşılınca Keri de planları herkesin lehine olacak şekilde değiştirmeye karar verdi.

"Sen Ryan'ın nasıl olduğunu görmek istiyorsun, değil mi?"

"Ve sen de Daniel'la vakit geçirmek istiyorsun."

"Bildiniz," diyor ve özenle pembe kutusuna yerleştirdiği turtayı alıp saçlarını da şöyle bir salladıktan sonra kapıyı işaret ediyor. "İşten çıktık, nasıl olduklarına bakmak istedik, başka bir amacımız yok."

Gülüyorum. "Benim yok da seninki tartışılır."

Keri fazla konuşmamamı söyleyip beni dışarı ittirdiğinde ben de onun kolunu çimdikiyorum. 27 numaraya gelene kadar çocuk gibi didişiyoruz ve sonunda kader anına geldiğimizde ben kapıyı tıklatıyorum.

İçerisi sessiz. Daniel kapıyı açıyor. Üzerinde geçen ay benim giymek zorunda kaldığım ve neye benzediğini asla unutmayacağım kareli pijama altı, gözlerinde de siyah kemik çerçeveli gözlükler var. Fırsat bulmuşken hem Ryan'a göz kulak oluyor, hem de makalesini yazıyor olmalı. Evden çalışan bir gazeteci olmak onun durumunda en ideal meslek.

"Hoş geldiniz, gelin—"

"Danny, kim gelmiş?"

İçeri girdiğimde bizi yatağın önünde yüz üstü yere uzanmış, günlüğü de önüne açmış olan Donnie karşılıyor. Beni görünce ilk defa gülümsemiyor. Aksine, bakışlarını kaçırıp çenesini ellerinin üzerine yaslayarak tekrar günlüğe bakıyor. Bu sabah güvenini sarstım, biliyorum. Bir şekilde düzeltmek, tekrar kalbini kazanmak istiyorum, ama zamanlama doğru mu emin değilim.

Daniel'a bakıp kapıyı göstererek gitmeyi teklif edecek oluyorum, ama o daha ben bir şey söylemeden başını iki yana sallıyor ve Keri'yle bana yaklaşım usul bir sesle konuşuyor:

"Doktorla konuştum. Seth'in kuralları koymasına izin vermememi söyledi. Geçin, bu akşam zaten planlarımız vardı, değil mi?"

Keri bunun üzerine pembe kutuyu gösteriyor. "Tatlı getirdim. Yemekte ne var?"

Daniel gülümseyerek Donnie'e bakıyor. "Pizza. Donnie, pizza yersin, değil mi?"

Donnie bakışlarını günlükten çekmeden başını sallıyor. Keri kutuyla birlikte mutfığa giderken Daniel da tezgahın üzerindeki bilgisayarına yöneliyor. Bir an kendimi Ryan'la yalnız

kalmış gibi hissediyorum, ama ne yalnızız ne de şu anda yerde uzanan adam Ryan. 6 yaşındaki Donnie parmağını sayfanın üzerine koymuş, satırları takip ederek okuyorken dudakları da kelimelere göre hareket ediyor.

Yatağın kenarına oturuyorum, kahverengi gözler bir an ayaklarıma bakıyor, sonra yine günlüğe dönüyor. Oturduğum yerde kayarak bu sefer yere, onun hemen karşısına oturuyorum. "Donnie?"

Cevap vermiyor.

"Donnie, özür dilerim."

Omuzlarını silkip parmağını soldaki sayfanın sonundan kaldırıp sağdakinin başına koyuyor. Arkamı dönüp tezgaha yaslanmış, ikimizi izleyen Daniel'ı görüyorum, Keri de arkada bir şeylerle uğraşiyor, ama kulağının bu tarafta olduğuna eminim. Tekrar Donnie'ye döndüğümde Daniel'ın birkaç gün önce söylediği bir şey aklıma geliyor.

"Daniel'a ne olursa olsun her şeyi söyleyeceğine söz vermişsin. Ben söylemesem sen söyleyecek miydin?"

Bunun üzerine Donnie başını kaldırıyor, bana değil, ama Daniel'a bakıp başını iki yana sallıyor. "Seth kimseye söyleme dedi."

"Seth'i dinlemeyeceksin dememiş miydim Donnie?"

Daniel'ın araya girmesiyle ben arkama yaslanıp onlara yer bırakıyorum. Birazdan Daniel da gelip yere oturduğunda bu sefer Keri uzaktan uçümüzü izlemeye başlıyor.

"Ama Seth benim arkadaşım, beni seviyor. Siz onu sevmiyorsunuz, ama Seth beni seviyor."

"Beth de seni seviyor."

Seviyor muyum?

Elbette seviyorum.

Gülümseyerek Donnie'ye bakıp başımı sallıyorum. "Biz arkadaş değil miyiz?"

Donnie'nin arada kaldığı belli, günlüğü kapatıp kolunun altına sıkıştırarak yere tutunuyor ve ayağa kalkıyor. "Seth bizi biliyor. İlk önce o geldi, o hepimizi biliyor."

Donnie kendi kendine söylenerek banyoya girerken ben kafam iyice karışmış bir halde Daniel'a bakıyorum.

"İlk önce o geldi ne demek?"

"Ryan'ın ilk yarattığı kişilik Seth. Sonra Donnie gelmiş. Sadece Seth büyüyor, Donnie hep 6 yaşında. Sanki annesiyle babası hiç ölmemiş gibi, o olayı hatırlamıyor. Seth hepsini bilen taraf, bütün arıza onda. Ryan'ın içine attığı her şey, bütün asiliği, üzüntüsü..."

Mideme bir kaya inmiş gibi hissediyorum. Ne zaman Ryan'ın ölen anne ve babasından konu açılrsa böyle oluyorum. Yine böyle buluştuğumuz bir akşam Ryan uyuduğunda Daniel bize olanları anlattı. Ryan'ın kaza sırasında arabada olduğunu ve annesiyle babasının arabadan çıkarıldığını gördüğünü söyledi.

O travma Ryan'ı yedi parçaya ayırmış. Yedi yaşında bir çocuğun ailesini kaybetmesinin ardından o boşlukla başa çıkışı böyle olmuş.

İşte konu ne zaman buraya gelse kendimi Ryan'ın yerine koymaya çalışıyorum, ben de annemin ölümüne o şekilde tanık olsam ne yapardım diye düşünüyorum. Ama olmuyor. O anda Ryan'ın aklından geçenleri anlamam imkansız. Benim annem ben daha ölümün ne olduğunu bile bilmeden öldü ve babam ben ilkokuldayken Meredith'le evlendikten sonra da annesiz bir gün geçirmedim. Ryan'ı parçalayan yalnızlığı hiç yaşamadım.

Daniel bir an banyodan gelen su seslerini dinleyip sonra tekrar bana dönüyor. "Ben Seth'i ilk defa üniversiteye başladığımız sene gördüm, ondan önce hiç ortaya çıkmamıştı. Bir terapide Donnie söylediğinde hep orada olduğunu öğrendik. Donnie'den sonra William gelmiş, Ryan 13 yaşındayken. William 35 yaşında. Hep 35 yaşındaymış, hiç yaşlanmadı. Doktor, Ryan'ın kaybettiği babasını düşünerek William'ı yarattığını söylüyor. Donnie'ye içerde babalık ediyor, Seth'in arkasını topluyor. Bazen beni bile idare ediyor."

Daniel'in buruk gülümsemesiyle ben de gülümsüyorum ve gözlerimin dolduğunu fark ediyorum. O sırada banyo kapısı açılıyor ve Donnie başını tutarak çıkıyor.

"Daniel?"

Donnie değil, başkası, Ryan?

Daniel hemen ayağa fırlıyor. "Ryan?"

Ryan başını sallıyor ve önce önündeki Keri'ye, sonra da bana bakıyor. "Neler oluyor?"

*

Keri bir bardak su ve bir dilim turtayı Ryan'ın önüne koyuyor ve en anaç gülümsemesiyle gelip yatakta yanıma oturuyor. Ryan çalışma masasının başında, suyundan bir yudum alıp önce Daniel'a bakıyor, sonra bize dönüyor.

"Sizi de korkuttum, değil mi?"

Keri ve ben aynı anda başlarımızı iki yana sallıyoruz. Bu söylediğimiz en büyük, ama en zararsız yalan.

"Şimdi iyi misin?" diye soruyor Keri. Ryan hafifçe gözlerini kısıp elini sağa sola sallıyor. "Şöyle böyle. Kafam çok karışık. Uzun zamandır bu kadar karışık olmamıştı."

Bir an kalbim tekliyor. Benim yüzümden. Seth'i kızdırdım, içerdeki düzeni bozdum.

"Tina'yla konuştum Ryan. Yarın sabah randevumuz var."

"Ama yarın Cumartesi?"

Daniel bildiğini söylüyor. "Tina seansı öne çekti—"

"Bir şey sorabilir miyim?"

Keri'nin araya girmesiyle üçümüz de ona dönüyoruz. "Doktora beraber mi gidiyorsunuz?"

Ryan başını sallıyor. "Önceki doktorum beni tek başına görüyordu, ama beş sene önce Tina'yla tanıştık. Daniel'ın diğerlerini hepimizden daha iyi tanıdığını söyledi ve onun da terapilere gelmesini istedi."

"Percy daha önce hiçbir terapide konuşmamış, benim gelmemle beraber başladı. Ryan bile onun orada olduğunu bilmiyordu."

Daniel'ın yüzünden gurur dolu bir gülümseme belirirken Keri anladığını söyleyerek başını sallıyor ve yerine biraz daha yerleşince onun aslında ne kadar *anlamadığını* fark ediyorum ve soruyorum:

"Terapiye her zaman farklı birisi mi gidiyor, yani, her zaman biri mi dışarda oluyor?"

Ryan başını iki yana sallıyor. "Terapiye sadece Donnie gidiyor. Diğerleri doktorlara karşı." İşte bu hiç beklemediğim bir ayrıntıydı. "Nasıl? Hepsi mi? William bile mi?"

"Evet," diyor Ryan ve turtasından bir çatal alıp çiğnerken kısa bir süre düşünüyor, sonra tekrar konuşuyor:

"Tina diğerleriyle hipnoz sayesinde iletişim kuruyor. Başka türlü kimse konuşmuyor."

"Donnie dışında kimse tedaviye ihtiyaç olduğunu düşünmüyor," diyerek Daniel araya giriyor. "İçerde zaten yürüyen bir sistem var, Ryan'ın tek başına kalmasını istemiyorlar. Donnie'ye karışmıyorlar. O yüzden Donnie her terapi günü bütün gün dışarda."

Ryan'a bakıyorum ve ilk defa onu gerçekten olduğu adam gibi görebiliyorum ve gördüğüm şey hiç iyi değil. Ryan bu yedilinin içindeki en zayıf halka. Diğerlerinin ona bakmasına izin veriyor. Bütün kontrol onların. Ryan sadece vücudu hayatta tutuyor.

Aniden bana baktığında ne düşündüğümü anlayacağından korkarak hemen bakışlarımı kaçırıyorum. Birazdan oldukça yorgun bir sesle konuşuyor:

"Aslında Donnie de kendisi için gitmiyor. Seth için gidiyor, onu iyileştirmek için."

"Seni iyileştirmek için," diyerek düzeltiyorum. Keri ve Daniel aynı anda bana bakıyorlar. Bakışlarını hissediyorum, ama bu sefer gözlerimi Ryan'dan alamıyorum. O da şaşırmış, lokmasını yutup hafifçe gülümsüyor, sonra başını eğip tekrar turtayı didiklemeye başlıyor.

"Doğru... Beni iyileştirmek için. Bazen hepsinin aslında kendim olduğunu unutuyorum."

Daniel'ın kaşlarının çatıldığını fark edince çenemi kapatmanın vakti geldiğini anlıyorum.

Kahraman olmaya çalışıyorsun Beth, yapma.

Ryan'ı *ben* iyileştiremem.

*

Keri'nin önerisiyle akşamı erken bitirdik ve Keri de birkaç saat önce kendi evine gitti. Saat ikiye geliyor. Uykum var, ama aynı zamanda aklımın bir köşesi de cin gibi ayakta. Elimde fotoğraf makinem, geçen iki ay içinde çektiğim fotoğraflara bakıyorum. Birkaç şehir

karesi ve evimin naçizane resimlerinin ardından Ryan'ın Donnie dışardayken yakaladığım bir pozu geliyor.

Onu çektiğimi fark edince yüzünü iyice kameraya uzatıp gözlerini kapatarak kocaman sırtmıştı. Onu görünce ben de gülümsüyorum. Birkaç Donnie pozundan sonra sıra Robin'e geliyor. Çektiğim ilk fotoğraf onun sırtındaki dövmeyle gösterip kameraya hareket çektiği bir tanesi. Bunu fırsatım olursa Seth'e gösterip mesajı iletmemi istemişti, ama özellikle fırsat yaratmadım. Şu andaki durumdan daha beter bir halde olabilirdik.

Açık açık çektiğim Donnie, Robin ve sadece bilgisayar karşısında yakalayabildiğim birkaç Zack'ten sonra şimdiye kadar çektiğim tek gizli fotoğraf geliyor. Bunu çekip çekmemekte kararsız kaldığım günü hatırlıyorum. Cafede verdiğim bir ara sırasında dışardaydım, bütün gün Ryan'ı hiç görmemiştim. Sokaktaki kuşların fotoğrafını çekip makinenin odağıyla oynarken gözüm Ryan'ın penceresine takıldı, işte bu o sırada yakalanmış bir kare. Percy'nin perdeleri indirmeden önce sokağa baktığı o kısacık an. Percy olup olmadığından bile emin değilim. Kimseye göstermedim, Keri'ye bile.

Pencerenin ardındaki üzgün adama biraz daha bakıp fotoğrafı tekrar ezberledikten sonra makineyi kapatarak yatağın yanında yere bırakıyorum. Gözlerimden uyku akıyor, ama aklım hala evimin ince duvarının arkasında kalan adamda. Keşke Ryan'ı ben iyileştirebilsem...

* * *

Bugün Cumartesi, iki işimden de izinli olduğum nadir haftasonlarından bir tanesi. Saat öğleni çoktan geçti, ama hava neredeyse güneş batmak üzereymiş gibi karanlık. Yağmur yolda. Normalde boş günlerde, hele de böylesi havalarda, kendimi dışarı atar, çekebildiğim kadar fotoğraf çekerim, ama bugün planlarım farklı. Yemeğim elimin altında (dondurulmuş pizza) , bilgisayarım karşımda ve Google'ın "Çoklu Kişilik Bozukluğu"¹ hakkında verdiği 200.000 küsur sonuç da beni bütün gün oyalamaya yeter de artar bile.

Daha ilk sonuca bile tıklayamadan kapım çalıyor. Sanki bir daha göremeyecekmişim gibi pizzadan bir ısırık daha alıp yalınayak koşuyorum. Keri'nin geldiğini tahmin ederek en şapşal halimle kolu çekiyorum, ama karşımda Ryan'ı gördüğümde ağızımdaki lokma yemek borumun bütün boğumlarına tutunarak iniyor.

Bir an bakışıyoruz, çünkü ben ona hangi isimle hitap edeceğimi bilemiyorum. Sonunda o konuşuyor:

"Ryan. Hala benim. Rahatsız mı ediyorum?"

"Hayır—hayır, hiç değil. İyi misin?"

Gülümsüyor ve bir anda yüzünde diğer herkesin izlerini gördüğümü sanıyorum. Tamamen benim kafamda uydurduğum bir bilim-kurgu efekti, ama yine de...

"Eğer bugün için bir planın yoksa bir kahve içelim mi? Biraz konuşuruz."

Google'ın o 200.000 sonuç içinden bana veremeyeceği en gerçek bilgi kaynağı karşımda duruyor. Olmayan planlarımı elimin tersiyle itip başımı sallıyorum.

"Tamam. 15 dakika sonra çıkalım mı?"

Ryan beni aşağıda bekleyeceğini söyleyip gittiğinde kapıyı kapatıyorum, ama daha kilit yerine oturmadan neden 15 değil de 25 demediğim için kendime kızıyorum. Ryan'ın peşinden koşturmak isteyen tarafımla, bütün gün evde kalıp yağlı şeyler yiyerek bilgisayar başında pineklemeyi planlamış olan tarafım kavga ediyor. Onlar karar vermeye çalışırken ben yatağın altından kotların olduğu kutuyu çekip elime gelen ilkini alıyorum. Bir tişört, üstüne ince bir kazak, saçları da biraz sallayıp havalandırdık mı tamamdır.

Çıkmadan önce komodinin üzerindeki ruju öylesine sürüp telefonumu ve çantamı da kaptığım gibi kendimi dışarı atıyorum. Apartmandan çıktığımda Ryan kapının önündeki bir sokak kedisiyle oynuyor, geldiğimi görünce kediye bırakıp bana dönüyor.

"Karşıda mı oturalım, yoksa farklı bir yere mi gidelim?"

¹ Dissociative Identity Disorder - <http://tinyurl.com/2febyt6>

"Farklı bir yer."

Keri'nin de dikkatini dağıtmaya gerek yok. Ben daha sonra ona brifing veririm.

Fazla yürümeden ilk gördüğümüz Starbucks'a giriyoruz. Birer Americano söyleyip ufak masalardan birine yerleştiğimizde bir anda masadaki çizikler diğer her şeyden daha ilginç gelmeye başlıyor.

Ne diyeceğim şimdi ben? Ryan'ın *kendisiyle* daha önce hiç uzun sohbetler etmedim. En son turta yediğimizde—ki bu bir ay önceydi—sohbeti bitiremeden Robin sahneyi kapmıştı. Bu sefer hangi kişilik Kanye'lik edip Ryan'a MTV müzik ödülleriindeki Taylor Swift muamelesi yapacak merak ediyorum.

"Önce teşekkür ederek başlamalıyım sanırım."

Ryan'ın sesiyle çizikleri de, popçuları da bırakıp ona bakıyorum. "Ne için?"

"Bana katlandığın için."

"*Katlanmıyorum*, biz arkadaşız Ryan. Üstelik, inan hiçbir şey yapmadım."

Gülümsüyor. "Günlük öyle demiyor. Sağol Beth, sen bilmesen de."

Bütün günü o günlükte ne yazdığını merak ederek geçireceğim. Fevkalade.

"Dün bana söylediğin şeyi düşünüyordum. Donnie'nin *beni* iyileştirmek istemesini."

"Ve?"

"Beth, ben 21 yıldır ben değilim ve muhtemelen bir daha da olamayacağım. Sadece—bütün gece bunu düşündüm, diğerlerini dinledim. Neden orada kalmaları gerektiğini, neden yalnız olmamam gerektiğini—"

Muhtemelen burası araya girmek için berbat bir nokta, ama dayanamayacağım. "Ryan, diğerleri olmadan da yalnız değilsin. Daniel var, sonra iş arkadaşların... Ben," diyorum, ama tek başıma onların arasında durmak garip geliyor, o yüzden hemen lafımın sonunu tamponlama ihtiyacı hissediyorum. "ve Keri. Bazı insanlar bu kadarını bile bulamıyor."

"Doğru..." diyor ve kahvesinden bir yudum alırken bu adamın fikrini değiştirmenin aslında ne kadar kolay olduğunu fark ediyorum. İçerdeki 6 farklı Ryan sürekli onunla konuşuyor, sürekli onu yontup farklı yönler çekiyor, ama Ryan onların hepsinin aslında kendisi olduğunu bilmiyor.

Aslında biliyor, ama sanki bilmemek işine geliyor.

"Tedaviler sonuç vermiyor mu?" diye soruyorum. İkinci yudumunu yutarken başını iki yana sallıyor.

"Senin tahmin ettiğin gibi bir tedavi altında değilim. Tina, doktorum, birleşmeyi istemediğimizi biliyor..."

Yine *biz*. Sorun zaten adamın "ben" diyememesi, ne bekliyordum ki?

"... O yüzden tedavi daha çok içerdeki düzeni korumak, daha fazla ayrılmamak için."

"Korkuyor musun?"

"Efendim?"

“Birleşmekten. Diğerlerinin olmaması fikri seni korkutuyor mu?”

Bir an düşünüyor, sonra başını sallıyor. “Sen olsan sen de korkardın.”

Robin’in hayat dolu coşkusu, Donnie’nin saflığını, hatta Seth’in öfkelerini gördükten sonra Ryan son derece yorgun ve üzgün geliyor.

“Daniel dün Tina’yla 5 sene önce terapiye başladığınızı söyledi. Öncekiler nasıldı?”

Daha hafif konulara geçiş yapmaya çalışıyorum, ama bu konunun neresi hafif hiç bilmiyorum.

“İlk terapiye gittiğimde 10 yaşındaydım. Daniel’in annesi Teri fark etmişti. O zaman sadece iki kişi vardı. Seth ve Donnie. Seth üniversiteye kadar hiç kendini göstermedi, ama Teri birkaç kez Donnie’ye tanık olduktan sonra karar verdiğini söylerdi.”

“Söyledi?”

“Dört sene önce kaybettik. Meme kanseri.”

Anlaşıldı, bugün asla konunun hafif tarafına geçemeyeceğiz. İçim acıyarak hem Ryan’ın, hem de kendi iyiliğim için konuyu değiştiriyorum.

“Çok terapist değiştirdin mi?”

“Üniversiteye gitmek için şehir değiştirdiğimde terapisti de değiştirmek zorunda kaldım. Seanslar yeterince masraf oluyordu, bir de üzerine yol masrafı eklemek istemedim. O doktorla pek anlaştığımızı söylemem. Sürekli diğerlerinin gerçek olmadığını söyleyip duruyordu. William’ın yazdığına göre Seth bir seansta adamın burnunu kırmış, gerçek olduğunu kanıtlamak için, ama elbette ben hatırlamıyorum. Okul bitince iki sene terapiye ara verdim, ama Daniel tekrar başlamanın iyi olacağını söyleyince Tina’yı bulduk. Şu ana kadar sahip olduğum en iyi doktor diyebilirim.”

Yüzü güldüğünde en azından mutlu bir konu bulabildiğimiz için seviniyorum. Omuzları biraz olsun gevşeyerek arkasına yaslanıyor. “Önceki doktorlarımdan hiçbiri seanslara birisiyle girmemi kabul etmedi. Halbuki çocukken çok korkuyordum. Birkaç kez Teri girmek istedi, ama doktorlar inatla reddedince terapilere sadece Donnie gitmeye başladı.”

“Ama Tina izin veriyor, değil mi?”

“Tina bu hastalığın tedavisinde tek ve kesin bir yol olmadığını biliyor. Onun sayesinde birkaç kez grup terapilerine de katıldım. Bana göre değillerdi, ama yardımı dokunanları gördüm. Benim için Daniel’in gelmesi yeterliydi.”

Yarıladığım kahve bardağını çevirirken bir süre Ryan’ı izliyorum. Elleri hiç durmuyor. Ya bardağının kenarıyla oynuyor, ya masadaki çizgileri takip ediyor ya da yüzüne veya saçına dokunuyor. Yanından geçenlere karşı da oldukça hassas. Ne zaman birisi fazla yakından geçse rahatsız bir şekilde kenara eğiliyor.

“Daniel ne düşünüyor?” diye soruyorum. “O birleşmeni istiyor mu?”

"Daniel kendime zarar vermediğim sürece memnun. Seanslarda da yanımda kalıyor, ama Tina konuşmasına nadiren izin veriyor. Ancak bizden biri doğrudan onunla konuşursa cevap veriyor. *Veriyormuş*. Ben hep sonradan öğreniyorum..."

Ryan terapi sırasında Daniel'ın rolünden bahsediyor, ama benim aklım ilk söylediği kısımda takılıp kalmış bir halde. "Ryan, kendine zarar veriyor musun?"

Bir süredir masayı izleyen bakışları tekrar bana kalkıyor. "Ben değil, ama Seth veriyor. Bazen... Büyük şeyler değil. Kesikler, birkaç önemsiz zehirlenme—"

"Seth intihara meyilli mi?"

Karanlık sulara giriyorum, ama Ryan'ın da paylaşmak istediği belli. Kendini açıklamak istiyor. Muhtemelen diğerleri benimle bunca zaman iletişim kurabilirken onun da söyleyecek şeyleri birikti.

"Emin değilim," diyerek bu sefer bakışlarını kenarları tırnaklayarak koparılmış bardağına eğiyor. "Birkaç kez denediğini söylediler, ama uzun zaman önceydi. Terapi işe yarıyor, Seth daha ılımlı."

Bu ılımlı haliyse, eskiden nasıl olduğunu tahmin etmek istemiyorum.

Bir süre ne o konuşuyor, ne de ben soru soruyorum. Kabuğu daha çok kaldırmak isteyip istemediğimden emin değilim, o yüzden bekliyoruz. Sessiz ve sakin...

*

Etrafımızdaki masalarda oturanlar sürekli değişiyor, ama biz hala aynı yerdeyiz. İki saati devirdik. Bu sürede daha çok Daniel hakkında konuştuk. Ryan'la aralarındaki bağ eşsiz. Daniel bir tek onunla değil, diğerleriyle de dost ve kişiliklerin hepsiyle diyalogu olan tek kişi.

"Robin bir süre Daniel'a aşığı."

Kahve boğazıma kaçıp öksürmeye başladığımda Ryan gülüyor. İlk oturduğumuzdaki halinden daha neşeli ve turta yediğimiz gün gibi rahat.

"Üniversitenin son senesiydi. Daniel bazı geceler elimden zor kurtulduğunu söylüyor, ama onun da yüz verdiği açık. Robin kimseye zorla bir şey yaptırmaz."

"Bir şey oldu mu peki?" diye soruyorum ve suratımdaki ifadenin muzurluğu Ryan'ı daha çok gülümsetiyor.

"Söyleyemem."

"Oldu, değil mi? Oldu! Daniel, Robin'e karşı koyabilecek kadar süper bir varlık olamaz."

Ryan bunun üzerine bir kakhaha attığında ben onda karşı konulamayacak başka bir şey daha keşfetmiş oluyorum. Ryan'ın kendi ruhu, kendi mutluluğu...

"Ayrıntı verirsem Daniel beni öldürür."

"O zaman neden söyledin? Elbette ayrıntı isteyeceğim!"

Ryan bilmiş bir gülümsemeyle kahve bardağını şöyle bir çeviriyor. "Keri'nin hoşuna gidecek bir anektod olsun diye..."

Bu sefer de ben gülüyorum. "Hem de nasıl hoşuna gidecek. Şapşallar. Bildiğimizi biliyorlar mıdır acaba?"

"Daniel biraz daha kıvranırsa müdahale etmek zorunda kalacağım. Üniversiteden beri kimseyle çıkmadı. Ne zaman ihtiyacım olsa bana koşabilecek olmasına minnettarım, ama hayatını da yaşaması gerek."

"Peki ya sen?"

Ryan bir an duraksıyor ve kahvesinden bir yudum alıp bardağın içinde kalanları inceliyor.

"Benim için biraz zor..."

"Hiç birisiyle birlikte olmadın mı?"

"Denemedim," diyor ve gülümseyerek bana bakıyor. "Zack'in vakit geçirdiği kızlar oldu, Robin'in de erkek arkadaşları, ama hiçbirisi ciddi değildi. Hiçbirinin gerçek durumu bildiğinden emin değilim. Sorumluluğu kimseye yüklemek istemem. Daniel yeterince altında eziliyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Kimse senin sorumluluğun altında ezilmiyor Ryan. Neden kendine bunu yapıyorsun?"

"Her zaman bu kadar iyi olmuyorum Beth. Bu halim seni aldatmasın."

"Ama ben—"

Sonunu getiremeden dışarda iki araba neredeyse birbirine giriyor. Onların acı fren sesleri ve trafikteki diğer araçların kornalarıyla herkes o tarafa dönüyor. Baristalardan biri duruma bakmak için dışarı çıkarken ben de tekrar Ryan'a dönüyorum, ama Ryan ellerini kulaklarına bastırarak, acı çeker gibi bir ifadeyle masaya bakıyor.

"Ryan?"

Kahverengi gözler yaşlarla dolmuş, bana bakıyorken anlıyorum, Ryan çoktan gitmiş. Karşımda oturan adam ellerini indirirken etrafına bakınıyor, sonra aniden kalkıp kapıya gidince ben bir anlık şokla kalakalıyorum. Gidiyor! Kaçıyor!

"Ryan! Dur! Ryan—PERCY!"

Durmuş arabaların ve tartışan insanların arasından geçip Percy'nin peşinden koşuyorum. Ben her adımda birine çarpmaktan son anda kurtulurken Percy sanki görünmez, kolaylıkla ilerleyip bizim sokağa giren köşeyi dönüyor. Ben döndüğümde o çoktan apartmana ulaşmış, kapıyı açıp içeri kaçıyor, ben de arkasından fırlıyorum.

Bizim kata çıktığımda Percy'i kapıyı zorlarken buluyorum. Açamıyor. Çıkarken anahtarlarını unutmuş olmalı.

"Percy?"

Bana cevap vermek yerine yüzünü kapının köşesine saklayıp kaybolmak istemiş gibi oraya sokuluyor.

"Anahtarlarını mı unuttun?"

Yanına gidip hafifçe omuzuna dokunduğumda ağladığını fark ediyorum. Ne yapacağım şimdi?!

“Percy, ağlama lütfen. Gel, benim evime gidelim. Daniel’ı ararız—”

“Hayır, hayır, benim eve gitmem gerek.”

Kapıyı biraz daha zorluyor, ama benim rüzgar esse açılacağını sandığım kapı sanki çelikten, orali bile olmuyor. Bir kez daha denemek için bu sefer sırtına tutunarak ben de ona sokuluyorum, ama daha beter geri tepiyor. Percy beni üzerinden silkip iterek sırtını kapıya veriyor ve yere çöküyor.

“Daniel’ı arayacağım,” diyerek telefonumu çıkarıp ona gösteriyorum. Onun gözlerinden yaşlar süzülürken benim içim sızlıyor. Kazanın sesinden tetiklenmiş olmalı.

Telefon iki çalıştan sonra açılıyor, Daniel’ın sesi tahmin ettiğim gibi endişeli. “Beth, bir şey mi oldu?”

“Daniel, Percy burada. Anahtarlarını içerde unutmuş, eve giremiyor,” diyorum ve sesimi biraz daha alçaltıyorum. “Ağlıyor. Ne yapacağım?”

Daniel’ın derin iç çekişiyse iyice endişeleniyorum.

“Yanında kal, ben geliyorum. Zorlama, ne istiyorsa onu yapsın. Muhtemelen kapının önünde oturuyor, değil mi?”

“Evet. Benim evime gitmeyi teklif ettim—”

“Hayır, gelmez. Ben geliyorum, sen sadece yanında kal Beth. Tamam mı?”

“Tamam,” diyerek telefonu kapatıyorum ve kapının önüne çökmüş, başını dizlerine dayayarak ağlayan adamı izliyorum. Benim de gözlerim doluyor, boğazıma bir yumru oturuyor, ama ben de ağlamaya başlarsam beni kim sakinleştirecek bilmiyorum.

Daniel 15 dakika sonra geldiğinde ben de çöktüğüm yerden kalkıp kotumun arkasını silkeliyorum. “Ryan’la kahve içiyorduk, dışarda kaza oldu, sonra da böyle olduk...”

Daniel başını sallıyor ve gidip Percy’nin önünde dizlerinin üzerine çöküyor. “Hey, Percy, hadi kalk, eve girelim.”

Percy kalkmak yerine uzanıp Daniel’ın elini tutuyor ve birazdan ikisi sıkı sıkı sarıldıklarında benim de gözümde yaşlar akmaya başlıyor. Salak Beth! Neden ağlıyorsun?

“Tamam, geçti. Hadi Percy...”

Daniel destek olarak arkadaşını kaldırıp kendi yedek anahtarlarıyla kapıyı açıyor ve Percy kendini içeri atarken o da bana dönüyor ve tam gözlerimi silerken yakalıyor.

“Seni de üzdük—”

“Önemli değil, o iyi olsun da...”

Daniel hafifçe gülümseyerek başka bir şey söylemeden içeri giriyor ve o kapıyı kapattığında benim gözyaşı barajımın da kapakları iniyor. İçimden bir şeyler kopar gibi ağlıyorum, duramıyorum. Bir yandan kapıyı açmaya çalışıyorum, bir yandan da ağlarken ses çıkarmamaya uğraşıyorum.

Kendimi eve attığımda yatağa oturup sarsılarak ağlıyorum. Percy trafik kazasının sesine ağlıyor, bense ona yardım edemediğim için ağlıyorum. Ona acıdığım için, çaresiz kaldığım için ağlıyorum.

Sessiz ağlamaya çalışmaktan nefes nefese kaldığım sırada telefonum çalıyor. Keri. Bir an açmamayı düşünüyorum, ama sonra o da beni merak edecek, o da üzülecek, sonu gelmeyen bir acı zinciri yaratacağım. İnsan ağlarken her şey daha trajik geliyor!

"A-alo, Keri?"

Sesim rezalet. Keri de aptal değil, hemen fark ediyor.

"Ağlıyor musun sen?"

"Ev-evet. Ama iyiyim."

"Ağlıyorsun! Neren iyi?! Ne oldu? Ryan mı?"

Keri sorunca daha çok ağlıyorum. Kızıyor, biliyorum. Ryan için son iki ayda bir ağlamadığım kalmıştı, onu da yaptım.

"Evet, iyiyim ama, gerçekten!"

"Hiç iyi gibi değilsin. Geleyim mi yoksa yalnız—"

"Gel."

Sesi hemen yumuşuyor. "Tamam, geliyorum. Çok ağlama, tamam mı?"

"Tamam," diyorum ama kazık kadar olmama rağmen sesim Teletubbie'lerden biri gibi çıkıyor. Telefonu bırakıp burnumu çeke çeke banyoya gidiyorum. Suratım kıpkırmızı, korkunç bir haldeyim. Derin bir nefes alıp kimsenin ölmediğini kendime hatırlattıktan sonra soğuk suyu dibine kadar açıyorum. Keri gelmeden en azından şu pancar suratın icabına bakmalıyım.

*

Keri gelmeden alışveriş yapmış ve iki aydır adam gibi yemek pişmeyen evimde turtta pişirmek için malzemeleri toplamış. Şimdi o hamuru yoğururken ben de elmaları dilimliyorum. Hamurun üzerine biraz daha un serperken soruyor, ama sesi ortak duvardan duyulmamak için usul.

"Hiç birleşemeyecek mi şimdi? Ne biçim tedaviymiş o?"

"Tedavi demiyor zaten, terapi diyor. Daha çok ayrılmaması içinmiş. Hastalığın kesin bir çözümü yokmuş. 21 yıl, Keri. O kadar zamandır bu adam parça parça. Şimdiye kadar birleşmediyse..."

Devamını getirmeden bir süre daha turtaya odaklanıyoruz. Keri tezgahdaki unu tamamen kullanmış, kıvama gelmiş hamurunu hafifçe döverek gülümsüyor. "Oldu, kalıbı alayım."

O arkadaki torbaları karıştırırken bu sefer ben soruyorum:

"Ben de Ryan gibi olsaydım bana bakar mıydın Keri?"

Hiç düşünmeden cevap geliyor. "Tabii bakardım. Bir değil yedi tane Beth'im olurdu. Cennet!"

Gülüyorum. Keşke Ryan'ın durumu da Keri'nin düşündüğü kadar günlük güneşlik olsa.

"Daniel ve Robin yatmışlar."

Kalıp Keri'nin elinden düşüp yerde yuvarlanmaya başlayınca Keri de onun arkasından koşuyor. "Ne!?"

"Ryan söyledi. Üniversitenin son senesinde Robin, Daniel'a aşıkmiş. Beraber olmuşlar, ama ayrıntısını bilmiyorum."

Keri yakaladığı kalıbı göğsüne bastırmış, ağlayacakmış gibi bana bakıyor ve ortak duvarın hemen yanında fısıldıyor:

"Daniel gay mi?"

"Hayır, değil!" diyerek gülüyorum. "Suratının haline bak! Daniel da senden hoşlanıyor şapşal!"

Keri rahat bir nefes verip kalıbı durulamak için lavaboya geldiğinde gülümseyerek yan gözle bana bakıyor. "Onu da mı Ryan söyledi?"

"Hayır. Gözü olan herkes gördü."

"O ne demek?!"

Son dilimi kaba atmak yerine kendime alıp ısırırken Keri'ye bakıyorum. "Hayatınız flört. Hiç çıkmadan evlenirseniz şaşırmam."

"Kes! Yok öyle bir şey!"

"Var öyle bir şey!"

Keri kalıbı parmak gibi kullanıp dudağına götürerek başıyla duvarı işaret ediyor. "Sus! Duyacaklar!"

"Duysunlar!"

"Beth!"

Yumruklarımla duvara vurmuş gibi yaparken Keri popoma bir tekme atıyor. "Bakmayacağım sana. İstersen 7 değil, 77 tane ol!"

Ben gülerek tezgaha yaslanırken Keri de topak hamuru öfkeyle kalıba atıp yumruklarıyla bastırarak içine yaymaya başlıyor. Şapşal.

* * *

Pazartesi sabahı işe gitmek için evden çıkarken kapı kolunun yanına ilâştirilmiş sarı not kağıdını görüyorum.

Teşekkür ederim. Dinlediğin için...

- Ryan

El yazısının tüm kıvrımlarını ezberlercesine kağıdı incelerken yan kapı açılıp lanet suratlı bir Ryan versiyonu çıkıyor. Kim olduğunu anlamak zor değil. Elindeki çöp torbasını kapının yanına değil de kafama atmak istermiş gibi yere çakınca notu çantama atıp ona bakıyorum.

"Günaydın, Seth."

"Sana kapımın önünden geçme demedim mi?"

"Burası benim kapımın önü."

"İyi. Yaylan o halde."

Seth içeri girip kapıyı çarpacakken ondan daha gıcık olduğumu hem ona, hem de kendime kanıtlamak için arkasından gidip kapıyı tutarak içeri dalıyorum. Benden bu tip bir haneye tecavüz beklemeyen hergele arkasını dönünce kollarımı kavuşturuyorum.

"O gün elini temizlemeseydim bugün sakat kalabilirdin."

"Daha ne kadar abartabilirsin? Dışarı çık ufaklık."

Ufaklık!? *Ufaklık!* Ben şimdi sana ufaklığı—

"Sen kime ufaklık diyorsun?! Ne yaptım da benden bu kadar nefret ediyorsun? Sana yardım etmeye çalışıyorum, arkadaşın olmaya çalışıyorum!"

Seth beni kolumdan tuttuğu gibi dışarı atıyor. "Ben de istemiyorum diyorum, ama laftan anlamadığın belli."

Kapı suratıma kapandığında ağzım da aynı anda açılıyor. Sabah sabah tartaklanıp bir de güzel hakaret yedim! Ben bunu onun yanına bırakır mıyım? Hayır. Kapıyı yumruklamaya başlıyorum. Hem Donnie'yi bana karşı kıskırt, hem de suratıma kapı çarp—

"İşine gitsene sen kadın!"

Havada kalan yumruğumu kapıya değil de onun göğsüne indirince kaşlarını çatıp başını eğerek muhtemelen yumruğumu sıvrsinek ısırığı gibi hissettiği yere bakıyor, sonra başını kaldırıyor. "Bu neydi şimdi?"

İşaret parmağımı yüzüne yüzüne tutup dişlerimi sıkarak konuşuyorum:

"Bir daha diğçerlerini bana karşı kışkırtma. Ben kötü biri değılim, tamamı mı?"

"Sinir bozucusun, ısrarcısın, laftan anlamıyorsun ve..."

"Ve ne?!"

Beni şöyle bir süzüp kıl gibi sırtıyor. "Küçüksün."

Ağızım yine açılıyor. "Ahmak!"

"Gıcık."

"Bencil!"

"Bücür."

"GERİZEKALİ!"

Seth bunun üzerine gözlerini devirip kapıyı yine suratıma kapattığında kapalı kapıya bir tekme atıyorum.

"Hesabını soracağım Seth!"

Kapının arkasından bağılıyor. "Rüyada! Güle güle, *ufaklık!*"

Yumruklarımı sıkıp bacaklarıma vurarak döndüğüm gibi merdivenlere gidiyorum. Gerizekalı. Bencil ahmak.

*

"Öldüreceğim! Derisini yüzeceğim! Bana бүcür dedi Keri!"

Keri renkli şekerlerle süslü çörekleri tezgahdaki cam bölmeye yerleştiriyorken gülerek bana bakıyor. "Onun da Ryan olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Değılim. Seth bir parazit, kendi hayatı olan bir organizma. Ayrıca onun yaptıkları için Ryan'ı sorumlu tutmayacağım."

"Bence Seth sana aşık."

Bir an tokat yemişe dönüyorum, ama Keri oralı değil. Bir çöreklerle, bir de ona bakıyorum.

"Ne dedin sen?"

Omuzlarını silkiyor. "Seth sana aşık, o yüzden etrafında istemiyor. Diğçerlerini de kıskandığı için seni görmelerini istemiyor. Nasılsa herkes ondan nefret ediyor, seninle bir şansı olamaz, o yüzden de gıcıklık yapıyor."

Keri bölmenin kapağını kapatıp mutfığa giderken arkasından koşturuyorum. "Sağmalama. Seth benden nefret ediyor, hem diğçerleri—"

"Seth kendi hayatı olan bir organizma demedin mi? Al sana organizma. Adam sana aşık. Diğçerleri de bir şey bilmiyor, çünkü Seth kimseye söylemiyor, bu kadar basit. Bunun için okul okumaya ne gerek var, ben buldum işte!"

Keri gururla gülümserken ben gözlerimi kısıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ve bir buçuk aydır aynı adamla flört edip bir türlü açılmayan kadın konuştu sayın seyirciler."

"Sus, бүcür..."

Poposuna bir tekme atıp Keri'yi fırınların olduğu tarafa yolluyorum ve mutfaktan çıkıyorum. Daniel gelmiş, elinde bir buket çiçekle etrafa bakıyor. "Daniel!"

Bu sefer mutfakta hiçbir şey düşmüyor, ama Keri'nin kapının hemen arkasında olduğuna eminim. Ön sorguyu yapmak için hemen Daniel'ın yanına gidiyorum. "Ne güzel çiçekler, kimin için?"

Daniel ensesini kaşıyarak bir an mutfak kapısına bakıyor, sonra çiçeklere dönüyor. "Keri için... Beth, bir dakika gelir misin?"

Daniel beni sakın bir köşeye çekerken kendimi lisedeymiş gibi hissediyorum. O zaman da arkadaşlarıma çıkma teklif etmek isteyenler önce beni ayartırlardı.

"Keri'nin beraber olduğu birisi var mı?"

Kendimi tutamadan gülüyorum. "Gerçekten mi?"

"Efendim?"

Elimi sallayarak geçiştiriyorum. "Yok—yani Keri'nin beraber olduğu biri yok."

Daniel rahatlayarak gülümsüyor ve ilk gördüğümüzde "güzel" damgası vurduğumuz yüzü aydınlanıyor. "Güzel, sevindim. Bu akşam planı var mı peki?"

"O kadarını da artık Keri'ye sorsan? Hadi Daniel, yürü..."

Daniel'ı çevirdiğim gibi sırtından iterek tezgahın dibine getiriyorum. "Keri! Daniel sana çiçek getirmiş!"

Daniel şokla çiçeklerine daha sıkı tutunurken Keri de mutfak kapısını iterek önce bana sert bir bakış atıyor, sonra gülümseyerek Daniel'a dönüyor. İkisi mırıl mırıl bir şeyler konuşup anaokulunda boya paylaşırken yanlışlıkla öpüşen çocuklar gibi bir tablo sergiliyorken ben de kendi düşüncelerime dalıyorum.

Seth bana aşık olamaz, değil mi? Olamaz. Saçma. Hem Keri doktor mu? Nereden bilecek. Bilir mi? Onlarla o kadar dalga geçerken ben körlük etmiş olamaz mıyım?

...

Seth bana aşık. İşte şimdi yandık.

*

Saat 7. Keri ve Daniel şu anda yemek yiyecekleri restorana doğru yol alıyorlar, ben de evimde oturmuş Ryan'la ortak olan duvarımızı izliyorum. Bugün bir şey olursa Daniel'ı arayıp randevularının içine etmeyeceğime kendi kendime söz verdim. Onun için tetikte bekleyip yan evden gelen sesleri dinliyorum.

Eve geldiğimde Seth bangır bangır müzik dinliyordu, ama yarım saattir çıt çıkmıyor. Acaba gitti mi? Yataktan kalkıp duvara gidiyorum ve kulağımı yaslayıp bir şeyler duymayı bekliyorum, ama sanki evde kimse yok. Belki de dışarı çıktı? Ama dış kapı hiç açılmadı.

Niye bu kadar merak ediyorsam! Ne hali varsa görsün. Bencil. Ayrıca bana aşık falan da değil. Hem aşık olsa ne olur—

Bir anda ortak duvar yumruklanınca hızla geri çekilip kulağımı tutuyorum.

“Hey, Beth! Televizyonu sen mi bozdun?”

“Ne!?”

“Televizyonum çalışmıyor! Sen mi bozdun? Günlükte bir şey yazmıyor! Eve bizden başka girip çıkan bir tek sen varsın!”

Bu suçlamanın içinde bir sürü farklı şey var. Bir an aklım almıyor.

1. Televizyon bozuk
2. O eve girip çıkan sayılı insanlardan birisi olmuşum, haberim yok.
3. Seth günlüğü okumaya başlamış.

Bu sabah da çöpleri çıkarıyordu. Nasıl da fark edemedim. Bir dakika... Ya bir gecede William'ı yutup onunla bir olduysa? Ya Seth herkesi yutup kontrolü ele geçirirse!

Fırladığım gibi evden çıkıp Seth'in kapısına dayanıyorum. “Kapıyı aç!”

Çok beklemeden kapı hızla açılıyor ve Seth belinde bir havlu, saçları da sıırılsıklam bir halde bana bakıyor. Ses çıkarmadığı süre içinde nerede olduğu belli oluyor. “Televizyonu sen mi bozdun?”

“William nerede?”

“Ne?”

“William nerede? Yuttun mu? Gece birleştiniz mi?”

Seth'in kafasını cidden karıştırmış olmalıyım ki başını silkeleyip gözlerini kısarak bana bakıyor. “Ne saçmalıyorsun?”

“Sabah çöpleri çıkardın, şimdi de günlüğü okuyorsun! William'ı da bir haftadır görmedim, onu yuttun değil mi?”

Seth bir an daha bana bakıp sonra kahkahayı basıyor. “Yutmuşum—harikasın Bücür. Yutmuş—” Karnını tutarak iki büklüm oluyor ve ben tam itiraz edecekken aniden kalkıp gayet ciddi bir suratla bana bakıyor.

“Aptal mısın sen? Kimse kimseyi yutmadı. Televizyonu sen mi bozdun?”

“Hayır!”

“İyi. Güle güle.”

Kapı suratıma kapandığında gözlerimi kırpıştırarak kendi evime dönmek için bir hamle yapıyorum, ama benim kapım da kapalı. Anahtar—anahtar almadım ki! Kahretsin!

Ayaklarımı yere vurup sinirle bir süre tepinerek beynime iyice kan sıçradıktan sonra 27 numaranın kapısına dönüyorum. Dışarda kalamam, Keri'yi de arayamam. Ryan için aramak bir yerde dursun, Keri'den bu gece yedek anahtar istersem kafamı koparır. Başımın çaresine bakmam gerek, o yüzden de düştüğüm denizde yılanın kapısını çalıyorum.

Seth yine gürlemek için kapıyı açtığında hemen kendi kapımı işaret ediyorum. "Dışarda kaldım, beni içeri al."

Kaşlarını çatıyor, ama aynı zamanda kapıdan da çekiliyor ve ben içeri giriyorum. Yatağın üzerine bıraktığı tişörtü kafasından geçirip artık ailemizin pijaması olan kareli pijamayı da alıp banyoya gidiyor. En azından yanımda çıplak dolaşmayacak kadar düşünceli.

O banyoda işini görürken ben gidip televizyonun düğmesine basıyorum, açılmıyor. Yanından eğilip arkasına bakıyorum ve ben kabolarla oynarken Seth banyodan çıkmış, gelip tepemde dikiliyor.

"Daha çok bozacaksın, elleme."

"Fişinin kablosu çıkmış—oldu. Aç şimdi."

Seth düğmeye basıp ufak bir tık sesiyle televizyon açılınca en kendini beğenmiş sırtışımla ona bakıyorum. Şimdi patron kim Bay Huysuz?

"Oldu mu?"

"İyi. Git bir yerde sessizce otur, televizyon izleyeceğim."

Seth yatağa yayılmak üzere dönünce ben de yine televizyonun arkasına eğilip ne kadar kablo varsa söküyorum. Zavallı alet çat diye kapanınca Seth yattığı yerde inliyor.

"Yapma Beth—"

"Asıl sen yapma."

"İyi, tamam, özür dilerim. Televizyonu aç."

"Efendim?"

Gözlerini deviriyor. "Özür dilerim dedim, televizyonu aç!"

Bu sefer söyleyecek bir şeyim yok. Adam özür diledi, çocukluk yapan ben olmak istemiyorum. Eğilip tüm kabloları yerine taktıktan sonra düğmeye basıp tezgahın yanındaki taburelerin birine oturuyorum. Seth kanalları karıştırırken ben de etrafıma bakınmaya başlıyorum ve gözüm biraz ilerde duran günlüğe takılıyor.

Elimi uzatsam alacağım. Almasına alacağım, ama okuyamam.

Acaba içinde ne yazıyor?

...

Hemen şurada. Önce yanıma çeksem, sonra Seth bakmadan bir göz atsam? Tuvalete götürsem!

"Ne yapıyorsun?"

Elimi derhal tezgahın üzerinden çekip Seth'e dönüyorum.

"Hiçbir şey? Oturuyorum!"

"İyi."

Seth tekrar televizyona dönünce ben de göz ucuyla günlüğe bakıyorum. O kadar yakın, ama o kadar uzak ki. İç çekmekten başka yapacak bir şey yok.

Telefona gelen mesaj sesiyle gözlerimi açıyorum ve ancak gözlerimi açınca içimin geçtiğini fark ediyorum. Tezgaha yaslanıp elimin üzerinde uyuklamaktan belim ağrımış. Televizyondaki dizi çoktan bitmiş, Seth de sızıp kalmış.

Gözlerimi ovuşturarak Seth'in telefonunu alıyorum, ekrandaki mesaj Daniel'dan: *Eve geldim.*

Bir an yatakta başı yana düşmüş, uyuyan Seth'e bakıyorum, sonra telefonu alıp Keri'yi arıyorum. Ryan'ın numarasını gördüğü için şaşırılmış olmalı, sesi garip geliyor.

"Efendim?"

"Keri, benim, Beth. Dışarda kaldım, yedek anahtarı getirir misin?"

"Ryan'ın yanında mısın?"

"Seth'in yanındayım."

Keri gülüyor. "Aşık mıymış?"

Gözlerimi devirerek fısıldıyorum. "Sormaya vaktim olmadı. Sen asıl randevu nasıldı onu söyle."

Cevap olarak mutlu bir iç çekiş duyduğumda gülümsüyorum. "İyi, aferin. Anahtarlarımı getir, ifadeni o zaman alırım."

"Emredersiniz. Kapat hadi, adamın telefonunu da kullandın."

Telefonu kapatıp kenara koyarken Seth kıpırdanıyor. "Daniel?"

"Beth. Hala buradayım."

Beni duyunca kaşlarını çatıyor. "Saat kaç?"

"10. Daniel mesaj attı, evdeymiş. Ben de Keri'yi aradım, anahtarlarımı getirecek."

Esneyerek başını sallıyor, sonra kalkıp belinde sıyrılmış tişörtü düzelterek televizyonu kapatıyor. Gözü tezgahın üzerindeki günlüğe takıldığında gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Okudun mu?"

"Elbette hayır."

Omzunu silkiyor. "Ben olsam okurdum. Her sayfasında sen varsın."

Tabureden inip bozulmuş saçlarımı tekrar topluyorum. O günlükten ne kadar uzak olursam o kadar iyi.

"Bücür?"

"Efendim—bana büyür deme!"

Seth sırttırırken ben başımı biraz daha kaldırıp benden iki kafa uzun olan adama bakıyorum. "Misafir ağırlamayı hiç beceremiyorsun."

"Misafir misin?"

"Kapıda kaldım, aç olmadığım ne malum? Sormadın bile."

"Ellerin var, sakat değilsin, kalkıp kendin hazırlasaydın."

Diyecek bir şey yok. Gülerек başımı çeviriyorum, ama birazdan Seth çenemi tutup yüzümü kendine çevirince gözlerim büyüyor ve refleksle başımı geri çekiyorum. Tam ağzımı açıp itiraz edecekken Seth diğer eliyle uzanıp saçımdan bir şey alıyor ve yere atıyor, sonra da yüzümü bırakıp banyoya gidiyor. Kapıyı kapattığında ben elimi göğsümden fırlayacak gibi çarpan kalbimin üzerine bastırıyorum.

Keri seni vuracağım.

*

"Sonra da öpüştük..."

Keri yine o öpüştükleri ana dönmüş, elindeki su bardağıyla boşluğu izliyorken ellerimi önünde sallayarak dikkatini çekiyorum. "Sonunda!"

"Öyle çok tutkulu bir şey değildi..."

Gülüyorum. "Beğenemedik mi yoksa?"

Göz kırpıp bardağından bir yudum alıyor. "Potansiyel var tabii. Sonraki randevulara bakacağız. Ben de biraz tutuktum, itiraf ediyorum. Sohbetimiz hep dönüp dolaşıp sana ya da Ryan'a geldi."

"İlk randevunuzda bizden mi konuştunuz?"

Omuzlarını silkiyor. "En ortak noktamız sizsiniz, ne yapalım? Daniel pabucunun dama atılacağından korkuyor, haberin olsun."

"Kim? Ben mi atacağım?"

"Ryan daha önce senin kadar açık görüşlü biriyle tanışmamış, ayrıca hemen yan dairede oturman Daniel'ı da rahatlatıyormuş. Kısacası yedek bakıcı sen seçilmişsin tatlım, tebrikler."

Keri elimi alıp sıktıktan sonra bırakıyor ve gidip yatağıma oturuyor. "Seth ne yaptı? Biraz da sen anlat."

"Oraya hiç girme. Senin yüzünden neredeyse rezil oluyordum."

"Ben ne yaptım?!"

Tezgahtan atlayıp duvardan olabildiğince uzaklaşarak ben de gidip yatağa oturuyorum. "Evden çıkmadan önce konuşuyorduk—daha doğrusu didişiyorduk, sonra bir anda çenemi tuttu, böyle," Uzanıp Keri'nin çenesini işaret ve baş parmağımla tutuyorum, onun da gözleri aynen benimkiler gibi büyüyor.

"Öpecek!"

"Ben de öyle sandım, ama saçıma yapışmış bir şeyi alıp attı, sonra da gitti. Keseceğim seni Keri. Kafamı sağma sapan şeylerle doldurdun—"

"Asıl ben seni keseceğim! Adam seni öpecekmiş!"

"Öpmedi diyorum—alçak sesle konuş."

Keri sesini iyice alçaltıp bu sefer fısıldıyor:

"Önce azarlayıp sonra öyle bir jest yapması mantıksız! Öpecekmiş, son anda vazgeçmiş, kesin!"

"Keri saçmalama—"

"Tamam, o zaman şuna cevap ver: Seth seni o anda öpseydi ne yapardın?"

Beynim bir anda süblimleşeceği için hiçbir şey yapamazdım.

"Bilmiyorum!"

"Bana yalan söyleme, ne yapardın?"

Kısa bir süre kıvrandıktan sonra pes ediyorum. "Karşılık verirdim... Sanırım—bilmiyorum! Keri neden kafamı bulandırıyorsun?"

Keri şaşkınlıkla beni izliyor. "Karşılık mı verirdin?"

Onun şaşkınlığı da beni şaşırtıyor. Zincirleme şaşırmaca yaşıyoruz. "Vermeyeyim mi?"

"Tokadı basarım diyeceksin sanıyordum. Şaşırdım. Demek karşılık verirdin... Beth, sen bu adamdan hoşlanıyor musun?"

Derhal ayağa fırlıyorum. Ayakta daha kolay inkar edebilirim. "Hayır. Yok öyle..."

Keri dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını kaldırırken ben de kalktığım gibi tekrar yerime çöküyorum. "... bir şey. Keri seni öldüreceğim."

"Ben bir şey yapmadım! Kapılan sensin."

"Kapılmadım!"

"Seth'i öperim diyorsun! William olsa—Zack—hadi Donnie bile olsa anlarım!"

Ben yüzümü buruşturunca Keri kolumu çimdiliyor. "Öyle demek istemedim. Ama *Seth*. Seth farklı. Beth burada tek bir adamdan söz etmiyoruz, ne yaptığının farkındasın, değil mi?"

Yastığımı kapıp duygularıma siper etmek için sarılıyorum. "Bir şey yapmıyorum! Arkadaşız biz!"

"Birkaçıyla arkadaş olabilirsin, ama ortada bir şey var, inkar etme. En azından bilelim, ona göre plan yapalım."

"Ne planı?"

"Beth, iki gün önce iki gözün iki çeşme ağlıyordun. Ben senin ruhunu biliyorum, kendini kaptıracaksın."

"Yok öyle bir şey—gerçekten yok! Ne yaptığımı biliyorum."

Keri derin bir nefes alıp başını sallıyor. "Güzel. Ama gözüm üzerinde."

İtiraz etmiyorum. Geçmişte Keri'ye ne zaman itiraz etsem, ne zaman onu yalanlamaya çalışsam başıma patladı. Hele şimdi *hiç* itiraz etmiyorum. Keri'nin söylediği kadar romantik olmayabilir, ama bir şeyler var, Ryan'ın—ve diğerlerinin—beni çektiği bir gerçek. Sadece biraz daha dikkatli olacağım. Kahraman olmak yok.

* * *

"Şeker yoksa şaka!"

Kapımın önünde şakıyan çocuklara kabak kafalı kutumdan Cadılar Bayramı şekerini uzatıyorum. Avuç avuç alıp kendi kutularına atıyorlar ve şeker alanlar hemen 27 numaranın kapısına dadanıyor. Özellikle dışarda bekliyorum, çocukları kim karşılayacak merak ediyorum.

Kapı uçarcasına açılıp siyah pelerini ve vampir dişleriyle Zack koridora çıkarak bütün çocukları iyi birer çığlık attırıyor. Ben gülerek şekerlerden birini ağzıma atarken Zack ceplerinden iki avuç şeker çıkarıp çocukların kutularına dağıtıyor.

"Şimdi uzaklaşın küçük insancıklar! Kaşın KAÇIIN!"

Çocuklar çığlık çığlığa merdivenlere koşarken ben gülerek Zack'in pelerini çekiyorum.

"Hey, Dracula!"

Dracula pelerini savurarak ağzından taştan dişleriyle bana tıslıyor, sonra benim kutumdaki şekerleri görünce saldırmaktan vazgeçiyor. "Ben bunlardan bulamadım—"

Zack elini uzatınca derhal kutuyu geri çekiyorum. "Değiş tokuş. Sende ne var göster."

Ellerini cebine sokup birkaç tane daha şeker çıkarıyor ve iki avcunun içinde bana uzatıyor. Kutumu saklarken başımı uzatıp elindekilere bakıyorum. "Kırmızılara iki tane portakallı taffy veririm."

Alışverişi yapıp şekerlerimizi yerken Zack başıyla merdivenleri işaret ediyor. "Hadi geçit törenine gidelim."

"Kostümüm yok."

"Bende bir takma diş daha var, hadi."

Yumuşak şekerini dişlerime yapışa yapışa çiğnerken önce bir saate bakıyorum, sonra da Zack'in beyaza boyayıp ağzının kenarına kırmızı rujumla yaptığı lekeye bakıp gülüyorum. "Tamam, dişleri ver."

Zack dişleri getirmek için içeri koştururken ben de hemen Keri'yi arıyorum. "Geçit törenine gidiyoruz, hadi!"

"Köstümüm yok!"

"Büyükannenin peruğu hala sende mi?"

Keri kahkahayı basıp süslendikten sonra bizimle buluşacağını söylüyor, ben de Daniel'i aramasını hatırlatıp telefonu cebime atıyorum. Zack dişleri gerçekten Transilvanya'da arıyor olmalı, hala bulamadı. Onu beklemek yerine çantamı koluma takıp anahtarları da kaptığım gibi yan eve geçiyorum.

"Zack? Dişler?"

Zack'ten ses yok. Kaşlarımı çatarak su sesi gelen banyoya gidiyorum ve kapıyı tıkladıyorum. "Zack?"

“Arkadaşın gitti!”

“Seth, sen misin?”

Banyo kapısı açılıp yüzünü doğru düzgün temizleyememiş Seth görüldüğünde gülüyorum.

“Yürü, geçit törenine gidiyoruz.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Suratıma ne sürmüş o gerizekalı velet? Çıkıyor.”

“Boşver, çıkmasın! Yürü, Keri ve Daniel da geliyor.”

Seth’i bileğinden tuttuğum gibi banyodan çeğiştiriyorum, ama hareket etmiyor. “Seth!”

“Beth! Gelmiyorum, sen git.”

Seth kendini tekrar banyoya kapatacakken hemen araya giriyorum. “Hem sen neden buradasın?”

Aynadan ters bir bakış yiyince ben de aynı şekilde gözümü ağartarak bakıyorum, o sırada Keri’nin söyledikleri aklıma geliyor.

Diğerlerini de kıskandığı için seni görmelerini istemiyor.

“Tamam. İstemiyorsan gelme,” diyerek kapıyı bıraktığım gibi suç mahalinden kaçmaya çalışıyorum, ama Seth benim istemsiz ters psikoloji tuzağıma düşmüş, arkamdan geliyor.

“Bekle. Şu salak pelerini çıkarırsam olur.”

*

“Zack!”

Keri atılınca ben hemen başımı iki yana sallıyorum. Keri kolları havada kalmış, kaşlarını çatarken Daniel kollarını kavuşturuyor. “Seth, burada ne arıyorsun?”

“Beth zorla getirdi.”

Daniel bana bakınca yine başımı iki yana sallıyorum. Teklif vardı, ama ısrar yoktu. O arada Keri de bana manidar bir bakış atıp hemen sonra Daniel’ı yanına alıyor. “Hadi gidelim, bizim sokağı geçmeden yakalayalım.”

İkisi önden, biz arkadan yürürken Seth hala eliyle yüzünü silip parmaklarına bulaşan boyaya bakıyor. Ben de ona bakarken önümü göremediğim için adamın tekine elektrik direğiymişçesine çarpıyorum. Adam büyük, ben küçük olunca sanki o bana çarpmış gibi sendeleyorum ve benim halimi gören Seth hemen araya giriyor. “Hey—önüne baksana!”

Adam elini tuttuğu çocuklarıyla uzaklaşırken ben ellerimi Seth’in göğsüne bastırarak ittiriyorum. “Saçmalama, önüne dön—hadi—Seth!”

Seth başını eğip bana bakınca ben gülsem mi, ağlasam mı bilemiyorum. Duygularımı ele verecek bir tepki yerine iyice yol almış Keri ve Daniel’ı işaret ediyorum. “Kalabalıkta kaybedeceğiz, yürü.”

Seth yürümesine yürüyor, ama beni de kolumdan tutup önüne almayı ihmal etmiyor. Derin bir nefesle bu sefer insanlara dikkat ederek yürürken yanımızdan iki metre boyunda bir

Kovboy Woody geçtiğinde gülerek başımı kaldırıyorum. Seth de benim gibi uzaklaşan oyuncak izliyorken onun yüzündeki gülümsemeyi yakalıyorum. "Oyuncak Hikayesi'ni seviyor musun?"

Sesimi duyunca yüzü tekrar beton haline dönüyor. Aşkı buysa gerçek nefreti nasıl merak ediyorum. "Önüne ba—"

Bir an sonra ben kış üstü yere düştüğümde Seth eğilip elini uzatıyor. "Önüne bakarak yürüsen ölür müsün? Kalkabilecek misin?"

Elini tutup kendimi çekiyorum, ama sağ bileğim bir anda bütün vücuduma şimşekler yolluyor. "Bileğimi burktum galiba."

Seth'in koluna tutunup seke seke kaldırıma oturduğumda o da yanıma geçiyor ve benden başka her şeyi izliyor.

*

{ Joy Williams – Golden Thread }

Yarım saattir bu kaldırımda öylece oturuyoruz. Ne ben Keri'yi aradım, ne de Seth Daniel'i. Önümüzden bir sürü abuk subuk kostümle insanlar geçiyor ve biz tek bir yorum yapmadan onları izliyoruz.

Bileğimi çevirip durumuna bakıyorum, ama pek iç açıcı değil. Sarıp havaya dikersem belki biraz daha iyi olacak, ama onun için de eve yürümem gerek.

"Seth, eve yürümeme yardım eder misin?"

Bana bakmadan ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Elini tutup kalktığımda kolunu kıvrıp bana iyice destek olarak geldiğimiz yola geri dönüyor. 10 dakikada geldiğimiz yolu iki katı sürede dönüp apartmanın önüne geldiğimizde merdivenlere bakıp iç çekiyorum, ama daha nefesim bitmeden ayaklarım yerden kesiliyor.

"Sıkı tutun."

Seth'in boynuna tutunup nefesime odaklanarak altımdan geçip giden basamaklara bakıyorum. Bir tüy parçası gibi taşınıp evimin önünde yere bırakıldığımda kapıya tutunarak Seth'e bakıyorum.

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Anahtarların yanında mı?"

"Evet," diyerek gülüyorum, ama Seth'ten tepki yok. Aklından neler geçtiğini bilmek için diğer bileğimi de burkmaya hazırım. Bir an daha ona bakıp anahtarlarımı çıkarıyorum ve ikinci denemede kilide sokup çevirdiğimde Seth kolumu tutuyor, nefesim kesiliyor.

Döndüğümde onun eğildiğini görüyorum ve parmak uçlarımda yükselerek omuzlarına tutunuyorum. Dudakları dudaklarıma değdiğinde sırtımı kapıya veriyorum ve kilidi açık kapı

bizim baskımıza dayanamayıp arkaya açıldığında dengemi kaybediyorum. Seth son anda beni yakalayıp belimden kaldırıyor. Benim kalbimi tekleten düşüşün heyecanı değil, Seth'in beni kurtarıırken bile öpüşmeyi bırakmamış olması. Kollarımı boynuna dolayarak bacaklarımı dizlerimden kısıp iyice havalanıyorum.

Ne yaptığımı biliyor muyum? Hayır. Tek bildiğim Seth'in harika öpüştüğü. Bir eli belimden tutmuş, beni kendine yaslayarak havada tutuyorken diğeri ensemdedir. Ona verdiğim portakallı şekerlerin tadını aldığımında gülümseyerek ben de onun ensesine tutunuyorum ve başımı geri çekiyorum.

Seth'in gözleri kapalı, başını eğerken beni de yere indiriyor. Ayaklarım tekrar yere bastığında bileğimin acısı bana nerede olduğumu ve şu anda ne yaptığımı hatırlatıyor. O sırada Seth gözlerini açıp bana bakınca ellerimi boynundan indirip kollarından sonra teması kesiyorum.

"Seth—"

"Bir daha olmaz."

Kaşlarım otomatik olarak çatılıyor, çaba göstermeme bile gerek yok. "Efendim?"

Seth ellerini başının yanında kaldırıp parmaklarıyla havada bir şey çizermiş gibi sallıyor, bir yandan da bana bakmadan konuşuyor. "Anlaşmada bu yoktu. Bir daha olmaz—özür dilerim."

Başka bir şey söylemeden hızla kapısını açıp içeri girdiğinde arkasından bakakalıyorum. Ne anlaşması?

"Seth!" Kapıyı vurup içeri sesleniyorum. "Ne anlaşmasında yoktu?"

"Beth git!"

"Öpüp sonra da salak gibi ortada bırakamazsın!"

Banyo kapısının açılıp sonra çarparak kapandığını duyduğumda ellerimi kapıya bastırıp başımı yaslıyorum.

*

Gözüme bir damla uyku girmiyor. Saat gecenin 1'i. Seth beni kapıda bıraktıktan sonra Keri'yi arayıp ayağımı burktuğum için geri döndüğümü söyledim, ama Seth'le ilgili hiçbir şey anlatmadım. Kalp çarpıntım da, kırıklığım da çok yeni. Belki yarın...

Sürekli yan daireden bir ses duymak için bekliyorum. Birkaç tıkırtıdan başka bir şey gelmiyor. Yarım saat sonra tekrar saati kontrol ederken 27'nin kapısı açılıyor. Hiç düşünmeden yataktan fırladığım gibi kendi kapıma asılıp açıyorum. "Seth—"

Elinde bir bavulla kapıdan çıkan adam bana bakıyor. "William. Bir süre Daniel'da kalacağız Beth. İyi geceler..."

William tekerlekli bavulu çekerek uzaklaşırken arkasından bakıyorum. Ne yapacağım şimdi? O merdivenlere giderken ben kararımı veriyorum ve eve giriyorum. Tek bir şey alacak vakit var ve ben de ayakkabıları boşverip anahtarları aldığım gibi çoraplarımla William'ın arkasından fırlıyorum.

"Bekle—William, dur, konuşmamız gerek!"

William bir kat inmiş, merdivenlerin ayağında başını kaldırıp bana bakıyor. "Seth'in yaptığı hoş değildi, onun adına özür dilerim."

"Seth seninle konuşuyor mu?"

William sanki çok fazla bilgi vermiş gibi rahatsız bir ifadeyle bakışlarını kaçırıp tekrar bavulu çekiştirmeye başlayınca ben de arkasından koşturuyorum. "Seth günlüğü okuyor ve seninle konuşuyor! Bunun ne kadar büyük bir gelişme olduğunu biliyor musun William?"

"Elbette biliyorum," diyerek beni tersliyor. "Seth'in akli karışık, hepimizin biraz düşünmeye ihtiyacı var. Senin de öyle."

"Neden benden kaçırıyorsun? Neden diğerlerini de benden *kaçırıyorsun*?"

William bana öyle bir hınçla bakıyor ki o anda onun babalık statüsünü sevecenden despota çıkarıyorum. Düzeni koruyup diğerlerini kolluyor olabilir, ama şu anda beni bir tehlike olarak gördüğü şüphesiz.

"Tartışmak için ne uygun bir zamanda, ne de mekandayız Beth. Sonra görüşürüz, iyi geceler."

Arkasına bile bakmadan çekip giden adamın tonu sert bir tokat gibi iniyor. Bu sefer arkasından gitmiyorum. Beni istemediği belli. Seth bana aşıkta William da en az onun kadar nefret ediyor. Beni reddeden parçanın William olması kanımı donduruyor. Asıl şimdi ne yapacağımı bilemiyorum.

*

Ertesi sabah Keri beni herkesten önce cafede gördüğünde şaşırıp kalıyor.

"Rüyanda mı gördün? Saat sabahın 7'si Beth."

"Uyuyamadım," diyorum ve büyük dolaptan çıkarttığım cheesecake'leri vitrine yerleştirmeye devam ediyorum. Keri yanıma gelip elini alnıma koyuyor.

"Hasta mısın?"

Başımı iki yana sallayıp ona dönüyorum. "Dün beni eve Seth getirdi. Sana söylemedim, sakın kızma, ama öpüştük."

"Efendim?"

"Evet, öpüştük. Ama sonrası pek benim umduğum gibi olmadı. William onu benden kaçırdı Keri. Bavulunu alıp çekip gitti. Daniel'da kalıyorlar."

Keri söylediklerimin hepsini bir anda idrak edemiyor, her parçasını teker teker işlediğini gözlerinden anlayabiliyorum. Seth'le öpüşmemiz, William'ın diğerlerini benden kaırması, benim ne kadar üzgün olduğum...

"Nasihat mi bekliyorsun?" diye soruyor.

Bilmiyorum, ama başkasının fikrini almak fena olmaz, o yüzden başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey yapma Beth. Bırak, onların o... *sisteminde* ne yapılması gerekiyorsa yapsınlar."

İç çekerek kasanın önündeki tabureye çöküyorum. "Ama yanlış bir şey yapmadım."

"Biliyorum. Sadece içinde 1 değil 7 adam olan bir adamı kendine aşık ettin. Ne kadar imkansız bir denklem olduğunun farkında değil misin? Aşık olan bir erkeğin bütün karmaşasını yediyle çarp, al sana Ryan."

Hayatımda çözmek zorunda kalacağım en büyük problemi Keri kucağıma atıp işine dönüyor.

"Yani?" diyerek hemen arkasından koşturuyorum. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Mutfak kapısının arkasından beyaz önlüğünü alıp kafasından geçiriyor ve belindeki kuşağı bağlarken bana bakıyor. "Seth'i bağımsız olarak düşünüyorsun. William'ı da öyle. Ben Daniel'la bu konuyu çok konuştum—"

"Daniel'la başka bir şeyden bahsetmiyor musunuz siz?"

Keri uzun zamandır ilk defa söylediğim şeyden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatıyor. Bunu en son yaptığında ona neden pasta şefi olmak istediğini sormuştum, ama niyetim kötü değildi! Yine değil.

Keri kollarını kavuşturup otoriter bir tonla konuşuyor:

"Sen Ryan'ın kafasının nasıl işlediğini merak ediyorsan, ben de Daniel'ın *hayatı olmuş* adamı nasıl gördüğünü merak ediyorum."

"Öyle demek istemedim Keri—"

"Biliyorum," diyerek bir nebze olsun yumuşuyor. "Geç, otur şuraya."

Keri'nin hamur yoğurduğu tezgahın yanındaki tabureyi çekip söz dinleyerek oturuyorum. Keri bugünün taze turtaları için dolaptan malzemelerini çıkarmaya başlarken konuşuyor:

"Daniel bana Ryan'ı tek bir adam olarak görmeye başladığında her şeyin daha kolay olduğunu söyledi."

"Ben de Ryan'ı tek bir adam olarak görüyorum!"

Keri önüme koca bir torba un koyarken tek kaşını kaldırıyor. "Ama bana hala *Seth'i öptüm mucuk mucuk, William tū kaka* diyorsun."

Kaşlarımı çatınca Keri gülüyor. "Şöyle düşün, Robin gay, ama Seth onun tam tersi, değil mi? Bu Ryan'ı biseksüel yapıyor. Mavi ve sarının birleşip yeşil olması gibi."

"Yani?"

"Yanisi benim şaşkın ördeğim," diyor Keri gülümseyerek ve ufak bir çocukmuşum gibi saçlarımı okşuyor. "Ryan sana aşık, ama korkuyor. Bir tarafı seninle beraber olmak istiyor, ama diğer yanı kaçıyor. Ya olmazsa, ya yürümezse diye düşünüyor olmalı. Normal bir erkek bu ikilemi sana hissettirmeden yaşar, arada da flört edersiniz, ama Ryan yapamıyor. Şimdi anladın mı?"

Derin bir nefes alıp kollarımı açarak Keri'ye sarılıyorum. "Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"

"Gözüm üzerinde demiştin, değil mi? Sen Pamuk Prensesçilik oynayıp yedi cücelere aşık olurken benim elim de armut toplamıyordu."

İkimiz de gülüyoruz. Keri benden ayrılıp büyük dolaptan yumurtaları çıkarırken soruyorum: "Ya bir daha eve dönmezse?"

Keri yumurtaları alıp kapağı kapattıktan sonra dolaba yaslanıyor. "Umarım döner Beth, ama ona da hak veriyorum. Şu anda güvendiği tek bir insan var, Daniel. Belli bir düzeni, *sistemi* var."

"Ama ben kötü değilim Keri!"

"Olmadığını biliyorum! Sen en aşık olunası, en sevilesi insanlardan birisin, elbette biliyorum. Hata ettiğini de söylemiyorum, ama işinin kolay olmadığını kabullenmen gerek. Sana kahraman olmamanı söyledim, değil mi?"

Suçlulukla bakışlarımı kaçırıyorum. Aynı şeyi ben de her gün kendime söylüyorum ve teoride çok da kolay gibi geliyor, ama pratikte o kadar başarılı olduğum söylenemez.

"Ama olan olmuş..."

Keri tekrar tezgaha geldiğinde bakışıyoruz, gülümsüyor. "İyi olacak, merak etme. Ben diyorsam doğrudur."

İşte ondan hiç şüphem yok. Zaten şu anda tutunacak başka dalım da yok. Umudum "sistemden" çıkan kararın lehime olması.

* * *

Her gün evden çıkarken belki bir ses, ufacık bir tıkırtı bile olsa bir şey duymak için yan kapıyı dinliyorum, ama bir haftadır çıt yok. Ne Seth'in bangır bangır müziği, ne William'in Chopin'i, ne de Donnie'nin Pokemon'u...

Kendimi lisede popüler sürtüğün kazığıyla bütün arkadaşlarını bir günde kaybeden o sümsük kız gibi hissediyorum. "Popüler Sürtük" William tek seferde 7 arkadaşımı birden alıp götürdü ve inatla geri getirmiyor. Her gün en az 10 kere telefonu elime alıp numarayı çevirmeye yelteniyorum, ama her seferinde vazgeçiyorum. Neyim ki ben? Dış kapının mandalı. Ryan'ın karmakarışık aklını iyice çorba eden aptal kız.

Evet, son bir haftada kendime ettiğim eziyetlerin en büyüğü de bu: kendim. Konu bir yerden sonra sadece Ryan'ın yokluğundan çıkıyor ve benim nasıl düşüncesiz ve bencil olduğuma geliyor. O gece Seth'i itmiş olsam—itmeme bile gerek yoktu, koluma dokunduğunda arkamı dönmeden eve kaçmış olsam bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ryan'ın gitmeden pimini çekip attığı o "anlaşma" bombası da patlamamış olacaktı.

Ama olan oldu. Ben onu öptüm, o da yedi cüceleri toplayıp Pamuk Prenses'i kulübede yapayalnız bırakıp gitti. Pamuk Prenses de bir hafta sonra yine bir sabah erkenden kalkıp işe gitmek zorunda. Bugün bütün gün fotoğraf stüdyosunda olacağım. Safkan Kore'li patronum Bay Kwan artık vesikalıklardan terfi edip aile fotoğraflarına da el atmamı istiyor. Bugünkü randevuların yarısı benim. Patron gözetmenliğinde salyaları akan bebekleri ve tek takım tulumlar giymiş kardeşlerin yakın gelecekte pişmanlıkla hatırlayacakları o fotoğrafları çekeceğim.

Stüdyoya her zamanki gibi Bay Kwan'dan önce varıp bugün teslim edilecek fotoğrafları isimlerine göre sıralıyorken kapı hışımla açılıyor. Patronumu görmeyi bekleyerek kafamı kaldırıyorum, ama karşımda—hatta fazlasıyla dibimde Keri elinde büyük sarı bir zarfla bana bakıyor.

"Sabah cafede yerde buldum, evde yoktun, koştum!"

Tek kelime etmeden zarfı alıp düzüne çeviriyorum ve özenli bir el yazısından çıkmış olan notu okuyorum.

Beth için.

- Ryan

“Keri, bu nedir?”

Keri ellerini hafifçe tezgaha vurarak yerinde yaylanıyor. “Bilmiyorum. Ryan zarfı yapıştırmış—aç hadi, aç!”

Zarfı hafifçe sallayıp içinde her ne varsa aşağı kaydığına emin olduktan sonra hiç acımadan tepesini yırtıyorum. Keri tezgahın üzerinden, ben de zarfın arkasından eğiliyorum ve içine şöyle bir bakıyoruz. Birkaç sayfa kağıttan başka bir şey yok. Uzanıp kağıtları çıkarıyorum ve tezgahın üzerine bırakıyorum.

Bilincim bir anlığına kapanmış olmalı ki fotokopisi çekilmiş kağıtların üzerinde ne yazdığını anlamam biraz vakit alıyor. Keri’nin parmakları görüş alanıma girip sayfaların tepesindeki isimleri gösterdiğinde gözlerimi kırıştırarak en üstteki sayfayı elime alıyorum.

“William, 31 Ekim Pazar, 21:47. Keri...”

“Beth—”

“Keri bu Ryan’ın günlüğü!”

Sayfayı diğerlerinin üzerine bırakıp bir adım geriliyorum, ama Keri benim tepkime anlam verememiş olacak ki kaşlarını çatarak bakıyor.

“Neden kaçıyorsun?”

“*Günlüğü!* Bana günlüğünü yollamış! İlk sayfanın tarihini görmüyor musun!?”

Keri tekrar kağıda bakıyor ve o da benimle aynı algı seviyesine ulaştığında yüzündeki çatık ifade açılıyor. “31 Ekim, Cadılar Bayramı—öpüştüğünüz gece!”

Başımı sallıyorum. “Günlüğünü okuyamam. Kim gönderdi bilmiyorum bile.”

Keri zarfı kaldırıp önündeki notu gösteriyor. “Ryan yazıyor. Ryan’ın kendisi göndermiş olmalı—”

“Ya o göndermediyse! Ya William yolladıysa—ya benim hakkımda korkunç şeyler yazıyorsa?”

Ya dönmeyeceğini söylemişse...

Son kısmı içimde tutmayı başarak derin bir nefes alıp kağıtlara bakıyorum. Keri tezgahın etrafından dolaşıp yanıma geliyor.

“Daniel’ı aramamı ister misin?”

Başımı sallıyorum. Burnumu yeteri kadar işim olmayan şeylere soktum, işleri bilen birinin bana yol göstermesi gerek.

*

“Okusan iyi olur Beth,” diyor Daniel ve Keri’yle benim o gelinceye kadar dokunmaya cesaret edemediğimiz kağıt yığınına bana doğru itiyor. “Bana da daha önce günlüğünden sayfaları okuttu. Görmeni istemese yapmazdı, oku lütfen...”

Ben önümde duran günlük sayfalarına bakarken Bay Kwan stüdyodan içeri giriyor ve arkadaşlarımı görünce zaten kısık olan gözleri biraz daha kısılıp kısa kaşları çatılıyor.

"Müşteri, Beth?"

"Bay Kwan, bugün izin alabilir miyim?"

Bay Kwan'ın kaşları kalkarken ona itiraz etmek için fırsat bırakmadan araya giriyorum. "Bir arkadaşım çok hasta, mutlaka beni görmek istemiş. Şimdi gitmezsem daha sonra pişman olurum Bay Kwan."

Bu kadar korkunç bir yalan söylediğim için kapıdan çıktığım anda kafama bir yıldırım düşmesi olası, ama Bay Kwan benim günahımdan habersiz, üzgün bir ifadeyle hemen başını sallıyor.

"Tabii, tabii!"

Koreli ufak adam beni ve arkadaşlarımı stüdyodan uğurlarken kendi dilinde dua olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler mırıldanıyor. Ona el sallayıp sanki biraz daha orada kalırsam yalanım kendiliğinden ortaya çıkacakmış gibi hızla koşturarak uzaklaşıyorum. Sarı zarfı göğsüme bastırmış, nefes nefese metro girişinin önünde durduğumda Keri ve Daniel da bana yetişiyorlar.

Keri zarfı işaret edip soruyor:

"Eşlik etmemi ister misin?"

Kesin bir şekilde başımı iki yana sallıyorum. "Gerek yok. Bitince ararım."

Keri ve Daniel yollarına dönerken ben de göğsüme bastırdığım emanetle birlikte merdivenleri iniyorum. Haftalar önce okumak için yanıp tutuştuğum günlüğün muhtemelen en önemli sayfaları elimin altında, ama ben korkudan ölüyorum. Kalbim evin kapısından girene kadar ağzımda atmaya devam ediyor. Zarfı kendimden koparıp yatağımın üzerine attığımda bir süre daha bakışıyoruz.

Zarftaki kağıtlar sadece alelade bir günlükten kopyalanmış sayfalar değiller, Ryan'ın benliği, ruhu, karmaşası, duyguları, her şey onlarda. O kağıtlarda ne yazarsa yazsın, nefret ya da özür, ilk cümleyi okuduktan sonra artık geri dönüşü olmayacakmış gibi hissediyorum. Ryan hayatıma girecek, hem de hiç çıkmamak üzere. İşin çözümsüz tarafı da okumamak gibi bir seçeneğimin olmaması. Ryan bana bir şeyler anlatmak istiyor ve muhtemelen bildiği en güvenli ve samimi yol da bu. Aldırmamak düpedüz gaddarlık olacak.

Tabii bütün bu duygusal kalabalığın arasında beynimi gıcıklayan merakın da devasa bir rolü var. O kağıtlar okunacak, hem de bugün, yemek ya da su önemli değil, orada ne yazdığını görmem gerek.

*

{ Caleb Kane - Once }

William, 31 Ekim Cumartesi – 21:47

15 dakika önce Seth ve Beth öpüştü. Seth'le anlaşmamız bu değildi. Onunla vakit geçirmek istiyorsa kurallara uyması gerekiyordu. Beth'i öpmek sahip olduğu ayrıcalıklardan biri değil.

Beth'i öpmek hiçbirimizin sahip olduğu bir ayrıcalık değil.

Daniel'a gidiyoruz. Olanlardan haberi var, bizi zor durumda bırakmayacaktır. Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum, ama bavul hazırlayacağım.

Seth

~~31 Ek~~ 1 Kasım

02:34

Neden çıkmama izin verdiniz? Ya kalkıp Beth'in kapısına dayanırsam? O zaman ne yapacaksınız? Seninle o anlaşmayı yaptığımda beni kendi evimden kaçıracağını hesaba katmamıştım William. Cehenneme kadar yolun var! Ben çocuk değilim! Ryan üzerinde en az senin kadar söz sahibiyim, anladın mı? Pislik herif. Sağ gösterip sol vurmak hoşuna gidiyor, değil mi? Hepimizin kanına girip kendine göre yönetiyorsun. Benden kurtulamazsın. Ben hep buradayım. İlk günden beri buradayım. Bir gün seni kesip atacağım. Anlaşmanın canı cehenneme. Seni olduğun yerden kesip çıkaracağım. Ben çocuk değilim. Beni kontrol edemezsin.

Percy

Sabah oluyor, hangi gün bilmiyorum. Karnım ağrıyor. Ellerim kanıyor.

Daniel'ı uyandıracağım.

Midem bulanıyor.

Seth, piç kurusu, seni götünden sikmek vardı, ama öyle pislik bir parazitsin ki benim de götümü paylaşıyorsun. Ryan, kollarındaki ve avuçlarındaki kesikleri gördüğünde korkma. Mikrop kapmamaları için günde iki kez merhemi süreceksin ve fazla sıkmadan sargı beziyle saracaksın. Daniel evde olduğunda ondan yardım iste.

Gerçi... Çıkacağına sanmıyorum, bir süre ben buralardayım. Beynimi bulandıran olursa içerde anasından doğduğuna pişman edeceğim. En azından eller iyileşene kadar beni rahat bırakın.

Siktir, elim sızlıyor, yazamıyorum.

Ryan

2 Kasım Salı / 14:27

Neden?

Donnie 3,11,2010 06,30

Tina eve gitmek istiyorm

beth kızacakmı ?

set bizi kesmiş, neden?

Lütfen onlara söyle, eve gidelim,

Vilyım bataniyemi getirmedi, beni sevmiyormu ben onu seviyorum

herkesi seviyorum

Kimse gitmesin, eve gidelim,

Zack | 4 Kasım Perşembe – 09:25

Az önce kovulduk. Haberiniz olsun.

O proje üzerinde kaç ay çalıştım biliyor musunuz? Yazdığım binlerce satır kodun götüme kaçmasına mı üzüleyim, yoksa sizin dramınıza bulanana mideme mi, bilmiyorum. Neden abartıyorsunuz? Beth'le öpüştüyse

ne olmuş? Ben haftalardır kızı yatağa atmak için fırsat kolluyorum, erkek kardeş statüsünden ileri gidemedim. Seth yapabildi diye adamı neden kaçırmıyoruz? Sırtını sıvazlasak?

Her neyse. Kovulduk. Hanginiz Daniel'a söylemek istiyorsa söylesin, beni bu işe karıştırmayın. Birisi işe gitmediği günleri günlüğe geçirmiyor. Kendini temize çıkarsa iyi olur.

Neden üniversiteye dönemiyoruz? Buradan nefret ediyorum.

William, 4 Kasım Perşembe – 17:50

Zack, işe gidilen zamanları denetlemek senin görevin. Ne zamandan beri senden habersiz birileri işe gitmiyor? Kabul edilemez. Bu konuda bir şey bilen varsa söylesin. Zack'in işe gitmesini kim engelliyor?

Açıklama bekliyorum. Yarın sabah gidip patronla konuşacağım. 4 senedir böyle devam ediyoruz, bunca şeyden sonra şimdi deli damgası mı yemek istiyorsunuz?

Bunu kim yapıyorsa öne çıksın. En kısa zamanda.

Donnie, bir süre daha burada kalacağız. İstedğin bir şey varsa söyleyebilirsin, Daniel evden getirir. Battaniyeni getirdim sanıyordum, nasıl unuttum bilmiyorum. Üzülme lütfen.

Ryan, her şey yolunda. İyiyiz.

Robin / 5 Kasım – 10:21

İş konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Benim alanım değil, bana çatmayın.

Benim derdim başka. Beth'i aramak istiyorum. Birinin o kıza olanları açıklaması gerek. Göt gibi ortada bırakıp kaçmak bir şeyi çözmeyecek. Neden korktuğunuzu bile anlamıyorum. Ben Fernando'yu öptüğümde beni neden bu kadar sahiplenmiyorsunuz?

Beth benim dostum, hepinizin dostu. Sizi bilmem ama o kız bana iyi geliyor. Donnie neden eve gitmek istiyor sanıyorsunuz?

Sarışın'ı ben de özledim. Eve dönelim, bu kadarı yeter. Seth'in bunun da içine sığmasına izin mi vereceksiniz?

Günlükte neden iki gündür bir şey yok? Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bavul nerede?

Beni itiyor musunuz?

Sizin için yaptığım bunca şeyden sonra beni itiyor musunuz?!

Bunun bana olduğuna inanamıyorum. Ryan, son iki günde ne olduğunu bilmiyorum.

Hiçbirini bilmiyorum. Kimse benimle konuşmuyor.

Neden benimle konuşmuyorsunuz?

Ben sadece Ryan'ı korumak istemiştım. Yeterince acı çekti...

Konuşun. Lütfen.

Ryan

7 Kasım Pazar / 22:47

İşe gitmeyen bendim. O ofisten nefret ediyorum, insanlardan, patrondan, yalan söylemekten, diğerlerini saklamaktan... Kovulmayı bekledim, tazminat işime yarar diye düşündüm. En azından bir süre, yeni bir iş bulana kadar idare edebilirim.

5 Kasım akşamından 6 Kasım gecesine kadar buradaydım. Bavulu Cuma gecesi eve taşıdım. Beth evde değildi. Kalmaya cesaret edemedim, ama yarın döneceğim. Orası benim evim. Kaçmak istemiyorum. Daniel da dönmemin daha iyi olacağını söylüyor.

Son bir haftada yazılanları Beth'e yollayacağım. Okuyacağından emin değilim. Okumasını istiyorum bilmiyorum, ama konuşmaktan daha çok korkuyorum. Yarın cafenin kapısına bırakacağım. Eve gidemem. Karşılaşmak istemiyorum.

Bir de mektup yazdım, onu da vereceğim. Sadece ben biliyorum ve başka bir kopyası yok. Uzun zamandır sadece benim bildiğim bir şey olmamıştı. İyi hissediyorum.

Ryan

7 Kasım Pazar / 23:10

Tina,

Korkuyorum. William'ı ben mi yok ediyorum? Ona kızgınım, ama ne yapacağımı bilmiyorum. İstmeden kendimi parçalıyor olabilirim. Yardım et, onunla konuş.

Kimsenin gitmesini istemiyorum, onlara ihtiyacım var. Tek başıma yapamam.

Tina, birleşmek istemiyorum. Biliyorsun. Yardım et, lütfen.

Beth'e yolladıklarım için pişman olacağım, ama yine de yollayacağım. Pişman olacağımdan eminim, ama korkmuyorum.

Bütün bunları hisseden ben miyim?

Uyumak istemiyorum. Uyursam gideceğim.

*

Beth,

Nereden başlamam gerektiğini çok düşündüm, ama içime sinen bir nokta bulamadım. O yüzden kabalığımı bağışla.

Öpüştüğümüzü hatırlamıyorum. Özür dilerim. İnan hatırlamayı çok isterdim. Daha önce kimseyi öpmediğim için neye benzemiş olabileceğini bile bilmiyorum.

En azından ben öpüşmedim.

William'ın evden ayrılmasından sonra ne düşündüğünü bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. William o geceden bahsetmemiş. Utanıyor olmalı. Umarım seni üzecek bir şey söylememiştir.

Benim yüzümden üzülmeni hiç istemem.

Daha önce benimle senin kadar yakın arkadaşlık eden kimse olmamıştı. Daniel hariç, ama o benim kardeşim. Sen farklısın. Her ne kadar seninle birebir geçirdiğim zamanlar az olsa da, benden çok diğerleriyle arkadaş olmuş olsan da ben seni yine de kendime yakın hissediyorum.

Seth'le öpüştüğünde ne hissettiğini merak ediyorum, ama bunu sana sorabileceğimi sanmıyorum.

Percy 10 senedir trafik kazası haberlerini biriktiriyor. Bir kutusu var, bütün gazete kesitleri onun içinde. Ben bunu geçen ay öğrendim. Neden yaptığını bilmiyorum. Resimleri görmek bile canımı yakıyor. Ellerimin içi yanıyormuş gibi hissediyorum. Şimdiye kadar bildiğim en canlı his de o. Sıcak bir şeye avuçlarımı bastırmış gibi yanıyorlar. Tina kazadan kalan bir hatıra olduğunu söylüyor, ama

ben kazayı da hatırlamıyorum. Seth her şeyi hatırladığını yazıyor, ama o gün, o arabada ne olduğunu anlatan kimse yok.

Bana hiçbir şey anlatmıyorlar. Ben ne hatırlıyor, ne de hissediyorum. Hissediyorsam bile hissettiğim şeyin adını bilmiyorum. Tina'ya anlattığımda bana ne olduğunu söylüyor, ama bu sefer ne hissettiğimi bile anlatamıyorum. Belki sen bana ne hissettiğini anlattırsan...

Acaba hissettiklerimiz benziyor mu? Belki sen Tina'ya anlattırsan... Ama bunu da sorabileceğimi sanmıyorum.

Benimle arkadaş olmak zorunda değilsin. Seth kesildiğinde onu sarmak zorunda değilsin. Donnie'ye dondurma vermene gerek yok. Zack'in video oyunlarını istemiyorsan oynamayabilirsin. William'ın müzik sesi rahatsız ediyorsa söyleyebilirsin. Robin'le istediği her yere gitmek zorunda da değilsin. Percy ağladığında onu avutmak da senin işin değil.

Yanlış anlamandan korkuyorum.

Yanlış anlatmaktan korkuyorum.

Keşke seni öpen ben olsaydım. Daha önce hiçbir şeyi hatırlamayı bu kadar istemedim. Bunu sana söylemem doğru mu?

Lütfen benden nefret etme.

Ryan.

* * *

Mektubu üç kere okudum, sonra beş defa daha, şu anda kaçınıcıdayım bilmiyorum. O bana yanlış anlatmaktan korkuyorsa benim de yanlış anlamaktan ödüm patlıyor. Okuduğum kelimeleri ne kategorisine sokacağımı bilmiyorum.

Kendi adımları mektuptan tekrar okurken yan dairenin kapısına bir anahtar giriyor ve kilit çeviriliyor. Bir haftadır kendimi o kadar odakladım ki kapının üzerinde örümcek yürüse duyacak haldeyim. Ryan dün eve dönmüş olsaydı şimdiye kadar çoktan yanında bitivermişim, ama şimdi gözlerimi dikmiş, kapıyı izliyorum. Korku filmlerinde yatakta yatıp evden gelen garip sesleri dinleyen karakter gibiyim. Kılımı bile kıpırdatamıyorum ve o sesleri çıkaran her neyse gelip beni bulmasını bekliyorum. Aptalım ve muhtemelen filmde de ilk önce ben ölüyorum.

Yan dairenin kapısı kapandığında bu sefer de ortak duvara bakmaya başlıyorum. İçerdeki adım seslerinden Ryan evin tam olarak neresinde yürüdüğünü söyleyebilirim. Sinsice izlemek konusunda uzmanlığımı almaya hak kazandığım kesin. Kağıtları bırakıp çıplak ayaklarımın verdiği sessizlik avantajıyla iyice duvara yaklaşıyorum ve birazdan tam burnumun dibinde Ryan kendi duvarını kapı tıklatırmış gibi tıklattığında kalbim yerinden hopluyor.

Ne yapacağım? Ben de geri mi vurmaliyim? Ya Ryan değilse? Neden konuşmuyor? Yoksa o da benim evde olup olmadığımı mı kontrol ediyor? Zekice. Duvara yanlışlıkla da vurmuş olabilir. Bunu neden ben düşünemedim?

"Beth?"

Konuşuyor!

"Evde misin?"

Kim bu? Hangisi?! Örümcek Adam hassaslığındaki kulaklarım bir haftada Ryan'ın sesine karşı paslanmış olamaz.

Çok geçmeden özel güçleri olmadan da insanların nasıl iletişim kurduklarını hatırlıyorum ve duvara yaklaşıp o tarafa sesleniyorum:

"Ryan?"

"Konuşabilir miyiz?"

Buz kesmiş ellerimi üzerimdeki kazağın beline sarıp başımı sallıyorum.

"Beth?"

Aptalım. Beton duvardan yaptıklarım görülemediği için tekrar konuşuyorum:

"Tamam. Oraya mı geleyim?"

"Lütfen."

Duvardan uzaklaşıp yatağın üzerindeki kağıtlara bakıyorum. Bunları da götürmeli miyim? Sadece mektubu alsam?

Gerek yok.

Hem belki başka bir şey hakkında konuşmak istiyor.

...

Tabii, güneş de batıdan doğup, doğudan batıyor.

*

{ Steve Moakler – Hesitate }

Ryan'ın evine gelmeyeli bir hafta değil de bir yıl olmuş gibi hissediyorum. Kokusu bile farklı. Muhtemelen uzun zamandır havalanmadığı için böyle kokuyor, ama yine de...

Tezgahın yanındaki bar taburelerinden birindeyim, Ryan kahve yapıyor. Geleli çok olmadı ve ikimiz de hiç konuşmadık. Ryan'ın kafasında kimbilir neler dönüyor, ama eminim benimkinin de ondan az kalır yanı yoktur. Hala karşımdaki adamın Ryan olup olmadığından emin değilim. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa tüylerim ürperiyor. Ya bana döndüğünde William olduğunu anlarsam, ya benden hala nefret ediyorsa?

"Senden bir şey rica edeceğim, ama kabul etmek zorunda değilsin. Hayır dersen anlarım."

Ryan. Eminim.

"Nedir?" diye soruyorum ve o kahve fincanlarından birini önüme koyarken gözlerim bandajlı ellerine takılıyor. Hala canı yanıyor mu merak ediyorum, ama o benim dikkatimin nerede olduğuna aldırmadan konuşuyor:

"Tina'nın seanslarından birine benimle gelir misin?"

İşte şimdi bütün dikkatim Ryan'ın suratına çıkıyor. O oldukça sakın görünüyor, ama ben suratımın ne şekle girdiğini tahmin edemiyorum. Fazla tepki vermek gereksiz, ama ilgisiz görünmek de istemiyorum.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum..."

Yalan değil. Sırf bir ses çıkarmış olmak için konuştum, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Aklımda aniden daha önce hiç hesaba katmadığım bir düşünce beliriyor. Ben bu adamın hayatına ayak uydurabilir miyim? Onun yükünü taşıyabilir miyim?

Soruyu sanki ben değil de annem Meredith bana soruyormuş gibi hissediyorum. Bir anda böylesi hayati bir şeyi düşünmek neden?

Sessizliğim sandığımdan daha uzun sürmüş olacak ki Ryan kahvesinden bir yudum daha aldıktan sonra konuşuyor:

"Tina seni dinlemenin bana yardımcı olabileceğini söyledi, ama ben seni yük altında bırakmak istemiyorum. Yine de sormak istedim."

"Sen yardımcı olabileceğini düşünüyor musun peki?"

Evet diyebilme ihtimalim beni olduğu kadar onu da uyandırıyor. Bir an saf bir şaşkınlıkla bakıp hemen ardından ifadesi yumuşarken tereddütle başını sallıyor.

Kısa bir süre ikimiz de sessiz kalıyoruz. O ne düşünüyor bilmiyorum, ama ben hala annemin sesini duyuyorum, ardından da garip bir şekilde Keri'nin ilk zamanlarda söylediğı şey kulaklarımda çınlıyor. Kahraman olmaya çalışma.

Ryan'ı ben kurtaramam, ama yardım edebileceksem de etmeliyim, değil mi?

Ama bu yardım borç para vermeye ya da bir davet için pahalı elbiselerimden birini ödünç vermeye benzemiyor. Bu Ryan'ın hayatı.

Evlenme teklif etseydi daha kolay kabul ederdim sanırım.

Ben kendi düşünce akışımda geldiğim yere hayret ederken Ryan aniden konuşuyor:

"En son iki sene önce Tina'yla kendim görüşmeye gitmiştim. Bu ikincisi oldu."

Yutkunarak Ryan'ın çarpık gerçekliğini tekrar hatırlıyorum. Fincanın içindeki kahveyi izliyerek konuşuyor:

"Bütün seans boyunca konuştuk. Bu sefer hipnoz yoktu. Tina bana diğerlerinden bahsetti. Günlük şeylerden, her zaman konuştuğumuz rutin meselelerden... Daniel da Keri'yi anlattı. Sonra konu senden açıldı."

Ryan'ın bakışları beni bulduğunda hafifçe gülümsüyorum. Benim kafamın içindeki kaosu şimdilik bilmesee daha iyi olacak.

"Tina seninle öpüştüğümüzü biliyor—Seth'le öpüştüğünüzü."

"Seninle öpüştüğümü."

Hangi yüce güç bana bunu söyletti bilmiyorum, ama kelimeler ağızımdan çıkarken ben de inanıyorum. Ryan'la aramızdaki fark bu sanırım. Ben onun tek bir adam olduğunu iki hece sonra anlayabiliyorum, ama ona sürekli birinin bu gerçeğı hatırlatması gerekiyor.

Hafifçe gülüyor. "Ben olsaydım hatırlardım—"

"Bazen insanlar çok sarhoş olduklarında da yaptıklarını unutuyor Ryan. Okuldayken kaç kere bunu yaşayanları gördüm—"

"Yalan söylüyorlar."

Kesin cevapla sesim kesiliyor. Ryan fincanını biraz uzağı itip sargılı ellerini tezgaha koyuyor. "Onlar yaptıkları kendilerine anlatıldığında hatırlıyorlar. Hatırlamadıklarını söyleyebilirler, ama biliyorlar Beth. Ben her yaptığım şeyi defalarca, *en küçük ayrıntısına kadar* okumama rağmen kafamda canlandıramıyorum bile. Seninle öpüşen ben değildim. Ben olsaydım hatırlardım..."

Yenilgiye uğramışçasına bakışlarımı kaçırıyorum, ama çok da uzağı kaçamıyorlar ve Ryan'ın ellerine takılıp kalıyorlar. Benim onlara baktığımı fark edince Ryan ellerini derhal çekip tezgahın altına indiriyor. Ona bakıyorum. "Canın yanıyor mu?"

“Çok değil,” diyor ve alt dudağını kemirmeye başlıyor. Daha fazla dayanamayacağım, yerimden kalkıp yanına gidiyorum. Kucağındaki ellerinin parmaklarını kapatmış, uzanıp dokunduğumda başını benim başıma yaslıyor.

Beklediğim son damla bu olmalı, çünkü bir anda gözlerim yanıyor, boğazım kasılıyor. Ağlama ihtimaline karşı başımı kaldırmadan Ryan’ın parmaklarını açıp avuçlarını yukarı çeviriyorum. Sürdüğü merhemin sarı rengi sargı bezini de boyamış, kimbilir en son ne zaman değiştirdi.

Yaralı kısma dokunmadan parmaklarını tutup başımı kaldırıyorum, o sırada göz göze geliyoruz ve ben ne diyeceğimi unutuyorum.

“Öpüşebilir miyiz?” diye soruyor. Ne diyebilirim? Başımı sallıyorum.

Ryan bana uzanıyor, dudaklarımız birbirine dokunduğunda az önce defalarca tekrarladığı şeyin gerçek olduğunu anlıyorum. Bir hafta önce koridorda beni öpen Ryan değilmiş. O öpücük bacaklarımı titretmişti, bu kalbimi kırıyor.

Daha önce hiç öpüşmemiş bir adamı öpüyorum. Dudakları dudaklarımı kavramaktan korkuyor, nefesi titriyor. Ellerini bırakıp yanaklarını tutarak ona biraz daha yaklaşıyorum. Umarım içerdeki birileri gelip bu anı bozmaz, Ryan’ın *bunu* hatırlaması gerek.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdığımda nefesi yanağımı gıdıklıyor. Gülmek yerine bu koca adamı sarıp sarmalamak, onu üzen her şeyden koparıp saklamak istiyorum. Dudaklarını öpüyorum, sonra dudağının tam köşesini, yanağını, şakağını...

Ryan yaralı elleriyle bana sarılırken ben hissettiğimiz şeyin adını koyuyorum, ama söyleyemem. Şimdi olmaz. Bizi iki ayda buraya getiren şeyin adını söylemek yerine tekrar yanağını öpüp bana saatler gibi gelen dakikalar önce sorduğu sorunun cevabını veriyorum:

“Çarşamba günü beni unutma.”

*

Tina’yla görüşme teklifine evet dediğimde Daniel’in gelmeyeceğini düşünmemiştim. Bu sefer sadece ikimiz varız: ben ve Ryan. Ryan hala kendinde. Bugün dört gün olacak ve hatırlamadığı hiçbir şey olmadığını söylüyor. Geçirdiği günlerin hepsi onun, ben dahil.

Ryan’ın açık tuttuğu kapıdan Tina’nın ofisine girdiğimde girişteki ufak alanda duran tek masada oturmuş olan sekreter bizi karşılıyor.

“Hoş geldiniz. Doktor sizi bekliyor, geçin lütfen.”

Biz o tarafa ilerlerken Doktor’un kapısı açılıyor ve içerden ufak tefek, omuzlarına kadar koyu renk saçları olan ve kemik çerçeveli gözlükler takan sevimli bir kadın çıkıyor.

“Süper, geldiğine çok sevindim Beth. Ryan, sen biraz Beatrice’e arkadaşlık edeceksin, benim Beth’le yalnız konuşmak istediğim kısacık bir konu var.”

Spot ışıklarının üzerimde olmasından duyduğum rahatsızlığı anlatabilecek bir ölçü birimi bilmiyorum. 1 milyon üzerinden 100 trilyon desem bile yeterli olmaz. Tina'nın şu anda yaptığı şey de tam olarak bu; ufak ofise ne kadar spot sığıyorsa hepsini üzerime çevirmek.

Dönüp Ryan'a bakıyorum, o da bunu beklemiyor olmalı ki şaşırıyor, ama yine de başını sallıyor. Tina'nın sözünden çıkmadığını ve ona hayatıyla güvendiğini tahmin edebiliyorum. Bu işlerin başka türlü yürümeyeceği kesin. Aynı güven benden de bekleniyor olmalı, ama kimsenin daha ilk günden itiraf edeceğini sanmıyorum. Başka günler olup olmayacağını bile bilmiyorum...

"Beth, gel lütfen."

Tina beni elimden tutup içeri aldığı anda en az kendisi kadar enerjik ve parlak bir ofise düşünüyorum. Beklentilerimin tamamen dışında olan bir psikiyatrist odası bu. Koyu yer döşemeleri, ceviz masalar veya karanlık deri koltuklar yok. Öncelikle insanı tokatlayan mı yoksa kucaklayan mı emin olamadığım bir manzara söz konusu. Odanın üç duvarı yere kadar uzanan pencerelerle kaplı. Şehrin yüksek binaları beton bir orman gibi ayaklarımın altında uzanıyor. Ofis küçük olmasına küçük, ama böylesi bir plazanın oldukça üst katlarında olduğuna göre kirası yüksek olmalı, bu da Tina'nın içinde ne kadar iyi olduğunu gösteriyor.

Yerler açık renk ve yaşanmışlıkla yıpranmış döşemelerle kaplı, hemen sağımda üzerinde çalışmak için kesinlikle yer olmayan, kalın kitaplarla dolu bir masa duruyor. Odanın geri kalanında bir tekli, bir de uzun koltuk var. Ofis koltuğu değil; tekli olanı kolu çekildiğinde geri yatan bir televizyon koltuğu, diğeri de oturmak için değil, adeta yatmak için tasarlanmış, oldukça kabarık bir kanepedir.

"Hangisine istiyorsan oturabilirsin, ben bazen yere bile oturuyorum. Geç tekliye otur, çok rahattır."

Tekli televizyon koltuğuna oturduğumda kendimi müdürün ofisine çağırılmış bir ilkokul öğrencisi gibi hissediyorum. O zamandan bu zamana fazla uzamadığım da hesaba katılırsa pek de bir farkım yok. Ayaklarım havada, sırtım koltuğun yumuşak yastığına gömülmüş halde Tina'ya bakıyorum. Bu halde onunla nasıl ciddi bir sohbet gerçekleştireceğiz bilmiyorum. O da pek ciddi görünmüyor. Elleri belinde, gülerek göz kırpmıyor.

"Süper, değil mi? Kabalığımı affet ama oraya oturduğum zaman kığım cennete eriyor diyebilirim."

Gülüyorum. Hem heyecanımdan, hem de Tina gerçekten komik bir kadın olduğu için. O da benimle gülüp kanepeye oturuyor.

"Seni sorgulamak için karşıma almadım, o yüzden rahatlayabilirsin. Psikoanaliz falan da yapmayacağım. Sadece Ryan'la olan ilişkinizi nasıl tanımladığını merak ediyorum. İstedğin kadar çok kelime kullanabilirsin, harfler parayla değil."

Keşke paralı olsalar da cüzdanımda ne kadar varsa verip en azından alabildiğim kadar harfle bir şeyler söylemeye çalışsam, çünkü şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Televizyondaki yarışmalarda ilkökul sorularına cevap vermediklerinde küfürü bastığım yarışmacıların ne halde olduklarını şimdi çok iyi anlıyorum. Annemin kızlık soyadının ikinci ve dördüncü harfini bile sorsalar düşünecek haldeyim.

E ve L. İyi, en azından onları hatırlıyorum.

Tina gözlerini kısarak kendisi de düşünüyormuş gibi yapınca konuşuyorum:

"Arkadaşız. *Öpüşen* arkadaşlar."

"Süper. BEATRICE!"

Tina sekreterine bağırınca irkiliyorum. Birazdan kapı açıldığında içine battığım yastık yığnında dönüp içeri giren Ryan'a bakıyorum. Beni görünce gülümsüyor, sonra da gidip Tina'nın yanına oturuyor.

Tina'nın kalkıp en azından bir defter ve kalem almasını bekliyorum, ama hiçbir şey yapmıyor. Ben bu kadını Freud'un karakalem çizimlerine benzetmeye çalışmaktan vazgeçersem her şey daha kolay olacak sanırım.

"Evet, anlatın bakalım," diyor Tina, ama bana bakmıyor. Dikkati tamamen Ryan'ın üzerinde. Çoğul olarak bizi mi yoksa Yedi Cüceler'i mi kastetti emin değilim. Şimdilik sesimi çıkarmıyorum, Ryan konuşuyor:

"Üç gündür buradayım, bugün dört olacak. Her şeyi hatırlıyorum. Söylediğin gibi saatte bir yaptıklarımı not aldım, arada kayıp yok."

"Uyurken?"

"Rüya görmedim."

Tina yüzünde sadece gurur olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle Ryan'ın kolunu sıkıyor, sonra elini indirip sargılı ellerinden birinin içini çeviriyor. "Aferin, temizlemişsin."

Ryan bana bakıp gülümsüyor. "Beth yardım etti."

Tina'nın da bana dönmesiyle kapanan spotlar tekrar tam güç üzerime parlıyorlar.

"Beth, Ryan'ın sana yolladığı günlük parçaları ve mektup hakkında ne düşünüyorsun?"

Anlaşıldı, psikoanaliz olmayabilir, ama dürüstlük %100 mevcut. Buraya neden geldiğimi kendime sık sık hatırlatmam gerek. Bazı şeylerin etrafında dönmenin anlamı yok, zaten etrafında dönecek bir şey de yok.

"Bazı şeyleri daha rahat anlamama yardım ettiği için minnettarım."

"Ne gibi şeyleri?"

Soruya cevap vermek zorunda mıyım emin değilim. Ben tereddüt edince Tina başını sallıyor. "Pekala, bazı şeyler anlaşılmış, ama ne olduğunu söylemeye hazır değilsin. Güzel, anlaşılmış olması güzel. Peki Ryan, sen onları gönderdiğin için pişman mısın?"

Ryan bana bakıyor, gözlerimde pişman olacak bir şey aradığını görebiliyorum. Gülümsüyorum, o da başını iki yana sallıyor ve Tina'ya bakmadan konuşuyor:

"Beth'le öpüştüm."

Tina'nın bir anlık şaşkınlığını göz ucuyla yakalıyorum, ama Ryan'ın hemen sonra gelen açıklamasıyla kendini toparlıyor.

"Kendimdeydim, öpüştük, hatırlıyorum," diyor ve Tina'ya dönüyor. "Ama hala Seth'le olanın nasıl olduğunu bilmiyorum."

Tina gülümsüyor. "Bu nasıldı peki?"

Ryan'ın ifadesinden iyi olduğunu anlaşıyor, ama tahmin etmediğim bir şey söylemesinden korkuyorum.

"Çok iyi."

"Numarası?"

Ryan gülüyor. "9."

Gülümsüyorum, ama umarım derecelendirme 1 milyon üzerinden değildir. Tina sanki ne düşündüğümü duymuş gibi bana dönüyor.

"10 üzerinden, yanlış anlama Beth."

Başımı sallıyorum. Kulaklarıma kadar kızardığıma eminim. Topluluk içinde sevgi gösterilerinden kaçınan bir kız değilim, ama gösterilerimin toplum içinde, özellikle de ben oradayken tartışılması elbette utandırıyor. Performans kaygısı diyelim. Herkesin başına gelir.

"Beth, Keri ve Daniel'in ilişkisi hakkında ne düşünüyorsun?"

İşte bunu beklemiyordum. Bu soru neden bana soruluyor? O sırada bakışlarım Ryan'a takıldığında o da hemen bakışlarını kaçırıyor.

"Keri ve Daniel'in ilişkisi bir problem mi?" diye soruyorum.

Ryan bir şey söylemiyor, onun yerine Tina konuşuyor. "Daniel'in Ryan'ın bir nevi vasisi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," diyerek başımı sallıyorum, Tina devam ediyor:

"Ryan'ın Daniel'in ilişkisi hakkında—"

"Ben de Keri'yi seviyorum, benim bir sorunum yok."

Ryan'ın araya girmesiyle Tina ve ben ona dönüyoruz. Ryan kendini açıklama ihtiyacı hissediyor. "Daniel'in başka birisiyle vakit geçirmesi benim problemim değil, Percy'nin problemi. Onun bakıma ihtiyacı var."

Ryan'ın bir anda kendini nasıl parçalara ayırdığını görmek tüylerimi diken diken ediyor. Ben ne kadar inanmak istemesem de Ryan kendini gerçekten diğerleriyle bir görmüyor.

"Daniel'in seni bırakacağından mı korkuyorsun?" diye soruyorum. Ryan şiddetle itiraz ediyor.

"Ben bir şeyden korkmuyorum. Korkan Percy, ben iyiyim."

"Ryan, Percy'le konuşabilir miyim?"

Ryan'la ilk defa aynı tepkiyi, aynı anda veriyoruz. İkimizin de gözleri faltaşı gibi açılıyor. Percy'le konuşmak demek hipnoz demek, hipnoz demek bilincini tamamen Tina'ya teslim

etmesi demek, hem de benim yanımda. Ryan'ın beni buraya getirirken bunu hesaba katmadığı belli.

"Ben çıkayım," diyerek yerimden kalkmaya yelteniyorum, ama Tina ondan hiç beklemediğim bir sertlikle bana oturmamı işaret ediyor. Bu doğru bir teknik mi bilmiyorum, ama Tina ne yaptığını bilecek kadar tecrübe sahibi olmalı. Biraz korkudan, biraz da meraktan tekrar koltuğa çöküyorum. Ryan hala Tina'ya bakıyor.

"Hiç iyi bir fikir değil."

"Çok iyi bir fikir, sen de göreceksin."

"Percy hiç hoşlanmayacak."

"Beth'ten çekiniyorsan söyle lütfen."

Tekrar hayali ışıkların altında yıkanırken oturduğum yerde ufacık kalıyorum. Ryan bana bakıyor.

"Bilmiyorum. Beth, rahatsız olmanı istemiyorum."

"Percy'i daha önce de gördüm."

"Böyle görmedin."

Şimdi itiraz edip akli başında bir kadının yapacağı gibi kibarca kalkıp odadan çıkabilirim, ama akli başında seviyesini çoktan geçtim sanırım, görmek istiyorum.

"Sorun değil. Gerçekten. Sen rahat olacaksan."

"Ben hiçbir zaman rahat değilim, ama sen iyi olacaksan—"

Tina'nın tavrına benzetmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Olacağım. Gerçekten."

Başka seçeneği yokmuş gibi Tina'ya bakıyor. Tina memnuniyetle başını sallayıp kalkarken bütün bunların beni sınamak için kotarılmış bir test olup olmadığından şüpheleniyorum. Tina benim Ryan'ın etrafında olabilecek kadar güçlü olmadığımı düşünüyor olabilir. Umarım değilimdir.

*

{ Micah Page - Requiem }

Ryan kanepede uzanıyor, Tina tıpkı söylediği gibi onun başucunda, yerde oturuyor. Hipnozun gerçek olabileceğine şu ana kadar hiç inanmamıştım, hala da benim üzerimde işe yarayabileceğinden şüpheliyim, ama Ryan için çalıştığı kesin. Bir sihir gibi, Ryan biraz önce uyanıkken şimdi gözleri kapalı, Tina'nın yönlendirmesiyle trans halinde konuşuyor.

"Ryan, neredesin?"

"Evdeyim..." diyor Ryan. Sesi uykusunda sayıklarmışçasına kısık çıkıyor, ama yine de oturduğum yerden duyuyor ve anlayabiliyorum.

"Yanında kimler var?"

"Herkes burada... Seth, Zack, oyun oynuyorlar... William piyano çalıyor... Donnie, Robin'in kucağında... Gülüyorlar... Kimse bana bakmıyor."

"Percy nerede Ryan?"

"Bilmiyorum... Bahçe kapısı açık..."

Tina başını sallıyor. "Bahçeye bakalım o zaman. Percy'le konuşmamız gerek."

Ryan yutkunarak hafifçe kaşlarını çatıyor. Gözleri yuvalarında rüya görürmüş gibi hızla hareket ediyor.

"Percy yok..."

"Orada olmalı, iyi bak. Percy? Oradaysan lütfen çık."

Ryan canı yanmış gibi bir ses çıkarıp başını koltuğun sırtına çevirdiğinde içim sızlıyor. Percy'i bulmuş olmalı. Tina da benim gibi değişimi fark etmiş, Ryan'ın sargılı ellerinden birini tutuyor. Ryan'ın kasılmasından Percy'nin orada olduğunu anlıyorum. Dokunulmaktan hoşlanmıyor.

"Percy?" diyor Tina. Sesi yumuşak, sevecen. "Percy, konuşabilir miyiz?"

"Acıyor... Karnım ağrıyor..."

Tina iç çekerek tuttuğu eli bırakıp bana dönüyor ve fısıldıyor. "Ryan 17 yaşındayken Seth uyku haplarıyla intihar etmeye çalışmış. Percy'nin karnı o günden beri sürekli ağrıyor."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Bir taraftan tanık olduğum şey sadece bir film gibi geliyor, bir taraftan da tam ortasında olduğumu fark edip korkuyorum.

"Gece uyanıyorum... Kimse yok. Su istiyorum... Kimse yok... Daniel yok..."

Percy ağlamaklı bir inlemeyle başını bu sefer de bana doğru çevirdiğinde içimden fırlayıp ona sarılmak geliyor, ama onun yerine tırnaklarımı koltuğun yastığına geçiriyorum. Tanık olmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim.

"Daniel bugün burada değil, ama benim yanımdan ayrıldığınızda tekrar gelecek. Daniel olmadan da konuşabilirsin Percy. Ne istiyorsan ben sana verebilirim. Ne istiyorsun?"

"Su... Karnım ağrıyor. Su istiyorum..."

"Yanında bir bardak var, en sevdiğin bardak, yeşil olan. Görüyor musun?"

Percy başını çevirip düzeltirken yutkunuyor. "Çok soğuk... Karnım ağrıyor, soğuk su içemem. William bardağı aldı... Gidiyor... SU!"

Ryan'ın ani bağırisıyla irkiliyorum, ama Tina etkilenmemiş, aksine ne olacağını biliyormuş gibi dizlerinin üzerinde doğrulup Ryan'ın omuzlarını tutuyor.

"Seth, sakın ol."

Kaçmak istiyorum. Seth benim burada olduğumu biliyor mu?

Hipnoz altındaki adam öfkeli bir köpek gibi hırıldıyor. Birkaç kez yattığı yerde silkelenip sonra tekrar sakinleştiğinde kaşlarını çatıyor.

"Onu öldüreceğim. Sadece onu öldüremiyorum... Hepsi ölecek. Ryan kurtulacak... Donnie... Onu öldüremem... Percy'nin karnı ağrıyor... PİÇ KURUSU!"

Seth tekrar çırpınmaya başlıyor ve bu sefere kesinlikle anlamadığım şeyler bağıyor. Korkudan ellerim buz kesmiş bir halde gözlerimi Ryan'dan alamıyorum. Hiç böyle görmediğimi söylediğinde haklıymış.

Tina bütün bağırsın arasında kendi sesini duyurmaya çalışarak içerdekilere sesleniyor.

"BİRİ SETH'İ ALSIN! ZACK!"

Seth birazdan burnundan soluyarak sakinleşiyor ve Ryan sanki gerçekten uykuya dalmış gibi bir süre kendini bırakıyor. Ben tam seansın bittiğini düşünürken Ryan olduğu yerde gülmeye başlayınca nefesimi tutarak ona bakıyorum. Bu sefer kim?

Çok geçmeden Ryan'ın gülüşlerinin tonu inceldiğinde Donnie'nin orada olduğunu anlıyorum. İçim rahatlıyor. Tina'yla en iyi anlaşılan ve terapiyi kabul eden Donnie.

"Beth! Beth, burdasın!"

Ryan yattığı yerden kollarını açıp tavana uzatıyor, ama ben ne yapacağımı bilmiyorum. Tina'ya bakıyorum, yaklaşmamı işaret ediyor ve fısıldıyor:

"Sen de oradasın. Bahçedesiniz, muhtemelen sana koşuyor."

"Sarılacak mıyım?" diye aynı fısıltıyla soruyorum, Tina gülümseyerek başını iki yana sallıyor.

"Bu halde biraz zor olur, ellerini tut."

Tina'nın söylediği gibi havaya kalkmış elleri tutuyorum, kesiklere bastırıp canını yakmamaya dikkat ediyorum, ama Ryan'ın pek aldırır gibi bir hali yok. Ellerimi sımsıkı tutarken hala gülümsüyor.

"Odamı görmek ister misin?"

Tina'ya bakıyorum, başını sallıyor, ben de cevap veriyorum:

"İsterim Donnie."

Donnie yine kıkırdıyor, sonra derin bir nefes alıp ellerimi bırakıyor. "Bir sürü oyuncağım var... Sallanan atıma bak..."

Ryan'ın uykulu yüzündeki ifade öylesine saf ve mutlu ki bu sefer kimseye bir şey sormadan uzanıp elimi onun alına koyuyorum, sonra da hafifçe saçlarını okşuyorum.

"Çok güzel, Donnie. Bütün oyuncakların harika."

Elim Ryan'ın yanağına indiğinde başı elime doğru dönüyor, kaşları çatılıyor, ama Seth değil. Nasıl bildiğimden emin değilim, ama Seth olmadığını hissediyorum. Biraz sonra nefes gibi bir fısıltı geliyor.

"Özür dilerim..."

Tina'nın sesini duyuyorum.

"William?"

William başını elime çeviriyor, sonra da tek eliyle elimi tutup dudaklarına kapatıyor. Benden af diliyor, elimin içini öpüyor, tekrar yanağına götürüyor ve ben ağlıyorum. Diğer elimi ağzıma bastırarak, yaşlarımı Ryan'ın kazağına akıtarak ağlıyorum. Çıtım çıkmıyor,

omuzlarım sarsılıyor, William benden yine özür diliyor ve sonunda Tina araya girerek beni ondan ayırıyor.

“Üç kadar saydığımda uyanacaksın ve sadece hatırlamak istediklerini hatırlayacaksın. Bir...” Tina beni kendine çevirip saçlarımı düzeltiyor.

“İki...” Gülümsüyor ve başıyla kapıyı işaret ediyor. Dönüp koşar adımlarla çıktığımda kapı kapanmadan önce Tina’nın üç dediğini duyuyorum.

* * *

İki gözüm iki çeşme odadan çıkmamın ardından Ryan ve Tina'nın seansı bir süre daha bensiz devam ediyor. Bu sırada ben de kızarmış yüzümü soğuk suyla şoklayarak tekrar eski insansı görünümüne getirmeye çalışıyorum. Sonunda tek bir damla makyaj kalmayana kadar yüzümü yıkadıktan sonra Beatrice'in yanına dönüyorum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

"İyiym, teşekkür ederim."

"Sana bir sır vereyim mi? Ama kimseye söylemek yok."

Elimdeki kağıt havlu topunu daha da büzüştürürken başımı sallıyorum, Beatrice kapıya bakıp sonra bana dönüyor ve fısıldıyor:

"Daniel ilk seansından sonra kusmuştu."

Hayretle kaşlarımı kaldırıyorum, Beatrice gülümsüyor. "Benden duymadın."

Başımı sallıyorum, sonra da masasının yanındaki iskemleye çöküyorum. Çantam kucağımda, yüzüm fazla soğuk suyla yıkamaktan kuru ve gergin, gözlerim hala yanıyorken Tina'nın kapısına bakıyorum. Ryan'ı iki aydan biraz daha fazla bir süredir tanıyorum ve şimdiye kadar kişilikleri arasında geçişlerden hiç bu kadar etkilenmemiştim. Bilinçaltındaki durumuyla dışarıya yansıttığının ne kadar farklı olduğunu görmek beni fazlasıyla sarstı. Percy'nin fiziksel acısı, Seth'in saf öfkesi, Donnie'nin mutluluğu ve en çok da William'ın pişmanlığı... Bir insanın bütün bunları en uç noktalarında hissedebilmesi mümkün mü? Aynı zamanda hem kızgın, hem mutlu, hem hasta, hem de üzgün olabilmesi?

Ben kafamda Çoklu Kişilik Bozukluğu'nun tarifini tekrar yapıyorken Tina'nın kapısı açılıyor ve Ryan oldukça bitkin bir halde dışarı çıkıyor. Onu görünce ben de hemen ayaklanıyorum. Tina ikimizin arasına geçip Beatrice'in masasından bir kartvizit alarak bana uzatıyor.

"Herhangi bir sorun olursa beni arayabilirsin Beth."

Kartı alıp üzerindeki yazılara bakıyorum ve okumadan çantama atıp Ryan'a dönüyorum. Korkunç görünüyor. Onu hayalkırıklığına uğratmaktan ne kadar korktuğumu şimdi fark ediyorum. İçimde ağır bir şey yuvarlanıp midemin tam dibine oturuyor. Daniel'in neden kusmuş olabileceğini tahmin ediyorum.

"Gidelim mi?" diyor Ryan ve cevap beklemeden çıkışa yöneliyor. Tina'ya ve Beatrice'e bakıyorum, ama ağızımdan hiçbir şey çıkmıyor. Sonunda ben de Ryan'ın arkasından çıktığımda aramızdaki 10 adım boşluk devasa bir uçurum gibi geliyor.

*

Tina'nın ofisinden eve kadar olan yolculuğumuz yarım saat sürüyor ve o yarım saat içinde tek bir kelime bile etmeden kapının önüne geliyoruz. Benim söyleyecek çok şeyim var, ama Ryan'ın konuşmak istemediği her halinden belli. Umarım şu anda yanımda duran adam hala Ryan'dır, seans sırasında yaşananlardan sonra bir de dört günlük gelişimini tek seferde yıkan ben olmak istemiyorum.

Kapısını açarken yanına gidip çıkarabildiğim en doğal ve sakın sesle soruyorum:

"Ryan?"

"Buradayım."

Uzanıp anahtarı çeviren elini tutuyorum, sonra da kolunun altından geçip kapıyla arasına giriyorum. Aramızdaki cüsse farkına bakıldığında benim Ryan'ın karşısında hiç şansım yok, ama yine de beni itip geçmiyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. Kafamda dönüp duran şeylerden birini seçip söylemek için bir başlangıç noktasına ihtiyacım var, ama Ryan'ın nerede takılıp kaldığını bilmiyorum.

"Korktun," diyor. Soru değil, emin olduğu bir gerçekmiş gibi söylüyor. "Seni korkuttum ve bir daha yapmak istemiyorum. Sınırları zorlamak istemiyorum. Senden ikinci bir Daniel olmanı bekleyemem Beth."

Hiç dolandırmadan gelen bu cevaba hazır olduğumu söyleyemem. Daha üstü örtülü ve bulanık birkaç psikolojik zımbırtı bekliyordum, ama Ryan benim o zımbırtı dediğim şeylerin altında kalmaktan sıkılmış gibi görünüyor. Ben de kelimelerimi süslemekten vazgeçiyorum.

"Elbette korktum, ama bu farklı bir korku," diyorum. Az önceki umutsuz bakışları biraz olsun yumuşuyor. Doğru yoldayım.

"Tanıştığımızdan beri kaç kez diğerleri oldun saymadım bile. O zaman korkar gibi bir halim var mıydı?"

Cevap vermiyor. Doğru yolda olabilirim, ama buradan sonrası şimdilik haritada yok gibi.

"Bu sefer farklıydın ve ben kendim için değil, senin için korktum Ryan. Seni iki aydır tanıyorum, ama ilk defa *gerçekten* neyin içinde olduğunu anladım. Bu her sabah Robin'le koşuya çıkıp akşam Zack'le oyun oynamaya benzemiyor. Orada yatıyordun, hareket edecek alanın, çevrenle olan iletişimin çok sınırlıydı ve kim öne çıkarsa çıksın orada yatan adam Ryan'dı. Hepsi sendin ve ben buna ilk defa tanık oldum. Galiba daha önce hiç tam anlamıyla inanmamıştım. Her ne kadar sürekli sana hatırlatsam da..."

Söylediklerimin Ryan'ı rahatlatmış olmasını umuyordum, ama o biraz öncekinden bile daha çökmüş görünüyor. Panikliyorum. Yanlış bir şey mi söyledim?

"Ryan?"

“Benim dışımda herkes beni tek bir adam olarak görüyor. Ben görmüyorum. Seans sırasında olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum.”

“Hiçbir şeyi mi?” diye soruyorum ve sesim tahminimden daha üzgün çıkıyor. Ryan başını iki yana sallıyor.

“Tina senin neden çıktığını anlattı. Donnie’yle odasına gittiğinizi, William’ın senden af dilediğini... Olan olayları biliyorum, ama nasıl olduklarını hatırlamıyorum. Ben orada değildim. En son Percy’i gördüğümü hatırlıyorum, sonrasında yoktum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin, ben de anlatamam. İnan anlatmayı çok istiyorum Beth, senin anlamanı ve beni öyle kabullenmeni—”

“Ben seni zaten olduğun gibi kabulleniyorum! Ryan, ben senin değişmeni istemiyorum. Ne benim için ne de bir başkası için. Yaparsan kendin için yapacaksın. Ben sadece tanık olduğum şeyi söylüyorum.”

Bakışlarını kaçırıyor. Ona sürekli “sen tek bir adamsın” demem bunca zamandır yaptığım en yanlış şeymiş, şimdi anlıyorum.

“İstersen 7 değil 77 farklı kişiliğe bölün, ben yine de burada olacağım—”

“Öyle bir şey yapmanı isteyemem—”

“İste! Lütfen iste!”

Ben bile kendi söylediğim şeye şaşıyorum, Ryan benden daha hazırlıksız yakalanıyor. Bakışıyoruz. O ne düşünüyor bilmiyorum, ama ben sanki içimdeki bütün sıkıntı kalbimin köşesine gelmiş, birazcık daha ittirsem düşüp yok olacakmış gibi hissediyorum.

Ryan bana bakıyor, uzanıp ellerimle yüzünü tutuyorum. “Ben seninle olmak istiyorum, ama sadece sen de benimle olmak istersen...”

“Ya gidersen? Benimle yaşamak kolay değil Beth ve bir gün gitmek istersen parçalanacağım. Bunu bilmen gerek. Daniel’ın Keri’yle olan ilişkisi bile beni ne hale getiriyor, görmüyor musun?”

“Daniel’ın gitmesinden korktuğunu kabul mü ediyorsun?”

Yenik düşmüş bir halde başını sallıyor. “Sahip olduğum tek aile o. Ben bağımlı bir adamım, yalnız kalamam. Şimdiye kadar bağlandığım en sağlam dayanak Daniel’dı. Sonra sen geldin ve ben sana tutunmayı o kadar istiyorum ki—”

“Yap o zaman.”

Benim cesur çıkışıma karşılık Ryan başını iki yana sallıyor. “Yapamam.”

“Yaparsın!”

İlk defa korku ya da üzüntüden başka bir şey hissettiğimi fark ediyorum: öfke. Ryan’ın bütün bunları bana söyleyip sonra da geri çekileceğine inanamıyorum!

“Sana yapmanı söylüyorum, sen de yapmak istediğini söylüyorsun. Ben ortada bir engel göremiyorum!”

Ryan ellerimi itip benden uzaklaşıyor. “Senin hayatın yeterince karışık—”

“Benim hayatım sensin!”

Ağızımdan çıkıp tozlu halılarla kaplı koridorda yankılanan sesim hem Ryan’ı, hem de beni bir süre sessiz bırakıyor. Bilmediğim bir şey değil. Ryan’la tanıştığımdan beri kendimi değil onu düşündüğüm doğru. Onun yaşamak zorunda kaldığı şeyin yanında benim saçma sapan günlük dertlerim ufacık bir toz parçasından farksız. En son ne zaman iş bulmayı düşündüğümü bile hatırlamıyorum. Zaten çalışıyorum, zaten para kazanıyorum ve bir evim var. Ryan’la tanıştığımdan beri hepsi ikinci planda. Ben zaten *yaşıyorum*, önemli olan Ryan.

“Hayatım hiç karışık değil,” diyerek sessizliği bozuyorum. “Hatta öyle sıkıcı ve güvenli bir hayatım var ki tutunmak için benden daha iyi birisini bulamazsın. İtiraf ediyorum, seni tanımadan önce ben de berbat bir hayatım olduğunu düşünüyordum. Bu daireyi kiralamak hayatımda yaşadığım en büyük yenilgiydi benim için, ama sonra seni tanıdım—”

“Ve daha kötüsü de olabilir diye düşündün.”

Şimdi gidip laflarımı çarpıttığı için Ryan’ın o pis yedili suratına bir tane yumruk atmak istiyorum, ama onun yerine başımı iki yana sallıyorum.

“Sürekli yakınıp kendimi mutsuz etmeyi bırakırsam nasıl ödüllendirilebileceğimi gördüm.”

Gülüyor. “Hayatta alabileceğin en boktan ödül benim Beth. Yanlış düşünüyorsun.”

“Sana aşık oldum.”

Sanki aşkımla ilan etmemişim de satrançta şahını tehdit etmişim gibi hissediyorum.

“Hangi bana aşık oldun?” diye soruyor.

“Hepsine.”

“Seth seni öpmeseydi—”

“Aşık olduğum için öpmene izin verdim. Öptüğün için aşık olmadım Ryan.”

Gerileyerek arkasındaki duvara yaslanıyor ve yavaşça yere çöküp oturuyor. İki büklüm olup karnının ağrıdığını söylemesinden korkuyorum. Hemen gidip ben de yanına oturuyorum ve koluna sarılıyorum.

“Yanında kalmamı iste.”

Başını eğip bana dönüyor ve koluna sardığım kolumu alıp boynuna koyduktan sonra iyice dönüp beni kollarına alıyor. Sarılıyoruz. Sımsıkı, bırakmamak üzere...

*

“Birkaç düzenleme yapmamız gelecek,” diyorum. Ryan başını sallarken bana sargı bezini uzatıyor. Elinin etrafından sarıp bileğine doğru getirerek bağlıyorum.

“Diğerleriyle ilişkilerim hakkında...”

Bunun üzerine Ryan ellerini izlemeyi bırakıp bana bakıyor, göz göze geldiğimizde tehlikeli sularda olmadığımızı göstermek için gülümsüyorum.

“Senden başka kimseyi öpmeyeceğim, böylece hatırlaman gereken şeylerin listesi bir tane kısılacak.”

“Bunu isteye—”

“İstersin. Sen istemesen bile ben isteyeceğim. Senin kadar benim de aklım karışıyor. Senden başka kimseyi öpmeyeceğim Ryan. Ben *seninle* birlikteyim, kişilik bozukluğuyla değil. Anlaştık mı?”

Başını sallayıp uzanarak alnıma hafif bir öpücük bırakıyor. Böyle içim titrerken başkasını nasıl öpebilirim?

Ryan çekildiğinde ben de kendimi toparlayıp diğer elini elime alıyorum. Kolundaki yaralar fazla derin değildi, kabuk bağlamaları uzun sürmedi, ama ellerindekiler hala şiş ve kızark. Merhemi parmağımın ucuyla acıtmadan sürerken bir daha kendine bu kadar zarar vermemesi için ne yapabilirim onu düşünüyorum. Acaba diğerleriyle arama mesafe koymak yanlış bir karar mı? Ya Seth için geri teperse?

Göz ucuyla Ryan’a baktığımda bakışlarımı yakalayıp soruyor:

“Ne oldu?”

“Seth’i düşünüyordum. Bir daha sana bunu yapmamasını nasıl sağlarız?”

“Daha kötüsünü de gördüm.”

“Uyku hapları, biliyorum...”

Hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermeden başını sallıyor. Tina bana anlattığı şeylerden bahsetmiş olmalı.

“Bir daha böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Ryan endişeyle elimi yakalayıp başını iki yana sallıyor. “Seth’le yüzleşmeye çalışma. Sana bir şey yapmaya kalkarsa—”

“Hiç sanmıyorum.”

“Düzenleme yapmak mı istiyorsun? O zaman bu da benden: Seth’e güvenme.”

“Ryan—”

“Lütfen. Ben onu senden çok daha iyi tanıyorum, adam benim içimde yaşıyor Beth. Ona güvenme.”

Onun korkusu beni de etkiliyor. Seth’e karşı her zaman ılımlı oldum. Elinden tutulup biraz olsun ilgi görürse iyileşeceğini düşündüm, ama benim kısa zamanda oluşan fikirlerim gerçeklerden bir hayli farklı gibi görünüyor. Ryan’a güvenmek durumundayım.

Başımı sallıyorum. “Diğerlerini öpmeyeceğim ve Seth’e güvenmeyeceğim. Başka?”

“Muhtemelen sabah uyandığında ben burada olmayacağım...”

Savaşa giden askerler gibi söylemesi içimi daha çok acıtıyor, ama bu beklenilir bir şey. Ryan’ın bu kadar dayanması bile mucize. Biraz olsun dominant olması bile sistemi çatırdatmaya yetti. İkimizi kesin olarak bir araya getirmiş olması elbette en büyük artısı oldu, ama aynı zamanda işini de kaybetti, biraz daha kendini zorlarsa ne olur bilmiyorum.

“Bir daha geleceğine söz verirsens önemli değil.”

Gölümsüyor. “Kendimde olmayı daha önce hiç bu kadar istemedim. Söz...”

Elimi taze sargılanmış elinin içine koyup tam yarasının üzerine kapatarak bastırmadan orada tutuyorum.

“Sen iyi ol yeter, ben buradayım.”

* * *

Uzun zamandır bu kadar rahat uyuduğumu hatırlamıyorum. Deliksiz ve rüyasız bir uykunun ardından yataktan kalmayı bile düşünmeden tavanı izliyorum. Her ne kadar bulutlar bütün günü sabit bir akşam grisine boyamış olsa da ben sanki yaz tatilinin ilk gününe uyanmış bir çocuk gibi heyecanlıyım. Kafamda binbir farklı plan uçuşuyor ve hepsini yapabilecek gibi hissediyorum.

Yüzümde engel olamadığım bir gülümsemeyle yataktan çıkıp banyoya bile gitmeden üzerime uzun hırkamı geçirerek evden çıkıyorum. Artık ortak duvarı dinlemek yok, artık sabah ilk iş olarak Ryan'ın kapısını çalıp onunla olabileceğim her dakikayı sonuna kadar kullanmak var. Ben de aynen bunu yapıp kapıyı çalıyorum ve gözlerim yaşarana kadar esnerken kapı aralanıyor. Ne yazık ki gördüğüm şeyin umduğum manzarayla uzaktan yakından ilgisi yok.

Ryan neredeyse iki büklüm, bir karışık kapı aralığında bana bakıyor.

"Percy, iyi misin?"

Başını iki yana sallıyor. "Çok ağrıyor..."

Bir an Daniel'ı aramayı düşünüyorum, ama hemen ardından fikrimi değiştirip kapıya yaklaşıyorum. Daniel benim koşacağım acil bir çıkış kapısı değil, *artık değil*.

"Karnına ne iyi gelir, biliyor musun?" diye soruyorum ve Percy cevap olarak kapıyı biraz daha kapatıp kalan aralıktan tek gözüyle beni izliyor. En azından suratıma kapatıp kaçmadığına sevinerek ben de çerçeveye yaslanıyorum.

"Bir bardak ılık, ballı su ve yumuşak, sıcak bir su torbası. Ne dersin?"

"Çok ağrıyor, yatmak istiyorum."

Percy kapıyı kapatacakken atılıyorum. "İçeri girmeme izin verirsen ben hepsini hazırlarım, sen yatarsın. Percy, lütfen?"

Ricama karşılık Percy fazla direnmeden kapıyı bırakıyor ve arkasına bakmadan yatağa grip bacaklarını kendine çektikten sonra yorganına sarılıyor.

Ev buz gibi. Soğuğun nereden geldiğini anlamak için etrafıma bakıyorum. Mutfaktaki pencere açık. Önce onu kapatıp ısıtıcıyı en yüksek devirde çalıştırdıktan sonra Percy'nin yanına gidiyorum. Gözleri kapalı, nefes alırken ara sıra inliyor.

"Başka bir şey ister misin?" diye soruyorum, başını iki yana sallayıp yüzünü yastığına saklayarak yorganı biraz daha üzerine çekiyor. İçimden geçen ilk şey yatağa çıkıp ona sarılmak, ama Percy'nin yanında kendimi dizginlemem gerektiğini de unutmamam gerek.

Ocaktaki suyun altını yakıp bal kavanozunu da bir kenara koyduktan sonra sıra sıcak su torbasını bulmaya geliyor. Ben kendi torbamın nerede olduğunu biliyorum, ama eve gitmek

istemiyorum. Çıktıktan sonra Percy koşup kapıyı üzerime kapatırsa bir daha girememekten korkuyorum.

Ryan'ın mutlaka bir sıcak su torbası olmalı. İlk yardım malzemelerinin olduğu dolabı talan edip tekrar yerleştirdikten sonra daha önce dokunmadığım birkaç çekmeceyi açıyorum ve içindekileri fazla karıştırmadan bakmaya uğraşıyorum. Son çekmecede de sıcak su torbasına benzer bir şey bulamadığımda her şeyi tekrar içine tıkip kapatıyorum, ama çekmece bir türlü yerine oturmuyor. Çıkarırken içinden bir şeyi arkasına düşürmüş olmalıyım, her itişimde kağıt hışırtısını duyuyorum.

Çekmeceyi yerinden çıkarıp arkaya düşen kağıt parçalarını toplarken gözüm üzerlerindeki çizimlere takılıyor. Bazılarının üzerinde çöp adamlar var, hiçbir şeye benzetemiyorum, ama bir tanesi var ki tüylerimi diken diken ediyor. Kağıdın üzeri kurşun kalemle tamamen siyaha boyanmış ve ortasında silgiyle silinerek oluşturulmuş bir yaşlı kadın yüzü var. Diğer sayfalarındaki çöp adamlardan sonra bu yüz o kadar belirgin ki gözlerimi alamıyorum. Kaşlarının kıvrımı, burnu, gözlerinin altındaki çizgiler ve dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme...

"Rya—ah, Percy?"

Yataktan usul bir mırıltı geldiğinde kağıtlarla birlikte gidip yatağın kenarına oturuyorum. Percy biraz daha kenara çekilirken bulduğum yaşlı kadın çizimini ona da gösteriyorum.

"Bu kadını tanıyor musun?"

Percy cevap vermek yerine gözlerini sımsıkı kapatıp bağırduğunda korkudan zıplıyorum. Percy aniden yorganı üzerinden fırlatıp kağıtları elimden kaptığı gibi yırtmaya başlıyor.

"HAYIR—PERCY, DUR!"

Alabildiğim tek tepki duvarları inleyen bağırışlar oluyor. Percy bana mı kızıyor, yoksa kağıtlara mı bilmiyorum. Bana vurmaması için uzaklaşıp bir köşeye sınıyorum. Sonunda yatağın üzeri ve etrafı yırtık kağıtlarla dolduğunda Percy sakinleşiyor ve tekrar karnını tutup dizlerini çenesine kadar çekerek yatağın ortasına oturuyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. Dairedeki tek ses ocağın üzerinde kaynayan suyun çıkardığı fokurtular. Hiçbir şey söylemeden sindiğim köşeden kopup ocağın altını kapatıyorum, sonra yataktaki adama dönüp çıkarmayı başarabildiğim en sakin sesle konuşuyorum:

"Evden sıcak su torbası alıp geleceğim, kapıyı açık bırakabilir miyim?"

Percy cevap vermek yerine yatağa yatıp sırtını bana dönerek tortop oluyor. O acısını bastırmak için inleyerek nefes alırken ben kapıyı açık bırakıp evime gidiyorum. O kadın her kimse bir şekilde Ryan'ı etkilediği kesin. Aklımdan yine Daniel'i aramak geçiyor, ama onun yerine bir süre büyük problemleri unutup Percy'nin ağrısını hafifletmeye odaklanıyorum. Sıcak su torbası elimde, tekrar Ryan'ın yanına döndüğümde gitmeden önce yatakta tortop bıraktığım adamı yerdeki kağıtları toplarken buluyorum. Kapıdan girdiğimde başını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyor.

“Günaydın Sarışın. Büyükanne’yle tanışmışsın...”

Robin kağıtları avcunda biriktirmeye devam ediyorken ben el yordamıyla kapıyı ittirip onun yanına gidiyorum. “O kadın büyükanne miydi?”

“Ryan’ın büyükannesi.”

“Percy neden resmi görünce kızdı?”

Robin son parçayı da alıp doğruluyor. “Seni de her haftasonu yanına alıp bir sandığa kapatsaydı sen kızardın, değil mi?”

Duyduklarımı anlamakta zorlanıyorum. “Sandık?”

Robin kağıt topunu elinde sıkıp iyice yuvarlarken yanıma oturuyor. “Bütün hikayeyi dinleyecek kadar vaktin var mı?”

Ellerimin titremesini gizlemek için sıcak su torbasını sıkıyorum ve başımı sallıyorum. “Anlat. Bütün günüm senin.”

*

Robin kaynamış suyla ikimize de birer bardak kahve yaparken anlatıyor:

“Bunlar benim hatıralarım değil, sadece duyduklarım. William’dan ve Percy’den alıp birleştirdiğim şeyler.”

Kahveyi alıp neredeyse bütün şeker kavanozunu içine boca ederken başımı sallıyorum. Bir yanımdan meraktan ölüyor, diğer yanımdan duyacağı şeylerden korkarak dinliyor. Robin de kendi fincanıyla birlikte karşıma geçtiğinde derin bir nefes alıp konuşuyor:

“Ryan’ın anne ve babası öldükten sonra ailesinden geri kalan tek insan büyükannesiydi. Babasının annesi. Kazadan sonra doğal olarak torununu yanına almak istedi, ama—nasıl desem...”

Ben Robin’in gözlerinin içine bakarken o sanki kelimelerini seçmeye uğraşıyormuş gibi gözlerini kısıyor, sonra da patlıyor.

“Delinin teki olduğu için Daniel’in ailesi kabul etmedi. Davalar, avukatlar ve ortada dönen paralar olduğunu duydum, ama inan Ryan’ın nasıl el değiştirdiğini bilmiyorum. Benim anne ve baba olarak bildiğim insanlar her zaman Teri ve Arthur oldu.”

“Peki büyükannesi gerçekten deli miydi?”

“Tıbbi olarak teşhis konulduğunu sanmıyorum, ama William ciddi ciddi kafadan kontak olduğunu söylüyor. Ryan iki haftada bir Cumartesi günleri onunla kalıyormuş. Herkesin o Cumartesi günlerinden hatırladığı farklı şeyler var. Donnie limonlu kekin tadını hatırlıyor, şimdiye kadar hiç onun istediği gibi bir limonlu kek bulamadık. William evin her zaman çamaşır suyu koktuğunu söylüyor. Percy de sandığı hatırlıyor.”

İfademi kontrol etmeye çalışıyorum, ama elimde değil. Yüzüm acıyla kasıldığında Robin başını sallıyor.

“Ne boktan, değil mi? Önce besle, sonra bok çuvalı gibi sandığa kapat.”

Tüylerim diken diken, ellerimin arasındaki sıcak fincan bile üşümemi geçirmiyor.

“Bütün bunlar olurken Ryan kaç yaşındaydı?”

Robin fincanını çevirip bir yudum daha alıyor. “Ryan 12 yaşındayken Büyükanne öldü, o zamana kadar devam etmiş.”

“Ve kimsenin haberi olmamış mı? Daniel’ın annesi, babası?”

“Percy’den başka kimse bilmiyordu. Percy’nin de ilk defa dört buçuk sene önce konuştuğunu hesaba katarsak...”

“O kağıttakiler Percy’nin çizimleri miydi?”

“Çöp adamları genelde Donnie çiziyor, geri kalan her şey Percy’nin. Büyükanne’den başka ne olduğunu görebildin mi?”

İçime oturan devasa pişmanlıkla başımı iki yana sallıyorum.

“Kağıtları Percy’e hiç göstermemeliydim, değil mi?”

Robin dürüstçe başını sallıyor. “Bu evde kenara köşeye saklanmış bir şey bulursan bil ki saklanmış olmalarının bir sebebi vardır. Merak ediyorsan bana veya William’a sor. Diğerlerinin ne tepki vereceğini bilemeyiz. Anlaştık mı Sarışın?”

Başımı sallıyorum. Daha dün bir, bugün iki ve ben ilk büyük hatamı yaptım. Kimbilir daha kaç kere tökezleyeceğim. Umarım Ryan’ın sistemi benim hatalarımı kaldırabilecek kadar kuvvetlidir.

“Ve Sarışın...”

Tüm dikkatimle Robin’e bakıyorum. Gece klüplerinde içip dağıtan adam ondan beklenmeyecek kadar ciddi bir ifadeyle bana bakıyor.

“Bu söylediklerimi Ryan’a anlatmayacaksın. Büyükanne’den ona bahsetmeyeceksin, söz mü?”

Düşünce trenim Robin’in önüme ördüğü duvara bodoslama dalıp içinde ne var ne yoksa etrafa saçıyor.

“Robin, bana anlattıklarını başka kim biliyor?”

“Percy, William ve ben. Şimdi de sen.”

“Tina? Daniel bile mi bilmiyor?”

Robin başını iki yana sallıyor, hareketlerinde endişeli bir acele var. “Söz ver Sarışın, Ryan’a bir şey söylemeyeceksin. Tamam mı?”

Başımı sallıyorum. Ryan’ın bile bilmediği bir şey biliyorum ve bildiğim şeyi ona söylemeyeceğime dair yine *ona* söz verdim. Ryan’ın sistemini bilmiyorum, ama benim sistemlerimin bu duruma verilecek hiçbir tepkisi yok.

Robin beni de Büyükanne’nin sandığına kapattı, ama farkında değil.

*

Robin sabah olanları günlüğe yazıyorken ben yatakta oturmuş onu izliyorum. Kendi evime gitmeyi teklif ettim, ama kalmamı istedi. Büyükanne ile ilgili bildiklerimi Ryan'dan saklamamı söyledikten sonra günlüğe ne yazdığını çok merak ediyorum.

Sabah Percy buradaydı, sonra Beth geldi, sonra ben geldim. Bu kadar.

Kimbilir diğerleri Ryan'dan başka neler saklıyor. Onu korumak için sır tuttuklarına eminim, ama bir taraftan da sistemin içinden bu denli önemli şeylerin bile yıllar boyunca sızmamış olması beni korkutuyor. Ryan'ın tekrar tek bir adam olabilmesi nasıl mümkün olacak bilmiyorum.

Olayın elbette bambaşka bir yüzü daha var. Ryan hakkında kimsenin, *kendisinin bile* bilmediği bir şeyi artık ben biliyorum. Üstelik kimseye söylemeyeceğime de söz verdim. Eğer vicdan elle tutulabilir bir şey olsaydı benimki muhtemelen dilsiz bir bülbül olurdu. Kendi kafasında sürekli öten, ama dışarı sesini duyuramayan, duyursa bile derdini ancak başka bir bülbüle anlatabilecek olan işe yaramaz bir kuş.

Robin günlüğe yazmayı bitirdiğinde defteri kapatıp bir kenara koyuyor ve yerinden kalkarken dengesini kaybettiğinde bülbülleri ve kuşları unutup ona koşuyorum.

"Yavaş—bana tutun, koluma tutun."

Ben kolumu onun koca gövdesine destek olmak için uzatırken Ryan gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Beth?"

"Ryan?"

Gülümsüyor. "Günaydın. Saat kaç?"

"10'a geliyor. İki saattir buradayım. Sabah Percy buradaydı, sonra ben geldim, sonra Robin... Bu kadar."

Ben dilimin yavaş yavaş düğümlendiğini hissederken Ryan olanlardan habersiz, eğilip dudaklarımı öpüyor. Öpüşürken saatlerdir aynı evde beraber olduğum adamı değil, okyanusun ötesinden dönmüş bir yolcuyu karşılamış gibi hissediyorum. Onu bu kadar özlemiş olmam normal mi?

Sonunda ayrılmayı başardığımızda Ryan saçlarımı kulaklarımın arkasına alıp soruyor:

"Aç mısın?"

"Kahve içtim."

Gülüyor. "Açsın o zaman. Otur, omlet yapıyorum. Benim de midem kazınıyor."

Tezgahın etrafından dolaşırken Robin'in bıraktığı kahve fincanını alıp içine bakıyor. "Robin'in sabah katranı. Bir gün midemizi delecek."

"Ryan?"

Boş fincanları lavaboya koyarken başını bana çeviriyor. "Efendim?"

"Küçüklüğünden hatırlayabildiğin en uzak hatıra nedir?"

Bir an kaşlarını çatıyor. Ben saatlerdir uyanık olabilirim, ama Ryan teknik olarak yataktan daha yeni kalktı ve elbette sorduğum şey onu hazırlıksız yakalıyor.

"Ben, kendim olarak, ilk defa okuduğum günü hatırlıyorum. İlkokulun tamamı olmasa da büyük bir kısmı net, ama ortaokulu hiç hatırlamıyorum. Ne okulu ne de o üç sene içinde olanları."

Yüzüme yayılmaya başlayan dehşet ifadesini bastırmak ve gözlerimin önünde uçuşan kilitli sandık imgelerimi kovmak için gözlerimi kırıştıyorum. Ryan etkilenmemiş, konuşuyor:

"Ortaokulun tamamı William'a ait. Lisede de bana o yardımcı oldu. Fizik ve Matematik'te William daha iyiydi. Üniversitede daha çok Zack derslere girdi. Mezuniyetten sonra William iş buldu, Zack de çalıştı."

"Sen?"

Ryan suyun altını tekrar yakarken derin bir nefes alıyor. "Uyuyordum..."

"Uyuyordun?"

Başını sallıyor ve buzdolabını açıp yumurtaları çıkarıyor. "Onların işi bitip benim dışarı çıkabileceğim zaman geldiğinde günlükleri ve ders notlarını okuyup olanları anlamaya çalışıyordum."

"Diğerleri sana her şeyi anlatıyor mu peki?"

Ryan başını iki yana salladığında şaşırıyorum. Ondan bir şeylerin saklandığını biliyor, ama öğrenmek için çabalamıyor.

"Her şeyi bilseydim diğerlerinin olmasına gerek kalmazdı, değil mi?"

"Peki hiç öğrenmek istemedin mi?"

Yumurtaları birer birer derin bir kaseye kırarken konuşuyor:

"O konuda Tina'ya güveniyorum. Benim neyi, ne zaman ve nasıl öğrenmem gerektiğine o karar veriyor. Diğerlerini de o yönlendiriyor."

"Sen hiçbiriyle konuşmuyor musun?"

Ryan benim olduğum tarafa dönüyor, ama bana bakmıyor. Tezgahı gözleriyle tarayıp sonra tuzu işaret ediyor. "Tuzu uzatır mısın Beth?"

Uzatıyorum ve o bir süre daha işine devam etmesine rağmen soruma cevap gelmiyor. Ben de tekrar sormaktan çekiniyorum. Neden birden bu kadar ısrarcı ve meraklı olduğumu sorarsa verecek cevabım yok.

Bu durumda bana yardım edebilecek tek bir kişi var, o da Tina.

"Bir dahaki seansa beni de götürür müsün Ryan?"

Tavaya bir parça yağ döküp ocağa koyarken gülümsüyor. "Elbette."

* * *

Sır saklamak dünyanın en zor şeyi. İyi ya da kötü, bir sırrın vicdana yaptığı baskı bir insanın taşıyabileceği en büyük yük. Ben de günlerdir o yükü uykumda bile taşıdığım için bedenen olmasa da ruhen bitkinim.

Ryan'la kahvaltı ettiğimiz sabahın üzerinden dört gün geçti ve ben o sabahtan sonra Ryan'ı hiç görmedim. Zack ve Robin'le karşılaştım, ama Ryan hiç ortaya çıkmadı. Yakındığımı söyleyemem. O sabah tabağımdaki omleti bitirene kadar kendimi tutmak bile büyük bir çaba gösterisiydi, en azından sonraki günler Ryan dikkatimi dağıtmadan düşünmeyi başarabildim. Son kararım bu sırrın saklanacak bir şey olmadığı.

Tina'nın Büyükanne olaylarından haberi yoksa Ryan'ı ne için tedavi ediyor? Küçük yaşta anne ve babasının ölümünden kalan travma için mi? O travma ne kadar derin ki Tina daha fazlasını bilmeden bu kadar uzun seneler devam edebilmiş?

Kafamda dönüp duran sorularla zaman zaman Tina'yı suçladığımı fark ediyorum. Bir tek onu değil, Daniel'i da sorumlu tutuyorum. Bunca zamandır Ryan'ın içinde ne sakladığını nasıl bilmez?

Az kaldı, bu Çarşamba Tina'yla konuşacağım. Üç gün daha dayanmam gerek, sadece üç kısacık gün. Sonra sırtımdaki vicdan çuvalını bir kenara koyup dinleneceğim. Bir, iki ve üç diyeceğim, sonra bitecek...

"Beth, yetiş!"

Keri'nin mutfaktan seslenişiyle hayal dünyamdan çıkıp yanına koşturuyorum. Bugün işler iki kat daha yoğun. Gidip gelen müşterilerin yanında Keri bu ay sonunda ilk defa bir düğün pastası yapacak. Daha önce veletlerin doğum günü partileri için süslü kek ve kurabiyeler yaptı, ama bu sefer ilk defa boyu 1.20'nin üzerinde olan insanlar için bir şeyler hazırlayacak. Gelin ve damat öğleden sonra pastaların tadına bakmak için geliyorlar, bu da mutfakta kıyamet demek.

Mutfağa girdiğimde Keri kolunun altına derin bir kap almış, bulut kıvamındaki yumurta aklarını çırpıyorken ayağıyla karşıdaki fırını işaret ediyor. "Pastayı çıkar, yanacak! Ben bu yumurta aklarını bırakamıyorum, yoksa sönecek!"

İki elime de birer mutfak eldiveni geçirip pastayı büyük fırından alırken Keri yanıma gelip kalıptaki bebeğine bakıyor. "Güzel, mermer tezgaha koy, soğuması lazım—saat kaç?"

"Erken. Bu kaçınıcıydı?"

Keri benimle beraber tezgahın dibine kadar gelirken etrafına bakınıyor. "Beşinci, sanırım... Bir de havuçlu yapacağım, o ne kadar taze olursa o kadar iyi."

"Bunların hepsi taze."

“Olsun, onun daha taze olması lazım—şeker nerede? Şuraya koymuştum! Şeker! Neredesin?”

Keri şekerini aramak için mutfakta koşturmaya başlayınca ben de tekrar kasaya dönüyorum. Kasada ödemek için bekleyen müşterilerin en başında Ryan var. Ryan’ın kendisi olmadığını anlamak kolay, çünkü beni görünce gülümsemek yerine elindeki pakedi ve kahveyi kaldırıp kasanın yanına koyuyor ve cüzdanını çıkarıyor.

William’ın elinden parayı alıp kasadan çıkan fişi verdikten sonra göz göze geliyoruz. Hiçbir şey söylemeden kapıya dönüyor ve tek kelime etmeden kalbimi paramparça etmeyi başarıyor.

“William!”

Kasayı garson kızlardan birine emanet edip William’ın arkasından koşturuyorum. Az önce selam vermemiş olsa da arkasından koştuğumu görünce bekleyecek nezaketi gösteriyor. Kaldırımın ortasında buluşuyoruz. İnsanlar iki yanımızdan geçip gidiyorlar. William bana bakıyor, ben ona.

“Biliyorlar,” diyor. “Daniel ve Tina. Büyükanne’yi biliyorlar. Ben anlattım, ama diğerlerinin haberi yok.”

Adamın teki omzuma çarpıp geçiyor, ama umrumda değil. Benim yerime William adamın arkasından bakıp kaşlarını çatarak tekrar bana dönüyor. Başka bir şeyler daha söylemesini bekliyorum, ama konuşmuyor. Birazdan o da kalabalığın arasında karışıp gidince insanların arasında yapayalnız kalıyorum.

Yükümü bırakıp gölgesinde dinleneceğim ağacı kesip gitti. Bana iyilik mi yaptı, yoksa kötülük mü bilmiyorum. Tek bildiğim şey William’ın benim düşündüğümünden çok daha büyük ve önemli bir parça olduğu. Belirsiz olan tek şey bana karşı ne hissettiği. Bilmek için yanıp tutuşuyorum, ama adım bile atamıyorum.

*

{ OneRepublic - Secrets }

Kapısının önünde bekliyorum. Saatlerdir. Dış kapının açılıp kapandığını duyuyorum, ama adımların hiçbirini bizim kata ulaşmıyor. Yine Daniel’a kaçmış olma ihtimalini düşünmemeye çalışıyorum. Öyle olsa bile burada bir hafta bekleyecek kadar cesur hissediyorum. Sanki yapacak hiçbir işim yokmuş, bütün hayatım ona endeksliymiş gibi. Hiç sağlıklı değil, hem de hiç...

“Ne yapıyorsun?”

Beklememe rağmen sesini duyduğumda irkiliyorum. Merdivenin başında durmuş bana bakıyor. Yerden kalkıp pantolonumu silkeliyorum.

“Seni bekliyordum.”

Bana doğru geliyor, anahtarlarını çıkarıyor, sonra kapıyı açıp içeri giriyor, ama bana bakmıyor. Açık kalan kapıyı bir davet olarak alıp ben de giriyorum. Kapıyı kapattığımda dönüp bakıyor. Kalmayı planladığımı düşünmemiş olmalı.

“Benden nefret mi ediyorsun?” diye soruyorum. Hala kapıya bakıyor. Düşünüyor mu, yoksa yeterince uzun süre kapıya bakarsa gideceğimi mi umuyor bilmiyorum.

“William. Cevap ver.”

Kaşlarını çatıp sadece gözlerine vuran öfkeyle bana bakıyor. “Birleşmek istiyorlar.”

“Efendim?”

“Zack, Robin, Donnie... Ryan’la birleşmek istiyorlar.”

Yutkunuyorum. William’ın beni susturmaktaki başarısı inanılmaz. Sadece kelimelerimi boğazıma dizekmele kalmıyor, bütün düşünce sistemimi alt üst ediyor. Konuşmayacağımı anlayınca elindekileri tezgaha bırakıp bana yaklaşıyor.

“Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Büyüklüğünü, yıkıcılığını?”

Dişlerini sıkıyor. Hiçbir şey yapamıyorum. Bakışlarımdan korkumu anlamasını bekliyorum, ama onun duyguları benimkileri alt ediyor.

“Senin yüzünden. Senin için. Ryan ne kadar az parçalanırsa seninle o kadar uzun süre beraber olabilir diye düşünüyorlar.”

Gözlerinin içine bakıyorum. “Gitmemi mi istiyorsun?”

Uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor, ama bu romantizm ya da şefkatten uzak, sanki anlamaya çalışıyor, beni okumaya, neden ben tek bir ruhken kendisinin yedi parça olduğunu kavramaya uğraşıyor. Bakışları dudaklarıma indiğinde bileklerini tutup geri çekiliyorum.

“Söz verdim—”

Kahverengi gözleri aniden benim gözlerime çıkıyor.

“Sen benim gitmemi istiyor musun?”

Bileklerini biraz daha sıkıyorum. İtmek için değil, destek almak için. Dizlerim titriyor. Yüzleşmeler bana göre değil, hele ki William kadar gücünün farkında olan biriyle yüzleşmek adeta öldürücü.

“Neden burada olduğunu bile bilmiyorum,” dediğimde gülümsüyor. Naif dürüstlüğü onu eğlendiriyor olmalı.

“Gerçek olanın ben olmadığımı nereden biliyorsun Beth? Her şeyi bilen benim, en çok dışarda olan da benim. Neden asıl kişiliğin Ryan olduğunu düşünüyorsun?”

Korkudan içim titriyor. Doğru olabilir mi?

Ödümün patladığını gördüğünde benim geri attığım adımı o ileri atıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor. “Adı Ryan olduğu için mi? Benim de adım Ryan. Ben de yıllarca bana Ryan dediklerine cevap verdim, insanlara kendimi Ryan olarak tanıttım. Kimliğimde, pasaportumda, okul yıllıklarımdaki fotoğrafımın altında Ryan yazıyor. Büyükanne’yi biliyorum,

sandığı biliyorum, kendini öldürmeye çalıştığında yanında ben vardım, ambulansı ben aradım, atmayan kalbini ben dinledim.”

Kanımın çekildiğini hissediyorum. Ellerim buz kesiyor.

“Büyükanne öldüğünde yanında mıydın?”

“Kaçınıcı ölümünde? Büyükanne yanına her gittiğimde ölüyordu. Beni de öldürmeye çalışıyordu. Annemle babamın yanına gitmek istiyorsam benim de ölmem gerekiyordu. O ölecekti, o gidip oğlunu görecekti. Yıllarca bana bunu söyledi, korkup ağladığımda da beni sandığa kapattı. Evi ateşe verdi, gaz soludu, ilaç aldı. Hepsini gözlerimin önünde yaptı.”

Gözlerim doluyor. William’ın bileklerini biraz daha sıkıyorum, ellerime bakıyor, sonra yüzümü bırakıyor, ama geri çekilmiyor.

“Sandıktan diğerlerini ben çıkardım, itfaiyeyi ben aradım, gazı ben kapattım, hepsini *ben* yaptım. Okullara gittim, yıllıklar için fotoğraflarda ben gülümsedim, kızlarla dans ettim, işlerde çalıştım ve iyiydim. Hiçbir problemim yoktu, her şey kontrol altındaydı.”

“Düzeni ben mi bozdum?”

Cevap vermiyor. Vermek istiyor, ama tuhaf bir şekilde nezaketi de elden bırakmak istemiyor gibi.

“Meydan okumuyorum, hesap da sormuyorum. Gerçekten bilmek istiyorum William. Düzeni ben mi bozdum?”

“Evet. Her şeyi alt üst ettin.”

“Birleşmeleri kötü değil—”

“Nereden biliyorsun?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Bilmiyorum, haklısın.”

“Elbette haklıyım.”

Bu sefer uzaklaşıyor ve ikimiz de bir süre sessiz kalıyoruz. Ben yerimden kıpırdamıyorum, o ise tezgahın üzerindeki zarfları ve broşürleri karıştırıp, bir şey bulamayınca hepsini bir köşeye itip bana bakıyor.

“Diğerlerinin neden yaratıldığını biliyor musun Beth? Ne amaçla kişiliklere bölündüğümüzü? Neden doğduğumuzu?”

Bildiğim tek şeyle cevap veriyorum:

“Ryan’a yardım etmek için.”

“Ryan’ın baş edemediği şeyleri onun elinden alıp hayatını yoluna koymak için. Önce ailenin ölümü, sonra Büyükanne’nin tacizleri, okuldaki zorba çocukların alayları, dayaklar, dersler, arkadaşlar, işler... Herkesin bir görevi var. Kimisi acıyı saklıyor, kimisi mutlulukları, bazıları telaşları, bense hepsinin sorumluluklarını taşıyorum. Şimdiye kadar ortak nokta hep ben olmuştum. Dayanakları bendim, gün sonunda hepsini ben dinledim, her şeyin iyi olduğunu benden duymadıkları sürece mutlu değillerdi. Sonra sen geldin. Şimdi hepsi seninle beraber olmak istiyor. Donnie senin elini tutup beraber dondurma yemek istiyor, Zack

seninle flört ediyor, Robin seni koruyup kolluyor, Percy karnının ağrısını geçirebileceğini söylediğinde sana inanıyor, Seth sana dokunmak istiyor, Ryan ilk defa kabul edildiğini hissediyor. Kimse dönüp bana bakmıyor, herkes seni bekliyor, seni istiyor...”

Bana bakıyor. Gözlerini kaçırmadan, konuşmadan. Bir şey söylememi bekliyor. Haklı da. O bütün sırlarını ortaya serdikten sonra benim sessiz kalmam haksızlık. Onun mükemmel oyununu bozup takımı kendi tarafıma çektikten sonra o saha kenarında bizi izlerken benim sessiz olmam gaddarlık.

“Sen ne istiyorsun William?”

“Tek olmak istiyorum. Olacağım da. Gerçek olan benim Beth.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. William benim sessizliğime karşılık tıpkı sabah kasada yaptığı gibi cüzdanını çıkarıyor, içinden her türlü kimliğini alıp tezgaha bırakıyor ve kartları bana doğru itiyor. Yaklaşıp hepsini tezgahından alıyorum. Kütüphane üyelik kartı, ehliyet, kimlik, spor salonu üyeliği... Her birinin isim bölümüne baktığımda bütün doğru ve yanlışlar birbirine giriyor.

William R. Parson.

William Ryan Parson.

Parson, William R.

*

William’ın neden bu kadar baskın olduğu şimdi anlaşılıyor. Bir anlığına aylardır tam anlamıyla yapabilmeyi umduğum şeyi yapıyorum ve ilk defa büyük resmi görebiliyorum. Ryan ya da William, kimin asıl olduğu önemli değil. Donnie ya da Seth de benim için en az William kadar gerçek, sadece onlar bu vücutta hak iddia etmiyorlar.

İlk şoku atlattıktan sonra kartları tezgaha bırakıyorum.

“Bana bir şeyi ispatlamak zorunda değilsin.”

“İnanmıyorsun, değil mi?”

“İnansam bile ne değişecek William?”

Sesimdeki kabulleniş, belki biraz da yenilgi, William’ı şaşırtıyor. Uzanıp kartları önümden kendine çekiyor. Cüzdanını çıkarıp kartları teker teker yerine koyarken onunla tanıştığım ilk gün gibi bir süre beni unutuyor. Kartları düzenlerken düşüncelerini de sıraya koyuyor olmalı.

“Ryan’la yaptığım anlaşmadan rahatsız oldun mu?” diye soruyorum.

İlk soruşumda cevap vermiyor, yaklaşıp soruyu tekrarladığımda ehliyetini yerleştirmeyi bırakıp başını kaldırıyor.

"Seninle öpüşemediğim için huzursuz olup olmadığımı soruyorsan, evet, oluyorum. Dışlanmış hissediyorum. Bu sadece beni öpmüyor olman değil, benden korkuyorsun."

"Korkmuyorum, sadece seni anlayamıyorum. Seth'le öpüştüğüm günden beri saldırgansın William. Nefret mi ediyorsun, yoksa kıskanıyor musun bilmiyorum. Hangisi?"

Kartlar bitmiş, cüzdanı katlayıp cebine koymak yerine tezgaha bırakıyor. "Bilmek neyi değiştirecek?"

"Aramızı düzeltecek."

"Nasıl?"

"Böyle..."

Sol elimi tezgaha bastırıp bir adım atıyorum ve William'ın önünde parmak uçlarımda yükselip dudaklarını hafifçe öperek geri çekiliyorum. Tekrar göz göze geldiğimizde başını iki yana sallıyor.

"Aynı şey değil."

"Efendim?"

"Beni sevmiyorsun Beth, zorlamana gerek yok."

Haklı. Başımı sallıyorum. "Sen de beni sevmiyorsun."

"Ama kıskanıyorum."

"Beni değil, diğerlerini kıskanıyorsun."

Başını sallıyor.

En azından artık ikimiz de biliyoruz.

*

Kapı çalıyor. Biri kapımı çalıyor. Saat kaç?

Elimi baş ucumdaki komodine atıp telefonumu alıyorum, ekranın ışığı gözümü itina ile kör ettikten birkaç saniye sonra gecenin üzü olduğunu anlayabiliyorum. Kapı bir kez daha vuruluyor. Sıcak yatağımdan kalkıp soğuk yerlere basarak kapıya gidiyorum.

"Kim o?"

"Benim, William."

Kapıyı araladığımda koridorun ışığı yine gözlerime saldırıyor. Elim gözlerime siper edip William'a bakıyorum. Kareli pijama altı ve kolları iyice sünmüş ince bir kazakla karşımda duruyor, ayakları çıplak. Donuyor olmalı.

"Anlamıyorum," diyor.

"Neyi?"

"Seni, diğerlerini, nasıl işlediğinizi..."

İç çekerek kapıyı iyice açıp William'ı kolundan tutarak içeri alıyorum. Dışarıdan gelen ışık ve soğuk kesildiğinde karanlık dairede William'a bakıyorum.

“Nesini anlamıyorsun?”

“Işık açmayacak mısın?”

“Hayır. Nesini anlamıyorsun William?”

“Gerçekten seviyor musun? Bizi, *hepimizi*?”

Yarı uykuda olmanın verdiği cesaretle William’ın elini tutup yatağa çekiyorum. İtiraz etmiyor. İkimiz de içi hala sıcak olan yorgana sarılıp uzanıyoruz. William başını çevirip bana bakıyor, ben de ona dönüyorum, ama konuşamayacak kadar uyku sarhoşuyum. Ses çıkarmak yerine iyice dönüp William’a sarılıyorum ve ucu buz gibi olmuş burnumu boynuyla yastığın arasına saklıyorum. Çok geçmeden o da bana dönüp belime sarıldığında ufacık yatağımda, gecenin en soğuk saatinde sarmaş dolaş uyuyoruz.

Bunu da anlamıyorsa başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

* * *

Gece birinin bana sımsıkı sarıldığını hissederek uyanmak alışkın olduğum bir durum değil. Yine de başka birinin sıcaklığına yaslanıyor olmaktan şikayetçi olduğumu söyleyemem.

Saate bakıp sabah olmasına daha çok olduğunu görünce gözlerimi kapatıp arkamdaki adamın kollarına iyice yerleşiyorum.

"Gitme."

Enseme vuran fısıltıyla içim havalanarak karnımın üzerindeki eli tutuyorum.

"Kimse bir yere gitmiyor. Biraz daha uyuyalım, saat erken..."

Elimi yastığımın altına koyup yatakta iyice kıvrılıyorum, o sırada Ryan yüzünü saçlarım arasına saklayarak tekrar fısıldıyor:

"Percy'i ben aldım..."

Gözlerim makarasından çıkmış perdeler gibi aniden açılıyor. Arkamdaki adam gece yatağa birlikte girdiğim adam değil. Fısıldarken sesini ayırt etmek zor, ama William olmadığına eminim.

"Ryan?"

Saçlarımın arasında bir mırıltı duyuyorum ama tam bir cevap gelmiyor.

"Seth?" Bu sefer de ben fısıldıyorum, sanki birisi sesimizi duyarsa onu alıp kaçıracaklarmış gibi. "Percy'i almak ne demek?"

Seth'in dudaklarını enseme hissediyorum, eli elimin altında yumruk oluyor ve beni kendine çekip karnını sırtıma bastırıyor. "Ağrıyor... Karnım..."

Yüzüne bakmak için başımı çevirmeye çalışıyorum, ama izin vermiyor. "Ryan'a gitmek istemedi. Ryan onu taşıyamaz... Ben aldım."

Buna tanık olduğuma inanamıyorum. Percy uykudayken Seth'le birleşiyor ve karın ağrısını ona veriyor. Buna bir de Seth'e karşı olan anlamsız özlemim eklenince kafam adam akıllı karman çorman oluyor.

"Karnın neden ağrıyor Seth?" Sesim saatlerdir kullanılmamaktan çatallı ve kesik.

"İlaçlar... Midemi bulandırıyor..." Sesi tıpkı Tina'nın ofisindeki hipnoz seansında olduğu gibi boğuk çıkıyor.

"İlaçları ne zaman içtiğini hatırlıyor musun?"

Seth bir an düşünüyor, sonra bana biraz daha sokulup yumruğunu açarak karnımı tutuyor.

"Dün gece... Sabah... Gece—dün gece..."

Parmaklarımı parmaklarına geçirip elini sıkıca tutuyorum. "İlaçları dün gece içmedin, dün gece benimleydin Seth. Midende ilaç yok, karnını ağrıtabilecek bir şey kalmadı. Hepsi geçti."

"Gitme..."

"Buradayım. Geçti, ilaçlar yok, bana inanıyor musun?"

Dudaklar tekrar enseme bastırıldığında tüylerim diken diken oluyor. Ryan inatla Seth'e güvenmememi istiyor, ama yapamam. Bana ihtiyacı var.

O bir süre daha bir şeyler fısıldıyor, ama ben tam olarak ne dediğini anlamadığım için cevap veremiyorum ve gözlerim kapanıyor.

İkinci kez uyandığımda etraf aydınlık ve ben yatakta yalnızım. Korkuyorum. Gece Seth'in söylediklerinin bir rüya olmadığı anlamam normalden uzun sürüyor. Örtüleri ayaklarımın itip evin soğukluğuna aldırılmamaya çalışarak kalkıyorum. Banyodan derin bir öğürme sesi gelip hemen ardından sifon çekildiğinde bu sefer farklı bir endişeyle dolarak kapıya yaklaşıyorum ve tıkladıyorum.

"Seth?"

Cevap olarak kuru bir öğürme sesi geliyor. Yüzümü buruşturup kapıya biraz daha sert vuruyorum. "İyi misin? Seth?"

Sifon daha tam dolmadan ikinci defa çekiliyor ve çok geçmeden kapı açılıp Ryan kağıt gibi bir suratla bana bakıyor. "Benim..."

William'ın diğerlerine göre daha usul olan tonunu fark ettiğimde içim biraz olsun rahatlıyor, ama neden bu kadar kötü durumda olduğuna hala anlam veremiyorum. "İyi misin? Neden miden bulandı?"

Tekrar banyoya dönüp musluğu açarken aynadan bana bakıyor. "Seth ve Percy'nin birleşmesi hepimizi etkiliyor."

O yüzünü yıkarken ben onun sırtını izliyorum. Birkaç kez buz gibi suyu yüzüne çarptıktan sonra yanaklarından ve çenesinden sular süzülerek başını kaldırıyor ve aynadan göz göze geliyoruz.

"Gerçekten birleştiler mi?" diye soruyorum, başını sallıyor.

"Ama Ryan'la birleşmesini tercih ederdim," diyor. "Percy'nin karamsarlığıyla Seth'in saldırganlığı birleştiğinde ne çıkar bilemiyorum—"

William midesini tutarak yüzünü buruşturduğunda ona klozeti gösterip belinden sarılarak onunla birlikte yere çömeliyorum. Boş midesini gereksizce daha da boşaltmaya çalışarak öğürürken elimi alnına koyup destek oluyorum.

Bugünün programı belli oldu. William'ı bu halde bırakmam imkansız. Keri'nin bugün yerime birini bulabilmesini umarak tuvaletin kağıdından uzun bir parça koparıp William'ın eline tutuşturuyorum.

*

{ Steve Moakler – Hesitate }

Ekmek kızartma makinesinin önünde dilimlerin fırlamasını bekliyorken Keri'yi arıyorum. William da yatakta, kelimelerini seçemediğim kadar usul bir sesle Daniel'la konuşuyor. Keri telefonu ilk çalışta açıp konuşmama fırsat vermeden iğneli bir tonla soruyor:

"Ryan mı?"

"Hasta, yalnız bırakamam Keri—"

"Anlıyorum, ama bugün sana ihtiyacım vardı, biliyorsun," diyor ve sesini alçaltarak devam ediyor. "Dün de kasayı yeni kıza bırakmışsın. Kızın kafası basmıyor diyorum, sen ne yapıyorsun."

Ekmekler fırlayınca irkiliyorum, sonra onları tabağa koyup üzerlerine birer dilim beyaz peynir yerleştirerek hastama bakıyorum. Hala telefonla konuşuyor. Şu anda yatağımda olması bile bir mucize gibi geliyor. Şimdi onu bırakıp gidersem nasıl bir mesaj veririm emin değilim.

"En azından öğleden sonra gelsem?" diyorum, ama Keri'nin sabrını zorladığımı da farkındayım. Ryan için işi kaç defa salladığımı ve son zamanlarda aslında ne kadar az görüştüğümüzü hesaba katarsak Keri'nin beni kenara çekip hem işten hem de arkadaşlıktan kovması an meselesi. Güveninin son damlasını taşımaktan korkuyorum, ama Ryan için üzerinde yürüdüğüm ip incecik. Şimdilik önceliğimin o olması normalmiş gibi geliyor.

Yine de, biraz daha böyle devam edersem ipten düştüğümde aşağıda beni tutacak bir dost olmayacak. Tek isteğim Keri'nin biraz daha dayanması.

Öğleden sonra teklifimi bir süre düşünüp sonra iç çekerek kabul ediyor. "Saat 2'den önce burada olmazsan bu sefer gerçekten bozuşuruz Beth. Ryan'ın durumunu umursamadığımı düşünme, ama ihmal edilmiş gibi hissettiğimi de bil."

Sesi nazik ve anlayışlı geliyor, ama kelimeleri telefonun içinden dolaşp karnımın ortasına bir yumruk halinde düşüyor. Ryan işleri bu kadar karıştırmışken bir de Keri'nin kalbini kırarsam beni kim toplayacak bilmiyorum.

"Sağol Keri. Söz, geç kalmak yok."

"Tamam. Gidiyorum, müşteri geldi, kız para üstünü veremiyor. Ryan'a sevgilerimi ilet—45 cent vereceksin April!"

Keri telefonu kapatınca ben de kendiminkini tezgaha bırakıp kuru ekmek ve peynir tabağını alıyorum. William beni görünce Daniel'a sonra konuşacaklarını söyleyip telefonu kapatıyor. Tabak elimde, önce onun sırtına koyduğum yastıkları biraz daha dikleştiriyorum, sonra da yanına oturup tabağı kucağına koyuyorum.

"Kahve yapmıyorum, bunu ye, iyi gelir."

William hiç itiraz etmeden başını sallıyor ve ilk dilimden bir lokma ısırıp çiğnerken tabağı izliyor. Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Ryan ikinci lokmasını ısırırken ben dökülen kırıntıları topluyorum.

"Daniel'a söyledin mi?"

Başını sallıyor. "Gelip beni almak istedi, ama iyi olduğumu söyledim. Bugün yapacak işlerim var, zaten yatmaya vaktim yok."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yüzünün ne renk olduğunu biliyor musun sen? Bir de bu halde kalkıp iş mi yapacaksın?"

Ağzının kenarını baş parmağının ucuyla hafifçe silip ekmeğine bakarken gülümsüyor. "İş bulmam gerek Beth. Yatmaya vakit yok."

"Yarın bulursun."

"Bugün randevum var."

"Ertele—"

"Erteleyecek kadar hasta değilim, gideceğim."

"İyi. Görüşmenin ortasında kusarsan söylediklerimi hatırlarsın."

Bir lokma daha alıp başını arkaya yaslıyor ve yorgun bir gülümsemeyle bana bakıyor. O kadar öğürdükten sonra eminim başı çatlıyor ve değil iş görüşmesine gitmeye, yataktan kalkmaya bile hali yok. Olsa benim yanımda kalmak yerine evine giderdi. William hasta olduğu zaman yabancı bir evde kalabilecek bir adam değil. En azından tanıdığım kadarıyla değil...

"Burada olmaktan rahatsız mısın?" diye sorduğumda kaşlarını çatıyor.

"Ne gibi?"

"Evinde olsan daha rahat etmez miydin?"

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, kal. Bütün gün kal. Gitme William, hastasın."

İkinci dilimi alırken başını iki yana sallıyor. "Ben de kalıp senin misafirin olmak isterdim Beth, ama içerde yeterince dinlendim. Birinin dağılanları toplaması gerek."

William'ın aslında ne kadar uzun zamandır ortaya çıkmadığını tekrar hatırladığımda hak veriyorum. O yokken değişen onca şeyden sonra birilerinin gerçekten *dağılanları* toplaması gerek.

Başımı sallıyorum. "Tamam. Israr etmeyeceğim..."

Usulca teşekkür edip tekrar ekmeğine baktığında içimde sanki bir anahtar dönüyor ve bir parça yerine oturuyor. William'ın bakıcılığa ihtiyacı yok. Kendinin bakıcısı yine kendisi. Peki ya Ryan? O neden Daniel'a bu kadar bağlı? Neden ondan saklananları merak etmiyor?

William şimdiden böylesine tam ve güçlüyken Ryan'ın hala neden *korunan* parça olarak var olduğunu anlamak zor. Belki de bunları sorgulamak yerine benim de durumu kabullenmem gerek.

William boş tabağı alıp yataktan kalkarken arkasından bakıyorum. Bu yeni anlayışla ileri bir adım mı atıyorum, yoksa yenilgiyi mi kabulleniyorum emin değilim. Birinin benim dağıttığım şeyleri de toplaması gerek.

William gerçekten de söylediği gibi iş görüşmesine gitti, ama ben Keri'nin yanında işimin başına dönmek yerine, söz verdiğim saate kadar olan zamanımı değerlendirmenin daha iyi bir yolunu buldum: Tina.

Tina'nın sekreteri Beatrice'in yanında oturup içerdeki hastanın çıkmasını bekliyorum. Beni bu kadar zamansız bir istekten sonra araya sıkıştırmış olmasına minnettarım. Bana o gün kartını verdiğinde onu tekrar arayacağımı düşünmemiştim, ama kafamdaki soruları başka kime sorabilirim bilmiyorum.

Ofisin kapısı açılıp Tina'yla birlikte oldukça endişeli bir delikanlı dışarı çıktığında ben de ayağa kalkıyorum. Delikanlı ofisten çıkana kadar Tina arkasından bakıyor ve kapı kapandıktan sonra derin bir nefesle gülümseyip bana dönüyor.

"Gel Beth, biraz sohbet edelim."

Beatrice'e gülümseyip Tina'nın önünden içeri giriyorum. Her şey en son gördüğüm gibi. Tina bana yine geri yatan televizyon koltuğunu işaret edip kendisi de karşısındaki kanepeye oturuyor.

"Nasıl gidiyor?"

"İyi," dediğimde Tina gülüyor. "O kadarcık mı?"

"Percy ve Seth birleşti, dün gece, ben de oradaydım."

Tina'nın gülüşü bir anlığına donup hemen sonra ifadesi tekrar rahatlıyor. "Anlıyorum..."

"Ayrıca William bana gerçek kişiliğin Ryan değil, kendisi olduğunu söyledi. Yalan mı söylüyor bilmiyorum, ama kendisi inanıyordu. Bir de büyükanne olayı var tabii. Onu da biliyorum. Percy'nin sakladığı çizimleri buldum, hatta ona gösterme hatasını bile yaptım. Belki de Percy'nin Seth'le birleşmesine ben neden oldum. Bütün düzeni bozdum."

Tina yine başını sallıyor.

"Dün gece benimle kaldı. William, Ryan değil. Uyuduk, başka bir şey olmadı. Sonra gece Seth geldi, 'Percy'i ben aldım,' dedi. Sabah uyandığımda William kusuyordu, hala rahatsız, ama yine de iş görüşmesine gitti. Gitme dedim, ama kabul etmedi."

Tina bunu da anladığını söyleyip aynı sakinlikle başını salladığında ben de susuyorum. Bu hep böyle mi gidecek? Ben konuşacağım, o dinleyecek ve başını mı sallayacak? Soru sormamı bekliyor olabilir. Güzel, bende onlardan bir sürü var.

"William gerçekten söylediği gibi mi? Ryan da mı bir kişilik? Gerçek olan hangisi?"

Tina başını iki yana sallıyor. "Bunlar cevap verebileceğim sorular değil Beth. Hasta-doktor gizliliğini ihlal edemem."

O kadar parayı boşuna verdim.

"Ama seninle ilgili sorularda yardımcı olmaya hazırım."

Kaşlarımı çatıyorum. Benimle ilgili sorular? Hangi sorular?

"Benim bütün sorularım Ryan'la ilgili."

"O halde ben sana bir tane sorayım. William sana kendisinin gerçek olduğunu söylediğinde ne hissettin?"

"Korktum."

"Neden?"

"Ryan'ın hiç birleşemeyecek olmasından."

Tina yine başını sallıyor. "Anlıyorum... Peki Ryan'ın hiç birleşemeyecek olması seni neden korkutuyor?"

Tina'ya bakmak yerine parmaklarımla oynamaya başlıyorum. "Bilmiyorum. Korkmak doğru kelime olmayabilir. Sadece... Kendimi Ryan'ın tek bir adam olduğuna inandırmaya çalışıyorum, ama hepsi birbirinden o kadar farklı ve eşsiz ki, ne hissedeceğimi bilmiyorum. Sorun Ryan'ın birleşmemesi değil, benim nasıl davranacağımı bilememem..."

O dinliyor, ben anlatıyorum. Sanki Tina'yla değil, kendimle konuşuyorum. Konuştukça konuşam geliyor, ama tamamen yabancı birinin karşısında olduğumun da farkındayım. Belki de yabancı birinin karşısında olduğum için böyleyim.

"Ona aşık olduğumu söyledim. Ryan'a... Kendisi değilken diğerlerini öpmeyeceğime söz verdim."

"Ve?" diyor Tina ve başını eğerek bakışlarımı yakalamaya çalışıyor. Görüyorum, ama bakmıyorum.

"Sözümü tutabileceğimi sanmıyorum."

Tina sessiz kalıyor, ama benim kafam adeta uğulduyor. Parmaklarımla oynamayı bırakıp ona bakıyorum. "Kime aşık olduğumu bilmiyorum. Hangisi için Ryan'ın yanında kaldığımdan emin değilim. Ryan'la konuştuğumuz gün bana Seth'e güvenmememi söyledi, inatla, tekrar tekrar söyledi ve söz vermemi istedi. Ben de söz verdim, ama bu gece Seth ortaya çıkıp Percy'le birleştiğini söylediğinde aklıma ilk gelen Ryan'ın söyledikleri olmadı. Onu düşünmedim bile! Aksine keşke biraz daha kalsaydı da ona destek olabilseydim, anlayabilseydim..."

Son kelimedede boğazım düğümlendiğinde ağlamanın eşiğinde olduğumu fark edip hemen kendimi toparlıyorum. Öksürüyorum, başka yerlere bakıyorum, ama yine de gözümünden bir damla yaş düşüyor. Hızla silip kanıtı yok ettikten sonra Tina'yla göz göze geliyoruz.

"Kafanın karışıklığı için kendini suçluyor gibisin. Neden?"

"Çünkü diğerleri gerçek değil."

"Elbette gerçek. Onlarla konuşuyorsun, değil mi? Hem de uzun zamandır. Her biriyle ayrı ayrı vakit geçiriyorsun ve hepsine kendi isimleriyle hitap ediyorsun, yanılıyor muyum?"

Başımı sallıyorum. "Ama hiçbirisi Ryan değil."

"Olmak zorunda mı?"

"Bir bilsem..."

Tina derin bir nefes alıp arkasına yaslanıyor ve bir süre düşündükten sonra konuşuyor:

"Ryan sana hastalığından bahsetmemiş olsaydı ne olacaktı?"

"Mutlaka öğrenecektim, komşusuyum. Donnie'yi saklamak kolay değil."

"Ya saklasaydı?"

"Onunla ilgilenmezdim."

Ben kendi söylediğim şeye utançla yüzümü buruştururken Tina başını iki yana sallıyor.

"Hala kendini suçluyorsun Beth. Hem de olmamış bir şey için. Ryan'ı kişilik bozukluğu olduğu için ilginç bulman kadar normal bir şey olamaz. Ben de hastalarımı ilginç bulduğum için bu mesleği yapıyorum ve bundan sıkıntı duyacak hiçbir şey yok."

"Ben Ryan'la 7 farklı adam olduğu için beraber olmak istemiyorum, ama ona ilgi duymamın en büyük sebebi de bu! Belki de tek sebebi! Ne düşüneceğimi bilmiyorum, kafam çok karışık Tina. Ryan'a hep yanında olacağıma dair söz veriyorum, onunla beraber olmak için planlar yapıyorum, *aşık olduğumu söylüyorum*, ama hangisine aşık olduğumu bile bilmiyorum. Ya bir gün uyanırsam ve artık kaldıramayacağımı düşünürsem? O zaman ne olacak? Ryan'ı bırakamam."

Tina ilgiyle kaşlarını kaldırıyor. "Nedenmiş o?"

"Kendisi söyledi, onu bırakırsam parçalanırmış, ona bunu yapamam."

"Beth, senden bir şey rica edeceğim."

Konuşmayı bırakıp dudaklarımı ısırarak başımı sallıyorum.

"Ryan'ı şimdilik bir kenara bırak. Onun kimliğini bu konuşmadan çıkarıp atıyorum. Bu meselede artık sadece sen varsın ve sorularıma da sadece kendini düşünerek cevap vermeni istiyorum, anlaştık mı?"

Uslu bir çocuk gibi yine başımı sallıyorum. Tina ellerini kavuşturarak oturduğu yerde öne eğiliyor ve gözlerimin içine bakarak soruyor:

"Daha önce birinden ayrıldın mı?"

"Evet."

"Peki o ayrıldığın kişiyle görüşüyor musun?"

"Hayır, ama geçen sene evlendiğini duymuştum."

Gülümsüyor. "Hayatının sen olmadan da devam edebildiğini biliyorsun yani?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ryan'la bahsettiğim adam arasında dağlar kadar fark var. Ryan daha hassas."

"Ryan konuşmamızın dışında demiştim, değil mi? Sadece sen varsın."

Bu sefer ben sessiz kalıp bir süre düşünüyorum.

"Kendimi olduğumdan daha önemli bir yerde mi görüyorum? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun Tina?"

"Öyle mi görüyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki? D n sabah Percy'nin karnı a rıyordu. Daniel'ı arayıp haber vermek yerine onunla ben ilgilendim. Bu sabah William hasta olduğunda da Daniel'ı aramak aklımın ucundan bile geçmedi. Ben orada olmak istedim, ona iyi gelen *ben* olmak istedim."

Tina sessizce dinliyor. Acaba dinlemekten çok daha fazlasını yaptığının farkında mı? Derin bir nefes alıp pencereden dışarı, yüksek binaların oluşturduğu beton ormana bakıyorum.

"Kendimi onlara ispatlamaya çalışıyorum."

Tekrar Tina'ya baktığımda tek ka ını kaldırıyor, gülümsüyorum. "Evet, *onlar*. İşin komik tarafı nedir biliyor musun?"

"İnan hiçbir fikrim yok," diyor Tina ve keyifle arkasına yaslanıyor.

"Arkadaşım Keri, kardeşim gibidir, bana sürekli nasihatler verir. Her konuda söyleyecek bir şeyi vardır ve mutlaka, er ya da geç, söylediği şeyde haklı çıkar. Yine haklı çıktı."

"Ne konuda?"

"Bana Ryan'la ilgilendi im ilk zamanlarda kahraman olmamamı söylemişti. O zamanlar Ryan'ı fazla kafaya takmamamı söylemeye çalıştığını sanmıştım, ama şimdi anlıyorum. Kahraman olamazsam kendimi kötü hissedece imi bildiği için söylemiş. Sadece Ryan'ın değil, hepsinin ayrı ayrı kahramanı olmaya çalışıyorum, ama hiçbirinin bir kahramana ihtiya ı yok. Ryan'a sürekli onu olduğu gibi kabullendiğimi söylüyorum, ama kendim bile söylediğim şeye inanmıyorum. Halbuki ilk zamanlar her şey ne kadar da basit ve güzeldi..."

Tina merakla gözlerini kısıyor. "Zamanları neye göre ikiye ayırıyoruz?"

"Seth'le  p  meden önce ve sonra. O  p c k bütün düşünce yapımı alt üst etti. Ondan  nce Ryan'ın kaç parça olduğuna aldırmadan her kim dı ardaysa onlara ayak uydurup zevk alıyordum, hepsine alı mıştım, onlar da bana. Sonra o gece Seth beni öptü ve ben panikledim. Hala da panikliyorum. Sanki Ryan tek bir adam olamazsa onunla beraber olmam imkansızmış gibi, sanki ili kimizde diğer bütün ilişkilerin koyduğu kuralları koymak zorundaymışız gibi garip bir anlayışla hareket ediyorum. O kadar aptalım ki..."

Tina bana göz kırıp başını iki yana sallıyor.

"A kta hangimiz akıllıyız ki Beth?"

* * *

Tina'nın yanından ayrılıp söz verdiğim gibi cafeye döndüğümde kapıyı açar açmaz Keri mutfaktan fırlıyor.

"Kim geldi, Beth? Beth! Ben çok kötü bir şey yaptım—*galiba!* Emin değilim."

Kasa başında April'in para saymasını bekleyen müşteriler de merakla bizi izlemeye başlayınca onların arasından geçip Keri'yi de alarak mutfağa giriyorum.

"Ne yaptın?"

"Sabah annen aradı, Şükran Günü için bizi çiftliğe davet etti—bizi derken sen ve ben olan biz, ben de hiç düşünmeden Ryan ve Daniel'dan bahsettim—"

"NE YAPTIN!?"

"Biliyorum, biliyorum! Annene söylemediğini bana söylemedin! Bizim frekanslar bozulunca da böyle oldu işte!"

"Ben mi suçlu oldum yani!? Keri!"

Keri yüzünü buruşturarak hamur kabını alıp yumurtaları hiddetle çırpmaya başlıyor, ben de onun çıkardığı sese odaklanıp kafamda bir plan yapmaya uğraşıyorum. Anneme elbette söylemedim! Üniversiteden mezun olduğumdan beri evlenmemi bekliyorlar. Daha önce birkaç kez hiç evlenmeye niyetim olmadığı halde erkek arkadaşlarımdan bahsettim ve ayrıldığımızda Meredith benden daha ağır bir depresyona girmişti, unutamıyorum. Aynı şeyi bir daha yaşamamak için ben de çenemi kapalı tutuyordum.

Daha da önemlisi Keri bunu biliyordu!

Tezgaha elimi koyup sanki çırpılan yumurtaların kraliçesi benmişim de onların intikamını alacakmışım gibi sert bir tavırla Keri'ye bakıyorum. "Bilerek mi yaptın?"

Keri çırpmayı aniden bırakıp bana bakıyor. "Efendim!?"

"Bilerek yaptın, özellikle söyledin, değil mi Keri?"

"Hayır!"

"Onlara erkek arkadaşlarımdan bahsetmiyorum, biliyorsun!"

İkimiz de delirmiş gibi birbirimize bağırmaya başlayınca mutfaktaki bulaşıkçı ve bir iki garson da oldukları yerlerden sıyrılıp kendilerini dışarı atıyorlar.

"Kafam karıştı, tamam mı? Laf lafı açtı—"

"Ne kadar karışmış olabilir!? Annem sana yemekten bahsedecek, sen teşekkür edeceksin, sonra da bitecek—"

"DANIEL DÜN GECE BANA EVLENME TEKLİF ETTİ!"

Keri yumurtayı çırpıldığı kabı bir kenara koyup kazağının boynundan elini sokuyor ve ucunda zarif bir pırlanta yüzüğün sallandığı zinciri bana gösteriyor.

"Ben de evet dedim."

Yüzük avcumda, pencere yanındaki masaların birinde oturmuş Keri'ye bakıyorum.

"Evet dedin..."

Başını sallıyor. "Bu sabah sana söyleyecektim, ama arayıp Ryan'a bakmak için gelmeyeceğini söyledin."

"Sen de beni azarladın."

"Birikmiş öfkemi attım diyelim... Daniel da dün gece Ryan'a hemen söylemeyelim dedi, o yüzden yüzüğü kolye yaptım. Bozulduğumu belli etmemeye çalıştım, ama sabah gelip de senin de Ryan için beni atlattığını görünce dayanamadım, sana patladım."

Yüzüğü biraz daha inceleyip masaya bırakıyorum. Mutluluktan dans etmem gerekiyor, ama içimde bir burukluk var.

"Bir şey soracağım, ama kızmandan korkuyorum."

Keri yüzüğünü alıp zincire geçirirken gülümsüyor. "Sor hadi. Söz, tokat atmayacağım. En fazla ısırırım."

Uzanıp elini tuttuğumda o da ciddileşiyor. Kafamda kelimeleri toparlayıp yıllar sonra ilk defa Keri'yle konuşmadan önce ne söyleyeceğimi düşünüyorum.

"Biraz erken değil mi?" diye sorduğumda Keri bana saldırmak yerine sevgiyle gülümsüyor.

"Aşığım Beth."

"İki ayda evlenecek kadar mı?"

Elini çevirip elimi avcunun içine alıyor. "Daha bile fazla. Daniel mükemmel bir adam. Kibar, sevecen, komik... Son derece seksi olduğunu da ekliyorum, ayrıntıları daha sonra tartışalım."

"Ben neden bunu bilmiyorum? Seni o kadar mı ihmal ettim Keri? Doğru söyle."

Hiç düşünmeden başını sallıyor. "Biraz... Ama anlıyorum, inan. Telefonda sana attığım taşlara aldırma. Nüfusumuz ikiyken bir anda 10 oldu, kolay değil."

"Dokuz."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl?"

"Percy gitti."

Keri gözlerini kırpıştırarak anlamaya çalışırken başımı iki yana sallıyorum. "Boşver, başka zaman konuşuruz. Annene söyledin mi?"

"Söyledim—ne demek Percy gitti?"

"Sonra konuşur—"

"Beth, az önce yapmadım, ama şimdi ısıracağım. Anlat."

Derin bir nefes alıp Keri'nin elini daha sıkı tutarak anlatmaya başlıyorum. Çekmeceye bulduğum çizimleri, Büyükanne'yi, sandığı, William'la konuştuklarımızı, geceyi, sabahı, Tina'yı... Keri bir kez bile araya girmeden ve elimi hiç bırakmadan dinliyor. Olanları

anlatırken bir yandan da onu ne kadar özlediğimi fark ediyorum. Ryan'dan bahsediyorum, ama aklımda son birkaç aydır yeteri kadar paylaşamadığım o aşk hikayesi geçiyor; Keri'nin aşk hikayesi. Daniel'ın ben ortalıkta yokken bile onu ne kadar mutlu edebildiğini düşününce kıskanmak yerine minnetle doluyorum. Az önce nerede olduğunu bilmediğim mutluluk tanecikleri de saklandıkları yerden çıkıyorlar.

Söyleyeceklerim bittiğinde Keri gülümseyerek soruyor:

"Yani? İyisin?"

"İyiyim, ama seni özledim."

Gülüyor. "Merak etme, baş nedime olunca unutursun. Kanın çekilene kadar peşimden koşturacağım."

"Keri, evleniyorsun."

Öyle parlak bir gülümsemeyle bakıyor ki uzanıp yanaklarını sıkmak istiyorum. Onun yerine kalkıp onu da ayağa çekiyorum ve kemikleri ağrıyana kadar sımsıkı sarılıyorum. Çıtını bile çıkarmadan o da beni sıkıyor ve barışıyoruz.

*

Ne zaman hayatımı değiştiren iyi bir haber alsam gözlerimin önünden bir perde kalkmışçasına insanları farklı bir ışıktaki görmeye başlarım. Yolda çocuğunun elinden tutarak yürüyen aceleci anne, ATM önünde hangi tuşa basacağını kestiremeyen yaşlı adam, parkta köpeğiyle oturup dakikalarca önünden geçip giden kalabalığı izleyen sessiz kız ya da bir restoranın dışında duvara yaslanmış, soğuğa aldırmadan sigarasını içen genç bir adam... Mutlu olduğumda hayatlarının ufacık bir anını yakaladığım insanları daha net hissederim. Zamanın aktığı ve herkesin her saniye değiştiği gerçeği daha anlaşılır gelir.

İşte şimdi de o zamanlardan birindeyim. Hem Tina'yla olan konuşmam, hem de Keri'nin verdiği haber gözümün önündeki perdeleri kaldırdı. Servis yaptığım her müşterinin ya da kapının önünden geçerken kısaca gördüğüm her insanın hayatını merak ediyorum. Acaba onlar da benim kadar huzurlu mu? Benim kadar mutlu ve gelecek için heyecanlı mı? Onların da hayatı değişiyor mu? Yoksa benden adımlarca önde, istedikleri almış, tam bir hayat mı sürüyorlar?

Gelecekte vermem gereken kararlar şu anda o kadar da korkutucu gelmiyor. Her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyorum. Bu zafer duygusu ve cesaret nereden geldi bilmiyorum, ama bir şeylerin iyiye gittiği kesin. Saçma sapan kuruntularla keyfimi kaçırmak yerine bu hissi iliklerime işleyene kadar bırakmamaya kararlıyım.

İçime doğduğuna emin olduğum güneşin gölgede bıraktığı ufacık bir nokta var: hala annemi geri aramadım. Saat akşamı çoktan geçti, insanlar bir günlük hikayelerinin son bölümlerine girdiler bile, ama ben hala kimseyi aramadım.

Son müşteri de hesabı ödeyip oldukça tatmin edici bir bahşış bıraktıktan sonra çıkıyor. Ben de paramı cebime atıp o her şeyi yapabilecekmişim gibi hissettiren cesaretin kapısını çalıyorum ve telefonumu çıkarıp "Ev" diye kaydettiğim numarayı arıyorum.

Telefon defalarca çalıyor. Normal bir ev halkı için bu kadar uzun çaldırmak ya kötü bir şeyin habercisidir ya da gerçekten evde kimse yoktur. Bizim evde telefon ne kadar çok çalarsa cevap verecek olan talihli evin o kadar uzak bir köşesinde demektir. Bu saatte babam hala ahırlarda olmalı, Meredith de kimbilir hangi kedinin mamasını verip hangi köpeği bu gece için kulübesine kapatıyor.

Sekizinci çalıştan sonra Meredith nefes nefese telefonu açıyor, gülüyorum. "Çabuk geldin."

"Beth, sen misin?"

Caddeyi gören boş masaların birine oturuyorum. "Benim. Ne yapıyordun?"

"Zeytin'le Peynir'e mamalarını veriyordum. Baban ahırda. Bu sabah Keri'yle konuştuk, söyledi mi?"

"Söyledi, ben de onun için aradım. Şükran Günü yemeği için davet almışız."

"Keri bana Daniel ve Ryan'dan bahsetti, ama hangisinin seninki olduğunu anlayamadım."

Ses tonu iğneli olmak yerine meraklı, hatta biraz da heyecanlı.

"Keri sana tam olarak ne söyledi?"

"Ona göre bir yalan uyduracaksın hiç kendini yorma küçük hanım. Babana da bahsettim, o zaman dördü beraber gelsinler dedi, tanışmak istiyor."

"Ailemle tanıştıracak kadar uzun süredir beraber olduğumu kim söyledi?"

"Orada yaşıyor olsaydık çoktan bir şekilde karşılaşmıştık! Hem biz yamyam mıyız?"

Tek bir lafımdan binbir farklı anlam çıkarıp gerçeğinin yanından bile geçmemesi büyük bir marifet.

"Tamam, teklif edeceğim, ama geldiğimizde evlilikten bahsetmek yok."

"Ne zaman bahsettik—"

"Anne?"

Meredith oldukça sahte bir yenilgiyle iç çekiyor. "Peki, tamam. Sen ne konuşmak istersen onu konuşuruz."

"Anlaştık."

*

Eve döndüğümde beni kapımın etrafında duran ve tıka basa dolu olan siyah çöp torbaları karşılıyor. Ryan'ın kapısı açık, içerden hafif bir müzik geliyor. Torbaların arasından geçip kafamı içeri uzatıyorum.

"Ryan?"

Sesi banyodan geliyor. "Beth, gel..."

Akşamın bu saatinde hala gömlek ve pantolonla olduğuna göre William henüz dinlenmeye çekilmemiş.

"Ne yapıyorsun William?"

Gülümseyerek doldurduğu torbayı kaldırıyor. "Şükran Günü'nden önce giysi bağışlarını toparlıyorum. Daniel birazdan gelip alacak. Senin vermek istediğin bir şey var mı?"

"Kapının önündekiler de mi giysi? Hepsi?"

Başını sallıyor. "Depoda beklettiklerim vardı, paltolar, kazaklar..."

William siyah torbanın ağzını bağlayıp kapıya giderken ben de arkasından takip ediyorum.

"Bugün annem aradı, hepimizi Şükran Günü için çiftliğe davet ediyor. Gelmek ister misin?"

Bir süre cevap alamıyorum. Bütün torbaları bir köşeye istiflediğinde dönüp tekrar içeri giriyor, ben de kuyruğu gibi yine onun peşinden koşturuyorum.

"William?"

"Uygun olur mu bilmiyorum Beth."

"Neden olmasın? Keri ve Daniel da gelecekler, hatta Keri'nin annesi bile geliyor. Biz her sene yapıyoruz."

Boş torbaları katlayıp tekrar çekmeceye tıkıyor, sonra yine bana bakmadan dışarı çıkıyor. Yine arkasından gidecek oluyorum, ama o sırada Daniel geliyor. Önce beni görmeden torbalara eğiliyor, ama son anda William'ın omzunun üstünden bakınca göz göze geliyoruz. Gülümsüyor.

"Hey..."

Yüzük parmağımı gösterip göz kırpınca o da bana geri göz kırpıp tekrar William'a ve torbalara dönüyor. Daniel bir posta giysiyle aşağı indiğinde ben de William'ın yanına yaşıyorum.

"İstemiyorsan da önemli değil, ısrar etmeyeceğim."

Başını sallıyor, sonra geri kalan torbaları da kendisi toplayıp bana bakıyor. "Anahtarı alıp kapıyı kapatır mısın? Döndüğümde senden alırım, çok sürmez."

"Keyfine bak, ben hallederim."

*

Kapının vurulduğunu duyunca irkilerek gözlerimi açıyorum. Uyuyakalmışım. Başımın yanındaki bilgisayarın ekranından saate bakıp gece yarısını çoktan geçtiğini görünce gözlerimi ovuşturarak yataktan kalkıyorum. Kapıyı açtığımda William hala aynı giysilerle karşımda duruyor.

"Yeni mi geldiniz?"

Başını iki yana sallıyor. "Daniel'dan yedek anahtarını aldım, evdeydim."

Hala uykuyla bulanık olan aklımla düşünmeye çalışıyorum, ama pek başaramıyorum.

“Geldiğini duymadım, neden uğramadın?”

“Düşünüyordum.”

“İçeri gel.”

Kolundan tutup çekiyorum, ama o da aynı şekilde beni çekince hafifçe sendeleyerek göğsüne yapışıyorum. Diğer eliyle başımı tutup gözlerimin içine bakıyor.

“Gelmemi istiyor musun?”

“Seth?”

Gülümsüyor. Parmakları saçlarımın arasından giriyor. Kalbim ağzımda atarken Seth eğilip beni öpüyor. Dudaklarım ona karşılık veriyor, ama ne olduğunu anlayamıyorum. Ben öpüşmekten daha mantıklı bir tepki verene kadar Seth beni belimden kavrayıp geriye iterek benimle birlikte eve giriyor.

Hala öpüşüyoruz. Gözlerim sımsıkı kapalı. Kalbim göğsüme sığmıyor.

Kapı kapanıyor. Seth benimle birlikte geriliyor ve bir an sonra sarsılarak durduğumuzda kapıya çarptığımızı anlıyorum.

Elleri her yerde. Kazağımı kaldırıp belime sarılıyor. Dudakları dudaklarımı bırakıp boynuma iniyor, ama ben hala gözlerimi açamıyorum. Midemde bir şeyler havalanıp içimi titretiyor.

Omuzlarına tutunuyorum.

“Yavaş...”

Duymuyor. Duysa bile aldırıyor. Önemli değil, zaten yalan söylüyordum.

Parmaklarımı saçlarına geçirip başını kaldırdığımda bir anlığına göz göze geliyoruz.

Dudakları belli belirsiz bir sırtışla kıvrılıyor.

Tek elimle ensesinden tutarken diğerini pantolonunun beline geçirip kendime çekiyorum. Karşılık olarak ayaklarım yerden kesildiğinde gülümseyerek dudaklarına düşüyorum...

*

{ Joshua Bell – Chopin: Nocturne }

Esneyerek yan dönüp elimi yanıma açıyorum, ama beklediğim gibi birine çarpmak yerine öylece yatağa düşüyor. Kaşlarımı çatarak gözlerimi açtığımda yatağın yanındaki koltukta, tamamen giyinmiş olarak oturan adamı görüyorum. Uyandığımı görünce çenesini tutan elini indiriyor.

“Günaydın.”

“William?”

Başını sallayıp ayağa kalkıyor. Arkasını dönünce ben de kendi halime bakıp yorganı üzerime biraz daha sarıyorum. Pijamamın üstü yerde, sütyenimin altında duruyor. Uzanıp

parmaklarımın ucuyla çekerek aceleyle başımdan geçiriyorum. William sırtı bana dönükken konuşuyor:

"Dün gece için üzgünüm. Seth'in çıkmaması gerekiyordu."

Pijamamın altını alıp bacaklarıma geçirirken sırtına bakıyorum. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sabah yanında uyanınca anladım, ama hatırladığımı söyleyemem. Seth'in bunu bizimle paylaşacak kadar kibar olmadığını tahmin edersin."

Saçlarımı elimle şöyle bir tarayıp William'ın yanına gidiyorum. Koluna dokunduğumda bana dönüyor ve çenesinin biraz altındaki morluğu görünce kaşlarım kalkıyor. Biraz fazla kaptırmış olmalıyım. William da nereye baktığımı fark edince eliyle morluğun üzerini kapatıyor. "Evet, bazı şeylerin izi de kalmış."

"Acıyor mu?" diye soruyorum, ama pişmanlık ya da utanç duymaktan çok gülmek istiyorum.

"Bu pek değil," diyor ve sol bacağının arasını gösteriyor. "Ama sol uyluğumdaki biraz sızlıyor."

Yanaklarım anında alev alınca bakışlarımı kaçırıp gereksizce enseme kaşıyorum. Göz ucuyla William'ın da hafiften gülümsediğini fark ediyorum, ama hiç sesim çıkmıyor. Aramıza biraz mesafe koymanın iyi bir fikir olduğunu düşünerek mutfağa gidiyorum, arkamdan soruyor:

"Sen iyi misin?"

Hem de nasıl!

Başımı sallıyorum, sonra dolaptan sütü çıkarıp bir de bardak aranmaya başlıyorum. Arkamı görmüyorum, ama William'ın yaklaştığını hissediyorum. Birazdan yanıma gelip tezgaha ellerini koyduğunda dönüp ona bakıyorum.

"Süt ister misin?"

Gülümsüyor. "Bu daha önce de başıma geldi, benim için yeni bir şey değil."

"Biliyorum."

Bardağa süt doldururken beni izliyor. Dün gece Seth'le yaptıklarımızı William'la yaptığımı düşününce süt kutusu hedefi olan bardağı bulamıyor. William benden hızlı, bir parça kağıt havluyu tezgahdaki sütün üzerine kapatırken ben de kutuyu bırakıp derin bir nefes alıyorum.

"Hiç mi hatırlamıyorsun? Hiç? Ufacık bir şey bile mi? Bir his, görüntü?"

"Hiç. En son hatırladığım şey dün gece 9 gibi Daniel'in beni eve getirdiği. Arabadan çıktığımı bile hatırlamıyorum. Sonra senin yanında uyandım."

"Seth yedek anahtarı Daniel'dan almış, ancak gece yarısı kapımı çaldı."

"Ne dedi?"

Sütten bir yudum alıp zaman kazanırken omuzlarımı silkiyorum. "Pek bir şey konuşmadık."

William anladığını belirten bir ses çıkarıp başını sallıyor. Bakışıyoruz. Bir anlığına sadece ona odaklanıyorum, etraftaki diğer her şey netliğini kaybediyor.

Bardağı bırakıp elimi uzatıyorum ve William'ın boynundaki morluğa kapatıyorum. Başını elime eğip gözlerini kapatıyor. Elimi hafifçe yakasından içeri sokup ensesini tuttuğumda gözleri açılıyor.

Parmaklarımın ucunda uzandığımda o da bana eğiliyor ve dudaklarımız birleştiğinde kalbim bir uçan balon gibi elimden kaçıp içimde yükselerek uçup gidiyor.

Aynı adamla daha kaç defa bambaşka duygularla öpüşeceğim bilmiyorum. Bu sefer kemanları duyuyorum.

Nocturne...

Usul başlıyor, dudaklarımızın birbirine dokunması gibi.

Sonra yavaşça yükseliyor, titrek ve kıvrak notalarla izini bırakıyor...

William'ın parmakları kolumu takip ederken diğer eli sırtımın ortasından tutarak beni kendine çekiyor. Kalp atışları duyuyorum, ama hangimizin kalbi olduğunu kestiremiyorum.

Sonunda kemanlar gibi benim de sesim ve nefesim kesildiğinde William hafifçe geri çekiliyor. Gözlerimi açtığımda onun kapalı gözleriyle karşılaşıyorum. Ben bu adamı üçüncü defa öpüyorum, ama bu onun için bir ilk.

"William?"

Kahverengi gözler açılıp tekrar bana odaklanabildiğinde William yutkunuyor.

"Seth'ten nefret ediyorum."

* * *

"Sarışın, acele et!"

"Tamam! Geldim—bitti geldim!"

Son kez ocağı kontrol edip kapalı olduğuna emin olduktan sonra çantamı kaptığım gibi çıkıyorum. Robin merdivenlerin başında kollarını kavuşturmuş, başını iki yana sallıyor.

"Kaç kere kontrol ettin?"

Gülerek onu çevirip arkasından merdivenleri iniyorum. "Sus. Senin yüzünden o kadar yolu arabayla gideceğiz!"

"Seth uçağa binmez, William'ı araba tutar, benden başka çareniz yok, söylenme!"

Apartmandan çıktığımızda Keri ve Daniel'ı arabanın içinde öpüşürken yakalıyoruz. Robin yolcu tarafındaki cama vurup Keri'yi korkudan zıplattıktan sonra arka kapıyı açıp bana yol veriyor.

En son Robin de içeri girip kapıyı çekince Daniel dikiz aynasından bize bakıp gülümsüyor.

"Her şey tamam mı?"

Robin başını sallarken Keri bana dönüyor. "Ocağı kontrol ettin mi?"

Robin uzanıp Keri'nin burnunu iki parmağı arasına sıkıştırınca Daniel gözlerini devirerek gaza basıyor ve White Çiftliği'ne doğru yola çıkıyoruz.

İlk birkaç saat sohbet, müzik ve bol bol yol manzarasıyla geçip gidiyor, ama yedi saatlik yolun son dakikalarında artık tamamen bezmiş bir haldeyiz. Keri kuyruk sokumuna giren iğnelerden bahsediyor, Daniel bütün tabelaları okuyup yolu kaybetmemek için at arabası hızında gidiyorken Robin en son molada duyduğu saçma sapan bir şarkıyı mırıldanıyor.

Daniel bir sapağa daha yaklaşırken yolu göstererek soruyor:

"Buradan mı?"

"Hayır, tali yola giriş olacaktı... Galiba..."

Robin bacağımı sıkıştırıp benimle birlikte koltukların arasından ileri bakıyor.

"Evinin yolunu bilmiyor musun Sarışın?"

"Hep uçakla geliyordum—burası burası! Daniel dön!"

Daniel ani bir dönüşle sağa girince Robin üzerime düşüyor. Biz gülerek doğrulurken bu sefer Keri yolu işaret ediyor. "White yazıyor—White White Daniel dön!"

Daniel bu sefer de sola girince Robin beni tutarak doğrultuyor.

"Üzerine kusmadan önce ehliyeti nasıl aldığını hatırla Danny."

"Geldik galiba..."

Araba tahta çitlerin arasından geçip çiftliğin topraklarına girdiğinde Robin'le birlikte koltukların arasından evime bakıyoruz. Alabildiğine uzanan otlaklar akşam güneşinde ayrı bir güzel görünüyor. Atlar hala dışarda, kuyruklarını sallayarak bir grup halinde keyif yapıyorken onların biraz ilerisinde oldukça büyük bir koyun sürüsü çobanlarının arkasından çiftliğe geri dönüyor.

"Siktir... Sarışın?"

Gülümseyerek Robin'e bakıyorum. "Efendim?"

"Bunların hepsi sizin mi?"

Keri sırtarak arkasına baktığında ben de başımı sallıyorum.

"Babamın."

"Yani senin."

"Yani benim."

Robin etkilenmiş bir ses çıkararak etrafını izlemeye devam ediyorken başını iki yana sallıyor. "Sen hala şehirde ne arıyorsun?"

Keri sırtımayı bırakarak önüne dönerken ben Robin'in koluna girip ona yaslanıyorum. "Bilmem, belki şehirde burada olmayan bir şey bulmuştumdur."

"Çok bilmiş. Gel buraya..."

Robin başımın tam tepesini öpüp kolunu omzuma dolayınca ben de iyice ona sokuluyorum ve çiftlikte bitmek üzere olan günü izliyorum.

*

Araba durunca annem ve Keri'nin annesi verandadan inip bizi karşılamaya geliyorlar. Keri'nin annesi Ruth uçakla bir gün önce vardığı için yanakları çoktan çiftlik havasıyla kızarmış, annemin verdiği çizmelerle vıcık vıcık ıslak çimlere basarak bize doğru geliyor.

"Yorgun gibisiniz?"

Hepimizden homurtular çıkmaya başlayınca Ruth gülüyor. Keri ve annesi sarılarak kavuşurken benim sevgili annem dönüp eve doğru sesleniyor.

"KEITH! GELDİLER!"

Babam üst katın penceresinden bakıp bizi görünce el sallıyor. Ben de ona el sallarken Meredith elimi tutup beni kendine çekiyor. Öz ya da değil, hayatım boyunca bildiğim tek annem bana sarılınca içim bir anda hafifliyor, ben de onu sımsıkı tutuyorum. Ayrıldığımızda saçlarımı düzeltip gözleri dolarak gülümsüyor, ama bir şey söylemeden elimi tutup diğerlerine dönüyor.

"Keri, hayatım, hoş geldin."

Annem onu da tutup diğer yanına alırken Daniel ve Robin karşımızda tanıştırmayı bekliyorlar. Ben tam araya girecekken arkadan birisi elimi tutup çevirdiğinde herkesi unutup

babamın boynuna atıyorum. Sağa sola sallanarak bir süre öylece kalıyoruz, sonunda annem elini aramıza sokup ikimizi ayırıyor.

“Keith, başka misafirlerimiz de var.”

Babamın dikkati de yanımızda gelen diğer ikiliye döndüğünde ben öne çıkıp ikisini de tanıştıyorum.

“Bayanlar ve baylar, Daniel Pierce ve Rob—”

Aptalım.

“Ryan Parson.”

Annem elini kaldırıp bir şey soracakken ben Robin’in koluna girip Daniel’ı da Keri’ye doğru gönderiyorum. Dördümüz eşleştikten sonra Keri gizli nişanlısını annesinin yanına götürüyor. Onlar usul seslerle konuşurken annem ve babam bize dönüyorlar ve Robin elini uzatıyor.

“Bayan White, Bay White...”

William!

Bizimkiler olanlardan habersiz, William’la tanışırken babam Daniel’ın da elini sıkıp evi işaret ediyor. “Gelin, şömineyi yaktım, yemekten önce kestane keyfi var.”

Herkes babamın arkasından takip ederken ben William’ı elinden tutup birkaç adım geride yanıma alıyorum. Bir şey söylemeden bakıp gülümseyerek elimi tutuyor.

“Aileyle tanışmak için seni mi seçtiler?” diye soruyorum. Kelimelerini kullanmak yerine uzanıp hafifçe alnımı öpüyor, sonra da elimden tutup beni evime götürüyor.

*

{ Carrie Underwood – Look At Me }

Gece kapımın tırmalanmasına gözlerimi açıyorum. İki tırmalama arasında duyduğum mırılamalara gülümseyerek kalkıp kapıyı açtığımda bembeyaz kuyruğunu sallayarak Peynir önümden geçip gidiyor. O gidip benim ısıttığım yatağa kıvrılırken ben de eğilip koridora şöyle bir bakıyorum. Bütün kapılar kapalı. Annem ve babam üst kattalar. Keri ve annesi koridorun sonunda, Daniel onların yanında, Ryan da sağımdaki odada kalıyor.

William.

William sağımdaki odada kalıyor.

İnkâr etmek faydasız, Ryan’ın yakın zamanda ortaya çıkmaya niyeti yok. Gün geçtikçe onun artık sadece diğerlerini içinde tutan bir kabuğun adı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bu beni kötü bir insan mı yapıyor emin değilim, ama sürekli Ryan’ı beklersem hiç adım atamayacakmış gibi hissediyorum.

Peynir’in ardından kara kedi Zeytin de koşturarak gelip içeri girdiğinde odayı onlara bırakıp kapıyı çekerek parmaklarımın ucunda sağdaki odaya gidiyorum. Kapıyı olabildiğince

sessiz açmaya çalışırken içerdeki gece lambasının hala yandığını fark ediyorum. William gözlüklerini takmış, okuduğu kitabı indirip yattığı yerden bana bakıyor.

"Beth? Bir şey mi oldu?"

Parmağımı dudaklarıma götürerek susmasını işaret ediyorum, sonra da içeri girip kapıyı yavaşça kapatıyorum. Tekrar yatağa döndüğümde William gözlüklerini ve kitabı başucuna bırakıp yatakta doğruluyor.

"Kediler kapıları tırmalıyordu, duydun mu?"

"İkisini de içeri aldım. Sen uyumadın mı?"

Yorganı açıp yanını işaret ediyor, hiç düşünmeden koşturarak girip iki adımda bile buz gibi olmuş ayaklarımı ısıtıyorum. Başımı yastığa koymak yerine göğsüne yasladığımda saçlarımı omzumdan toplayıp sırtıma bırakıyor.

"Uyudum, uyandım. İlk gün için bu kadar uyku yeter."

"Gideceğinden mi korkuyorsun?"

Cevap vermeyince başımı kaldırıp çenesinin altından ona bakıyorum. "William?"

Başını eğip bana bakınca ben de onun gitmesinden korkuyorum.

"Sadece bu haftasonu," diyorum ve uzanıp bugün giydiği boğazlı kazağıyla stratejik bir şekilde saklamayı başardığı morluğa parmaklarımı dokunduruyorum. William elimi alıp parmaklarımın ucunu öpüyor. Teker teker, yavaş yavaş...

"William?"

En son avcumun içini de öpüp gözlerimin içine bakıyor. "Beth?"

"Hayır deme, olur mu?"

"Neye hayır—"

Elimi onun elinden alıp omuzlarından geriye ittiğimde William yutkunarak bana bakıyor. Yorganı kaldırıp bacaklarımı bacaklarının arasına sokarak iyice üzerine yerleşiyorum. Karnım onun karnına değdiğinde William gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. "Beth, kızacaksın, biliyorum—"

"Hatırlamıyorsun."

"Biliyorum, ama—"

"Ama ne? Ama gidecek misin? Gitme. En büyük parça benim diyen sen değil misin? Kal."

"Beth yapamam."

"William, *lütfe*..."

Daha önce hiçbir erkeğe yalvarmamıştım, ama artık o çizgiyi de geçmiş bulunuyorum. William adeta kaçacak yer ararmış gibi bana bakıyor.

"Yapamam—"

Boynuna eğilip hafifçe öpüyorum. "Yaparsın..."

"Beth, yapamam. Daha önce hiç yapmadım. Yapamam. *Lütfe*. Olmaz..."

William beni yavaşça itip yataktan kalkarken ben olduğum yere siniyorum.

“Nasıl—hiç mi? Hiç?”

“Hiç. Hiç hiç *hiç*. Hep diğerleri dışardaydı, ben hiç yapmadım. Israr etme.”

“Tamam. Özür dilerim—”

“Dileme,” diyerek ellerini saçlarından geçiriyor. “Özür dilemene gerek yok. Sadece ısrar etme.”

William balkonun kapısını açıp dışarı çıktığında soğuk rüzgar doğrudan yatağa esiyor. Uçamıyorum, kaçamıyorum. Yerin dibine girmek istiyorum, ama onun yerine yorgana sarılıp girebildiğim kadar derine saklanıyorum.

*

Sonunda oda dışarısının soğuğuyla aynı dereceye geldiğinde yorganı itip buz gibi yerlere basıyorum ve balkona gidiyorum.

“William?”

Bana dönmek yerine başını eğiyor. Yanına gidip koluna sarılıyorum. Hem onu yatıştırmak hem de tokat gibi vuran rüzgardan korunmak için...

“Üşüteceksin, içeri gel.”

“Beth, yapamıyorum.”

“Dönüp kapıdan içeri gireceğiz, bir şey yok—”

“Onu değil,” diyor ve kolunu tutan elimi tutuyor. “Seni. Beni—*bizi*. Yapamıyorum.”

Rüzgar sanki bir anda kesiliyor, ama ben hala üşüyorum.

“William az önce olanları düşünerek konuşuyorsan unut. Tamamen unut. Umrumda değil. Bana dokunmasan bile umrumda değil—bak!” Ellerimi kaldırıp ondan birkaç adım geriliyorum. “Dokunmamıza gerek bile yok—”

“Beth—”

“Yapma.”

Susuyor.

“Düşün,” diyorum. “Uyu, diğerleriyle konuş, ne yapmamı istiyorsan söyle, söz, sen ne istersen...”

Başını iki yana sallıyor. “Hiç adil değil. Benim için adil, evet, ama senin için değil.”

“Bunu şimdi mi düşünüyorsun?”

Yine susuyor.

Bu kadar sert çıkışmamı beklemediği belli. Ağlayacağımı falan mı sanıyordu?

“Şimdi mi her şey benim için adil olmaktan çıktı William? Beni evine davet edip çay ikram ederken adildi, diğerleriyle arkadaş olduğumda adildi, hepinize teker teker aşık olduğumda son derece adildi, ama şimdi değil mi?”

Konuşamıyor.

"Gitmek mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Sessizlik.

"Aklını okuyamam, cevap ver."

"Beth—"

"Gitmek mi istiyorsun William?"

Elini gözlerine kapatarak başını çeviriyor. Uzanıp elini yüzünden çekiyorum.

"Cevap ver."

Bir an bakışları boşlaşıyor, sonra başımın arkasındaki bir yere odaklanıp gözlerini kırıştırarak etrafına bakıyor.

"Beth?"

Tuttuğum eli bırakıp geriliyorum.

"Ryan?"

Kaşlarını kaldırarak yarı merak, yarı endişeyle etrafını gösteriyor.

"Neredeyiz?"

*

{ Carrie Underwood – Unapologize }

Sinirden köpürüyorum. Birini vurmam an meselesi. Neyseki babam av tüfeklerini depoda kilit altında tutuyor, yoksa birini kapıp şu anda karşımda bir bardak ılık sütü sanki hiçbir şey olmamış gibi içen adamı vurabilirdim.

"William benden ayrılmak istiyor."

Ryan süt bardağını yarı yolda indirip ağzını kapatıyor.

"Anlamadım."

"Ryan, ne zamandan beri yoksun biliyor musun?"

Bir an düşünüyor, sonra buzdolabının üzerindeki takvime bakıyor, başımı sallıyorum.

"O akşam konuştuğumuzdan beri yoksun. Neredeyse 3 hafta olacak. Arada çok şey oldu."

"Günlük?"

"Bazılarının günlükte olduğunu sanmıyorum, Seth buradaydı."

Hemen kaşları çatılıyor. Sanki Seth değil de Hitler buradaydı demişim gibi bakıyor. Gaddar bir rejimle yurtlarından edilen Yahudiler'den pek farklı değil, o da diğerleri tarafından kendi zihninden ediliyor. Hatta bazıları o zihni asıl sahibinden daha bile çok sahipleniyor.

Ryan bu garip durumun kurbanı olabilir, ama ben de sabrımın son sınırlarındayım. Suratına bir tane tokat indirip aklını başına getirmek istiyorum, ancak suratını dağıtmam gereken adam o değil, bunun da farkındayım.

Kafam allak bullak. Ağzımdan çıkan şeylerin Ryan'ı ya da içerdeki herhangi birisini nasıl zedeleyeceğini düşünmeden konuşuyorum:

"Seth'le yattım. Dün gece."

Bir an ne diyeceğini bilemiyor. Ağzını açıp kapatıyor, sonra kaşlarını çatarak başını iki yana sallıyor.

"Söz vermiştin."

"Biliyorum."

"Benden başka kimseyi öpmeyeceğine söz vermiştin."

"Biliyorum."

Gülüyor, ama ortada komik olan bir şey yok ve ikimiz de bunun fazlasıyla farkındayız.

"O zaman neden yaptın Beth?!"

"Çünkü hepinize aşığım aptal!"

Başını silkeleyerek ayağa kalkıyor. "Bana verdiğin sözü tutamadığın için yine *bana* mı kızılıyorsun?"

"Sen yoktun—"

"Ben hiç yokum!"

Bunun üzerine söyleyecek bir şeyim yok. Ryan da aynı şeyi düşünüyor olmalı ki omuzlarını düşürüp tekrar yerine oturuyor.

"Ben hiç yokum..."

"Ve ben de sana kızmıyorum."

Göz ucuyla bana bakıyor. "William'a kıılıyorsun. Onunla ne oldu?"

"Zorla seks yapmak istemiş olabilirim."

Ryan'ın gözleri yuvalarından çıkacak gibi olduğunda ellerimi sallıyorum. "O kadar kötü değildi—"

"William'dan seks mi istedin?"

"Tam olarak değil!"

"Hiç doğru değil. Hiç, hiç doğru değil—"

"Sizin bu 'hiç'lerle alıp veremediğiniz nedir?"

Ryan karşılık vermek üzereyken mutfak bütünü ışıkları açılıyor ve annem pijamaları içinde bize bakıyor.

"Beth? Ryan? Bu saatte neden ayaktasınız?"

Ben Ryan'a bakıyorum, o bana bakıyor, sonunda ikimiz de anneme dönünce o tezgahın üzerinden ufak bir şişe su alıp bize el sallıyor. "Keyfinize bakın, beni boşverin..."

Işıklar sönüp annem arkasından mutfak kapısını da kapattığında Ryan bana bakıp geriye işaret ediyor.

"Annen?"

"Evet, bu akşam tanıştınız."

Ryan derin bir nefes alıp ellerini yüzüne kapatarak bir süre ovuyor ve sonunda bütün suratı kızarmış bir halde ellerini indirdiğinde yanına gidip ensesinden kavırıyor.

"Seni seviyorum ve William'a söyle, benden kurtulmak o kadar kolay değil."

"Sadece beni sevmiyorsun."

"Sadece sen olsaydın sadece seni severdim, ama sadece sen değilsin."

Kaşlarını çatıp beni şöyle bir süzüyor. "Seth'le yatman hoşuma gitmedi."

"Seth düşman değil Ryan."

"Önceden olmayabilir, ama şimdi öyle. Seni öpen de oydu, seninle yatan da. Sen hepimize aşkısan biz de sana aşığız, bunu hiç düşündün mü?"

Gülüyorum. "Düşünmediğin bir an var mı diye sorsan?"

"Donnie seni özlüyor."

Gülümsüyorum. "Sen nereden biliyorsun?"

"En azından *birileri* hala günlüğe yazıyor."

Bunun üzerine uzanıp Ryan'ı yanağından kocaman öpüyorum, hatta öyle sıkı öpüyorum ki dudaklarımın izinin kaybolması vakit alıyor.

"Sevgilerimi ilet. Büyüklerin dramı bittiğinde kendini gösterebilir."

"Seth'le yatmandan hala hoşlanmıyorum."

Omzumu silktiğimde ağzı şaşkınlıkla açılıyor, ben de çenesini tutup geri kapatıyorum.

"Bilmen gereken bir şey daha var."

"Başka kimle yattın?!"

"Ryan!"

Ağzını kapatıp başını sallıyor, ben de nasıl olduysa satır arasında kaybolup gitmiş olan haberi veriyorum:

"Percy gitti."

"Nereye?"

"Seth'le birleşti."

Ryan öfkeyle bir ses çıkarıp başını elimden kurtarıyor ve ayağa kalkıyor. "Yine Seth, hep Seth! Her şey onun başının altından çıkıyor, görmüyor musun?"

"Aslını istersen Percy'i senin kaldırmayacağını düşündüğü için almış."

Sinirle gülüyor. "Ben kaldırmam diye, öyle mi? Kızımın kenarı!"

Bir anlık Robin görüntüsüyle irkiliyorum, ama hemen sonra Ryan tekrar kendine dönüyor.

"Özür dilerim."

"Robin'den alışkınım."

Ryan tekrar gelip tabureye çöktüğünde az önce silkinerek kurtulduğu elimi alıp tekrar ensesine koyuyor. "William'dan seks isteme."

"Merak etme, bir daha olmaz. Zor yoldan öğrendim, ama bir kez daha bana '*yapamıyorum, bilemiyorum, hiç hiç hiç*' derse tokadı basacağım. Ben ağlak kızlardan değilim Ryan, ısıtırım. Ona göre..."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Anlaştık."

"Güzel. Şimdi öp beni."

Birisiyle deliler gibi sevişip diğerini seksten iyice soğuttuktan sonra bir diğerini de emrim altında beni öpmeye şartlıyorum. Bilim dünyası beni kazığa bağlayıp yakacak.

* * *

Uzun zaman sonra ilk defa evimde uyanıyorum. Tuhaf bir his. Etrafımdaki her eşyayı, duvardaki her çizgi ve lekeyi tanıyorum, hepsinin bir hatırası var, ama yine de benden çok uzaktalarmış gibi hissediyorum.

Bir süre daha kokusu hiç değişmeyen yorganıma sarılıp odayı inceledikten sonra mutfaktan gelen kırılma sesiyle ayağa fırlıyorum. Tabak ya da bardak parçalara ayrılmış olmalı, ama neden?

Çocukluktan beri bir şey kırıldığında kesinlikle çıplak ayakla dolaşmama kurallarına uyarak terliklerimi ayağıma geçiriyorum ve aşağı fırlıyorum. Mutfakta kırılan şeyin üst kata kadar ulaşip ayağıma batması ihtimali milyonda bir, ama alışkanlık alışkanlıktır.

Küçük yaşta beyin yıkamanın ne kadar kolay olabileceği gibi tamamen alakasız bir düşünceyle mutfaka girdiğimde annem ve Ryan yere eğilmiş, kırıkları topluyorlar. Daha doğrusu Ryan kırıkları topluyor, annem dik dik ona bakarken ara sıra yerden bir parça alıp başka bir yere bırakıyor.

“Anne?”

Sesimi duyduklarında ikisi de bana dönüyor. Annem hala aynı kayıtsız bakışlarla bakıyor, Ryan ise normalden fazla neşeli, bana el sallıyor.

“Günaydın Beth!”

Donnie’nin o şen ve heyecanlı sesini duyduğum anda başımdan aşağı kaynar sular boşalıyor. Kalbim yine ağzıma fırlayıp korkuyla orada atıyor. Bu gidişle normalde nerede attığını unutacak.

“Bardak kırıldı.”

Başımı sallıyorum. Donnie dönüp kırıkları bütün dikkatiyle alıp tezgahın bir köşesinde biriktirmeye devam ediyor. Anneme bakıyorum. Şaşkınlık ve dehşetle karışık bir şekilde kaşları çatılmış, başını hafifçe iki yana silkeliyor ve dudaklarını oynatarak neler olduğunu soruyor.

Nereden başlasam, nasıl anlatsam hiç bilmiyorum. Psikolojik gerilim filmlerinde insanlar yaşadıkları travmalardan sonra nasıl konuşmayı bırakıyorsa ben de onlardan biri olmak istiyorum. Hiç konuşmasam, olanları açıklamak zorunda olmasam... Kimse benden bir şey bekleme...

“Ryan—Beth, ne kırıldı?”

Daniel’i duyunca derhal ona dönüyorum. Suratımdaki donuk ifadeyi görünce Daniel da geriliyor. Ryan bir parça kırık bardakla kalkıp ikimize birden el salladığında Daniel iç çekerek başını sallıyor.

"Donnie, kırıkları bırak, hadi gel ayaklarına giyecek bir şey bulalım, dikkat et, parmak uçlarında gel..."

Donnie şu anda olduğu çocuk gibi söz dinliyor ve birazdan Daniel'la ikisi mutfaktan çıktığında ben anneme dönüyorum.

"Anne, Ryan hasta."

*

"Sabah geldiğimde mutfaktaydı," diyor annem. "Tezgahın üstüne tünemişti. Bütün dolapların kapaklarını açmış, kurabiyeleri sakladığım kapları da aşağı indirmiş, bir ondan bir bundan tırtıklıyordu. Ne yaptığını sordum, beni duyunca oturduğu yerden zıpladı, eli boş vazoya çarptı. Sonra... Sonra özür diledi, ama Beth, sesi, tavırları... Kendini kaç yaşında sanıyor?"

"Altı."

Annem dudağını ısırarak başını iki yana sallıyor. "Zavallı çocuk..."

Bir şey diyemiyorum. Bir süre ikimiz de konuşmuyoruz, sonra annem ellerini tezgahın üzerinde birleştiriyor. Asıl ciddi sorunun şimdi geleceği belli. Kendimi bildim bileli Meredith'in elleri ne zaman bir şeyin üzerinde böyle birleşse ya sakın bir şekilde azarlanırım, ya da cevabını vermek istemediğim sorulara maruz kalırım.

"Bu olay olmasaydı bize ne zaman söyleyecektin?"

Birleşmiş Eller bu sefer de görevini yerine getiriyor.

Bakışıyoruz.

Tek kaşını hafifçe kaldırıp cevap beklediğini gösteriyor, ama ne desem bilemiyorum.

"Sonra.." diyorum. Ağzımdan çıkan o tek kelime de yalan. Bana kalsa Ryan'ın varlığından bile onlara söz etmeyecektim. Hepsi Keri'nin suçu. O evlenip mutlu olacak diye ben şu anda bunu çekmek zorundayım.

"Ne kadar sonra?" diye soruyor.

"Bilmiyorum anne," diyerek kesip atıyorum ve yerimden kalkıp kaçmaya yelteniyorum, ama Birleşmiş Eller benden daha hızlı, ikiye ayrılıp bir tanesi bileğime yapışıyor.

"O kadar kolay değil Beth, otur. Bunu konuşmadan hiçbir yere gidemezsin. Ryan'ın durumunu ne zamandan beri biliyorsun?"

"Ne fark eder?"

"İlişkiniz ciddi mi?"

"Anne—"

"Soruya cevap vermeyeceksen anne deme. İlişkiniz ciddi mi?"

"Bilmiyorum."

Bileğimi ondan alıp tekrar oturuyorum. Kaçmanın faydası yok.

Benim oturduğumu görünce eller yine birleşiyor. Demek ki saldırı daha bitmemiş.

"Sana zarar verecek bir şey yaptı mı?"

"Hayır! Ryan tehlikeli değil. Hiç değil. Sadece kafası karışık."

"İçindekilerden birinin katil olmadığını nereden biliyorsun? Televizyonda görüyoruz, temiz yüzlü çocuklar bile cinnet geçirip okuldaki arkadaşlarını öldürüyorlar."

Dehşetle başımı iki yana sallıyorum. "Kimse katil değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hepsini tanıyorum!"

Eller çözülüyor, ama bu sefer de kollarını kavuşturup arkasına yaslanıyor. "Sesini yükseltme Beth. Baban bu konuyu öğrenmeden önce beni Ryan'ın iyi olduğunu ikna etmen gerek."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Tedavi görüyor mu?"

"Çocukluğundan beri."

"Peki neden işe yaramamış?"

"Onun hastalığı kolaya tedavi edilecek bir şey değil. Bazı insanlar hayatları boyunca bu halde yaşıyorlar."

"Ryan da öyle mi olacak?"

"Bilmiyorum!"

Ben bağırınca Keri mutfağa giriyor. İkimiz de dönüp ona bakıyoruz. Özür diler bir gülümsemeyle kapıyı kapatıp annemin yanına geliyor.

"Aranıza girmeyi istemem, ama belki benim ne düşündüğümü de bilmek istersin Meredith. Ryan kötü bir adam değil. Şüphe edilecek bir şey olsaydı ben mutlaka fark ederdim, inanın."

Annem beni bırakıp Keri'ye bakıyor. "Sen ne zamandan beri biliyorsun?"

"En başından beri. Daniel'la da konuşuyoruz. Ryan'a o bakıyor, kötü bir şey olsaydı o da Ryan'ın Beth'le beraber olmasını istemezdi. Endişelenecek bir şey yok, gerçekten."

Keri öyle sakın ve inandırıcı konuşuyor ki "Aslında Ozon tabakası da delik değil," dese bütün dünyayı inandırabilir. Ayrıca yalan söylemesi için de bir sebep yok, Ryan gerçekten tehlikeli değil, ama bunu nedense ben anlatamıyorum. İçimdeki her hücre anlamsız bir şekilde savunmaya geçmiş durumda.

Annem yine bana dönüyor. "Böyle söylemek zor mu?"

Keri gülümsüyor, ama ben mutlu değilim.

"Ryan'dan size bahsetmeyecektim."

Bu sefer ikisi de kaşlarını çatıyor. Keri'nin bunu beklemediğini tahmin ediyorum.

"Ryan'ı seviyorum. Hem de çok... Ryan'ı buraya getirmem demek onun hayatına sizi sokmam demek. Ne kadar az bilerseniz bağlar o kadar gevşek olacaktı, ama artık çok geç."

Keri tıpkı ona fotoğraf makinesindeki merceğin nasıl çalıştığını anlattığım gün gibi bakıyor; anlayamadığı için kafası karışık, sabırsız ve biraz da kızgın. Annem sakın, devam etmemi bekliyor.

“Ryan’ın durumunu saklamam ondan utandığım ya da sırf hoş vakit geçirmek için beraber olduğumdan değildi. Ryan öyle bir adam ki... Öyle kırılgan bir ruh ki onu seven birinin hayatına girmesi bütün dengesini alt üst ediyor. İlk sarsıntı benimle başladı, şimdi siz geldiniz ve eminim ona bayılacaksınız. O da sizi sevecek ki Donnie’nin çıkmasının başka bir açıklaması olduğunu sanmıyorum. Burada güvende hissediyor olmalı.”

Annem bunu duyunca sakın bakışları parlak bir ilgiyle doluyor. “Onun sevmemizden korktuğun için mi söylemedin?”

“Başka neden var mı?”

“Yadırgayacağımızdan, ya da kabullenmeyeceğimizden?”

Gözlerimi deviriyorum. “Lisedeyken birkaç kere çıktığım Klaus’u hatırlıyor musun? Hani şu beş kelime İngilizce bilen ve evinde sincap besleyen hippî?”

Annem hafif bir gülümseme ve geçmişe özlem duyan bakışlarla başını sallıyor. “Sahi, ona ne oldu?”

“Parktaki evsizler gibi giyiniyordu, ama onun bile çekici olduğunu düşünmüştün. Ryan’ı yargılayabileceğin aklımın ucundan bile geçmedi, inan.”

Gülüyor. “Senin de iyileri seçip çıkarmakta üzerine yok.”

“Karakter mıknaatısıyım, orası kesin.”

Keri coşkuyla onaylayarak başını sallayınca annem gülüyor. Onlar benim seçimlerimin enteresanlığını tartışırken şakaklarımı ovarak hala yerde parlayan ufak cam parçalarına bakıyorum.

Bunu da atlattık, sırada ne var?

*

“Beth! Buraya gel! Fizy arkadaşını kovalıyor!”

Babamın sesini takip ederek bahçeye çıktığımda gördüğüm manzara bir ömre bedel. Ryan önde, çiftliğin en ufak köpeği Fizy arkasında, Daniel da ikisinin arkasında yeşil düzlükte daireler çizerek koşturuyorlar. Fizy muhtemelen Ryan’ın onunla oynadığını sanıyor, ama Ryan pek eğleniyor gibi değil. Daniel da Ryan’ın rahatsızlığının farkında, Fizy’i yakalamak için kendini parçalıyor, ama o köpeği değil Daniel, Usain Bolt gelse bile zor yakalar. Bütün bunlar olurken babam verandada oturmuş, kıs kıs gülüyor.

“Ryan!”

Kendinde katlarca ufak bir köpekten Godzilla’ymış gibi kaçan adam dehşet dolu bir ifadeyle başını çevirip bana bakıyor, ama koşmayı bırakmıyor.

"Beth! KÖPEK!"

Sesinin korkudan ne kadar inceldiğini duyunca koşuşturanın Zack olduğunu anlıyorum. Oyunlarda canavarlardan son anda sıyrıldığında çıkardığı sesteki bir farkı yok.

Gülmemek için kendimi zor tutarak tekrar bağıyorum:

"Fizy oynamak istiyor, korkma!"

"Ben oynamak istemiyorum! HOŞT! HOŞT!"

Onun "hoşt"larına karşılık Fizy sevinçle havladığında Ryan adeta çığlık atarak bu sefer de bayır aşağı koşturmaya başlıyor. Daniel nefes nefese cümlelere yığıldığında bağıyor:

"Beth, koş!"

Verandadan fırlayıp gülerek Fizy ve Zack'in peşine takılıyorum. Yokuş aşağı ayaklarımı vura vura koştuktan beynim sarsılmak üzereyken Fizy bir anda önünden geçip giden bir sincabın peşine seğirtiyor. O aradan çıkınca ben tekrar Ryan'a sesleniyorum, ama hiç duracak gibi görünmüyor.

"Fizy gitti, dur! ZACK! BEKLE!"

Birkaç metre daha pat pat koştuktan sonra sırtına asılıp onunla birlikte yere düşüyorum. Nemli çimlerin üzerinde sırt üstü yattığımızda Zack yumruğunu göğsüne bastırıyor ve yüzü buruşarak derin nefesler alıyor.

"O ne biçim bir köpek!?"

Gülüyorum, ama buz gibi havada nefesim ciğerlerime sığmıyor, öksürmeye başlıyorum. Zack kalkıp beni de elimden çekerek ayağa kaldırıyor. Sonunda adam gibi nefes alabildiğimde ona bakıyorum.

"Donnie ne zaman gitti?"

"Donnie'nin burada olduğunu bile bilmiyordum. O canavar havlayarak üzerime koşturunca uyandım, o zamandan beri de koşuyorum," dedikten sonra etrafına bakıyor. "Neredeyiz?"

"Çiftlikteyiz, sana bahsetmiştim."

İlgiyle kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Hiç fena değilmiş. Kuzularınız var mı?"

Gülüyorum. "Var."

Sırıttıyor. "Neredeler?"

"Ahırda—Zack, gerçekten yapacak mısınız?"

"Hem de nasıl! Böyle tutup sarılacağım, sonra da kaldırıp böyle böyle seveceğim."

Zack kucağındaki hayali kuzuyla bir sağa bir sola dönüyorken gülüyorum.

"Ahırlar şurada, koş!"

Zack kollarını bile açmadan koşturmaya başlıyor, ama çok uzaklaşmadan bir anda durduğunda yine değişmesinden korkarak yanına koşuyorum.

"Zack?"

Kollarını çözüp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Percy nerede?"

"Gitti. Birkaç gün oluyor."

Zack dalgınca çimleri koparıyorken başını sallıyor. "Ben dışardayken Percy izlerdi. Tina 'biriniz dışardayken biri de izlerse daha az karışıklık yaşarsınız' demişti... Percy de kuzuları severdi, biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. Percy'nin gidişi ilk defa ağır bir taş gibi içime oturuyor.

"Zack çok üzgünüm—"

Gülümseyerek başını iki yana sallıyor. "Önemli değil. İyi bile oldu, canı çok yanıyordu. Şimdi daha iyi hissediyor olmalı. Seth ona iyi bakar."

Zack yine çimleri koparmaya dönerken ben bir an onu izleyip sonra soruyorum:

"Sen Seth'i seviyor musun?"

Başını sallıyor. "Seth hepimizin arkasını kollar, ama belli etmez. Sırlarımızı tutar, acımızı o çeker. Kaç kez kıcımlı kurtardığını saymadım bile. Üniversitede ne kadar ilaçlanmış içki varsa hepsini içmişimdir. Seth farkına varıp içimiz dışımıza çıkana kadar kusardı. Percy'i alması uzun bile sürdü."

"Percy'nin karın ağrısı da Seth yüzünden olmamış mıydı?"

Zack bunu duyunca göz ucuyla bana bakıp yanağını kemirmeye başlıyor. "İlaçları içen bendim."

"Ne?"

"Ben intihar ettim. Seth değil. Diğerleri bilmiyor. 17 yaşında değildik, 21 yaşındaydık. O sene beraber olduğum kıza diğerlerinden bahsettim. Senin gibi değildi. Korktu, kaçtı, sonra bana deliymişim gibi davrandı. Sürtük."

Bunlar birbirlerinden başka kimbilir neleri saklıyorlar...

"Peki ya kollardaki kesikler? Onları da mı sen yaptın?"

Cevap vermeden aniden ayağa kalktığı anda ben de onun arkasından fırlıyorum.

"Zack, bunu başka kim biliyor?"

Başını iki yana sallıyor. "Hiç kimse. Beth lütfen kimseye söyleme. Percy de gitti, ortada bir şey kalmadı—"

"Hayır! Bu kadar büyük bir şeyi saklayamam. Tina'nın Seth'i intihare meyilli olduğu düşünerek tedavi ettiğini biliyor musun? Bunca zaman yanlış kişiye yardım etmeye çalışmış Zack. Bunu saklayamazsın."

Hiçbir şey söylemeden kuzuların olduğunu söylediğim ahıra doğru yürümeye başlıyor.

"Zack!"

"Söylemeyeceğim!"

"Sen söylemezsen ben söylerim—"

Sözüm o kadar ani kesiliyor ki o kısacık süre içinde hissedebildiğim tek şey suratıma patlayan sert tokat oluyor. Sendeleyerek elimi yanağıma kapatıyorum, ama bir tek yanağım değil, bütün vücudum sarsılmış gibi hissediyorum. Zack'le göz göze geldiğimde ellerim titremeye başlıyor. Bana uzanmaya çalışınca geriye kaçıyorum.

"Hayır. Git—yaklaşma bana."

"Beth özür—"

"Bir adım daha atma. Gerile."

Korkutucu ve otoriter olmaya çalışıyorum, ama sesim titriyor. Boğazım düğümlendiğinde yutkunuyorum, ama geçmiyor. Ağlamak istiyorum. Yanağım alevler içinde. Dizlerim titriyor. Zack gerilerken ben cebimden telefonumu çıkarıp Daniel'i arıyorum. Her zamanki gibi ilk çalışta açıyor, sesi mutlu.

"Köpekten kaçabildiniz mi?"

"Daniel, gelip Zack'i alır mısın?"

Benim yarı ağlamaklı sesimle Daniel da hemen ciddileşiyor. "Beth iyi misiniz? Ne oldu?"

"Sadece gel," diyorum,ama gerisi gelmiyor. Sesim boğazımda takılıp kalıyor.

"Neredesiniz?"

"Yokuşun dibindeyiz, uzak değil."

"Hemen geliyorum. Beth, ne olduysa—"

"Daniel, sadece gel."

*

{ Caleb Kane – Once }

Daniel'in eşyaları toparlayıp Ryan için bir bahane uydurması sadece dakikalarını alıyor. Benim beton gibi olmuş suratım bir şeylerin ters olduğunu belli etse de Daniel'in kibarlığından hiçbir şey eksiltmiş değil. Geride kalanlara iyi eğlenceler dileyip vaktinde dönüyormuşçasına rahat bir şekilde arabaya gidiyor. Bütün bunlar olurken aceleyle kaçırılan adam arabada bekliyor.

Daha önce kalbimin bu kadar kırıldığını hatırlamıyorum. Gururumun bu kadar ayaklar altına alındığını, hayal kırıklığına uğradığımı da öyle...

Araba bahçeden çıkıp dün geldiğimiz yoldan uzaklaşırken bir süre arkasından bakıyorum. Arkada diğerlerinin uzaklaştığını duyuyorum ve birazdan Keri omuzlarıma sarılıp beni kendine döndürdüğünde bütün kaslarım boşalıyor. Sessiz kırgınlığım o kadar büyük bir hızla sarsılarak gelen bir ağlama krizine dönüşüyor ki konuşamıyorum. Dizlerim boşaldığında Keri beni tutuyor. Zorla bir kaç adım atıp verandadaki merdivenlere çöküyorum. Keri evin kapısını kapatıp hemen yanıma geliyor ve beni tekrar kollarına alıyor.

“Bana... Bana vurdu.”

Keri başımı tutup sırtımı sıvazlıyor. “Tamam, geçti, anlatmak zorunda değilsin—”

“Zorundayım,” diyerek başımı onun ellerinden kurtarıyorum. “Zack yalan söylüyor. İntihar eden Seth değil—kollarını kesen de değil!”

Kesikler benim kollarımdaymış gibi üzerimdeki kazağı çekiştirip bileklerimi gösteriyorum. Keri ellerimi tutup başını sallıyor. “Sakinleş biraz Beth, nefes alamıyorsun.”

Konuşmayı bırakıp derin nefesler alıyorum. Bildiklerime birine anlatmam gerek. Asıl kötü adamın Seth olmadığını bilmeleri gerek. Asıl sorun onun öfkesi ya da Percy’nin acıları değil. Ne oluyorsa Zack’in yalancı kendine güveninden oluyor. Her şey yanlış, Ryan belki de bu yüzden senelerdir paramparça. Kendi kendine yalan söylüyor.

Ensemden şakaklarıma doğru şimşek gibi bir ağrı giriyor. Parmaklarımı başıma bastırarak ayağa kalkıyorum, Keri de benimle birlikte geliyor.

“Biraz uzanmak ister misin?” diye soruyor. Başımı sallıyorum.

Eve girdiğimizde ortalıkta kimsenin olmamasına seviniyorum. Keri beni odama çıkarıp yatağa girdiğime emin olduktan sonra odadan çıkıyor.

Hıçkırıklarımın kesilmesini bekliyorum. Hala içim titriyor. Hem üzgün, hem de son derece kızgınım. Kandırılmış gibi hissediyorum. Bunca zamandır kurduğum her şey bir çırpıda yıkılmış, harcadığım günler boşa gitmiş gibi. Ryan’ı tanıdığım günden beri kendimi hiç düşünmedim, hep onun için çabaladım. Ona ayak uydurmaya, güvenilir olduğumu kanıtlamaya çalıştım. Gerizekalı bir kahraman olmaya uğraştım ve ödülü ne oldu? En aşağılık, en gurur kırıcı darbeyi aldım. Bütün vücudumu sarsan bir tokat.

Bu ben değilim. Yatakta iki büklüm yatıp günlerce ağlayacak bir kız değilim ben. Hiç olmadım, şimdi de olmayacağım.

Yorganı itip yataktan kalkıyorum ve komodinde duran bilgisayarını alıp açıyorum. İnternet bağlantısını sağlar sağlamaz yeni bir e-mail penceresi açıyorum ve bildiklerimin ulaşması gereken asıl kişiyi seçiyorum: Tina.

* * *

Beth White

27.11.2010 15:25

Alıcı: Curtis, Tina;

Zack hk.

Tina, merhaba...

Bunu yapmam ne kadar doğru bilmiyorum, ama aklıma başka bir çözüm yolu gelmiyor. Ryan'ı bu haftasonu için çiftliğe götürdüğümü biliyorsun...

Bugün Zack'le konuşmaya fırsatım oldu ve benden saklayamayacağım bir sırrı saklamamı istedi. 17 yaşındayken intihar eden Seth değilmiş. Hatta olay 17 yaşında değil, Ryan 21 yaşındayken olmuş ve ilaçları içen Zack'miş. Kendisi söyledi ve bunu saklamamı istedi. Seth'in başından beri diğerlerinin sırlarını saklayıp, onların acılarını çektiğini de anlattı. Daniel'da kaldıkları süre içinde kollarını kesen de Seth değilmiş, hepsi Zack, *hepsi*...

Seth daha başka neyin sorumluluğunu alıyor ve bunları senden saklıyor bilmiyorum, ama umarım bu sır da sadece benim sır sandığım bir şeydir ve Büyükanne'den olduğu gibi bundan da haberin vardır. Çok endişeleniyorum ve inan başka kiminle bunu konuşmam gerektiğini bilmiyorum. Daniel'a anlatacak kadar vaktim olmadı. Zack'le tartıştık, Daniel onu alıp şehre döndü. Şu anda saat 4'e geliyor, onlar ayrılalı çok olmadı. Ryan olmasa bile Daniel seninle mutlaka iletişime geçecektir.

Ben bir süre çiftlikte ailemle birlikte olacağım. Yardımların ve desteğin için minnettarım. Hem Ryan'a hem de bana...

Sevgiler,
Beth.

Tina Curtis

28.11.2010 09:12

Alıcı: White, Beth;

Ynt: Zack hk.

Beth, mesajın için teşekkür ederim. Daniel'la dün gece konuştum, ilgileneceğim..

Ve hayır, maalesef ben de bilmiyordum. Bu haber Ryan'ı da, beni de geldiğimizi sandığımız noktadan çok geriye çekecek. Telafisi biraz zor olabilir, ama başaracağımızı umuyorum.

En doğrusunu yaptığına emin olabilirsin, bana güvendiğin için tekrar teşekkürler.

Ailene sevgilerimi ilet,
Tina.

Keri Bennett

01.12.2010 08:27

Alıcı: White, Beth;

Telefonun neden kapalı?

Evi arıyorum, ama cevap yok. Kendini doğaya ve hayvanlara mı vurdun bilmiyorum, ama beni de arayıp planlarından haberdar edersen sevinirim tatlım. Sabah “bu hafta izinliyim, April’la konuştum, yerime bakacak...” şeklinde bir mesajla uyandığımda nasıl hissettiğimi tahmin edersin. Cevap bekliyorum. Derhal. Telesekreterinin mesaj limiti dolana kadar aramaya devam edeceğim, sen kaşındın.

Beth White

01.12.2010 19:52

Alıcı: Bennett, Keri;

Ynt: Telefonun neden kapalı?

Teslimat için yoldaydım, telefonum şu anda büyük bir parça tezeğin içinde bana küfürler ediyor. Babamla birlikteydim, yarım saat önce eve döndük. Bu sefer de ev telefonu annem tarafından işgal altında, arayamıyorum. Lise günlerine geri dönmüş gibiyim, trajikomik...

Gerçi aramaktan çok bunu yazarak söylemek daha güvenli olacak sanırım...

Keri, ben biraz daha çiflikte kalacağım.

Ryan’la olan şeylerle ilgisi yok... Tamam, biraz var, ama iyi yönde. Ondan aldığım maili de bundan sonra sana göndereceğim, daha iyi anlayacaksın.

Her neyse... Çiflikte bana gerçekten ihtiyaç var. Babam pek iyi sayılmaz, kendine bakmaktan anlamadığını biliyorsun. Çiftliğin de iyi durumda olduğunu söyleyemem. Küçülmemiz gerek, ama babam inatla hiçbir şeyi değiştirmek istemiyor. Evin satışından gelen para hayvan yemlerine bile zor yetiyor ki burada çalıştırdığımız adamları nasıl besleyeceğimizden hiç bahsetmiyorum. Zaten senin kafanı yorman gereken şeyler de değil.

Peki sen orada ne yapacaksın diyeceksin, haklısın. Muhasebeden çıkmıyorum, inek sağıp ekşi peynir kokuları arasında dolaşmak da hobim değil, ama birinin babamın gözünü açması gerek. O yüzden kalacağım. Öze dönmek bana da iyi gelecek. Ayrıca burada da fotoğraf çekebilirim, değil mi?

Ne zaman dönerim bilmiyorum.

Annem telefonu kapattı, şimdi arayacağım. Ryan’ın mailini de gönderiyorum. Üsttekileri boşuna yazmış olacağım, nasılsa konuşacağız.

Beth White

01.12.2010 19:55

Alıcı: Bennett, Keri;

İlt: İyiyim (Ryan)

Ryan'ın dünkü maili aşağıda...

Gönderen: Parson, Ryan

Tarih: Salı, Kasım 30, 2010 02:42

Alıcı: White, Beth

Konu: İyiyim (Ryan)

Beth,

Sana bu kadar geç ulaştığım için özür dilerim, ama ancak gelebildim. Geldikten sonra da günlüğü okuyunca üzerinden biraz vakit geçmesini bekledim. Hem senin hem de benim için...

Sesimi çıkarmakta geç kalmış olsam da mesajlarını aldım, teşekkür ederim. Zack adına ben de özür dilemek istiyorum, ancak benim için anlam ifade etmiyor ve senin de duymak istediğin şeyin şuursuz bir özür olduğunu sanmıyorum. Terk edilmediğimi bilmek benim için yeterli, geri kalan şeylerle benim başa çıkmam gerek, biliyorum...

Tina'yla her gün görüşmeye başladım. Bu program ne kadar sürecektir bilmiyorum, ama Tina gerekli olduğunu söylüyor. İtiraz etmeyeceğim. Seni kırdığım için yeterince üzgünüm, en azından bunun için çaba göstererek belki bir şeyleri telafi edebilirim.

Çiftlikten döndüğümüz günden beri ya William dışarıda ya da ben. Diğerlerinin günlüğe bir şey yazdığını görmedim, Daniel da William'dan başkasıyla karşılaşmamış. Sanırım bir süre bu düzende gideceğiz. Diğerlerinin ne zaman döneceğini bilmiyorum, içerde ne konuştuklarından da haberim yok. Uzun zamandır kafamın içinin bu kadar sessiz olduğunu hatırlamıyorum. Bunun iyiye işaret olduğunu söylemek istiyorum, ama olmadığını ikimiz de biliyoruz. Büyük patlamayı bekliyorum, korkuyorum, ama en azından William'ın hala burada olduğunu bilmek güzel.

Asıl söylemek istediğim şey bunlar değildi... Sen bana karşı bu kadar anlayışlı olmuşken ben kaçmış gibi görünmek istemiyorum. Bunu da anlayacağına güvenmekten başka çarem yok gibi...

Daniel'in yanına taşınıp evi kapatıyorum. Bu hafta taşınma işlerini halledeceğiz. Daniel'in evinde zaten yerleşik bir düzenim vardı, tek yapmam gereken buradaki fazlalık eşyaları nereye koyacağımı kestirmektir, o da bu sabah halloldu. William uygun fiyata bir depo ayarladığını yazmış. Yarın taşıma şirketinden adamlar gelip her şeyi halledecekler.

Ne zaman döneceğini bilmiyorum, ama o süre içinde konuşamazsak döndüğünde boş

bir yan daire bulup kaçtığımı sanma istedim. Daniel'la kalmak hem benim, hem de tedavinin ilerlemesi için önemli. Zack bu kadar şeyi fark ettirmeden yaşayabildiğine göre yalnız kalmak bana göre değil. Daniel da aynı şeyi düşünüyor, o yüzden ikimiz de karar konusunda rahatız.

Mesajlarının birinde ailene benden bahsettiğini söylemişsin, olanlar hakkında ne kadar şey anlattın bilmiyorum, ama umarım evde herhangi bir huzursuzluğa sebep olmamışımıdır. İstedğim en son şey senin başına biraz daha dert açmak.

Bunları yüz yüze söylemeyi de çok isterdim. En azından telefonda... Ama bu yazıyı bile gün içinde defalarca bölünerek ancak yazabildim. Konuşurken kelimelerimi bu kadar rahat toparlayabilir miydim emin değilim. William'ın şu anda bizden başka hiçbir şeyi düşünmediği belli. Eminim onun da aklındasın, ama içerde toparlanması gereken koca bir yıkıntı var, biliyorsun...

Benden hep iyi olmamı, kendime bakmamı istedin. Sözünü dinleyip iyi olacağım. En azından deneyeceğim. Şimdi durum hiç iç açıcı görünmüyor olabilir (öyle hissetmediğim kesin), ama inan bu noktaya gelebilmiş olmak bile büyük bir başarı. Sen olmasaydın asla yapamazdım. Seni seviyorum, hem de çok.

İyi olacağım,
Ryan.

Daniel Pierce

04.12.2010 17:32

Alıcı: White, Beth; Bennett, Keri;

Son durumlar

Ryan tamamen taşınmayı başaramadı. İkimiz de beraber yaşama konusunda biraz paslanmışız, itiraf ediyorum, ama hallederiz, sorun değil. Neleri halletmedik ki?

Beth, Keri sana bahsetti, ama ben tekrar raporumu teslim edeyim. Haftaya bizimkilerle tanışması için Keri'yi ailemin yanına çıkarıyorum. Ona bir kez daha teyzem Margot'nun adam yemediğini hatırlatırsan sevinirim, bu kadar stres sağlığa zararlı. Bunu söylediğim için maili aldığı anda yüzüğü kafama atacak ama olsun.

Gerçi bir tek Keri'yi değil, beni de strese sokan şey yolculuğun asıl sebebinin Ryan'a da açıklayacak olmamız. Onu da yanımıza alıyoruz, ama teyzemin kapıdan girdiğimiz anda boynumuza atılmasından önce bilirse daha yararlı olur diye düşünüyorum. Tina benim yeni durumumu düşünebileceği kadar vakti olduğu bir zamanda söylememi istedi. Birkaç gün kadar vakit... O yüzden bu hafta sonu söyleyeceğim. Gelişmeleri Ryan'ın kendisinin aktaracağını sanıyorum, haberleri benden alacaksınız.

Şehre ilk kar bu sabah yağdı, orada havalar nasıl bayırların kızı Beth? Hepimiz seni çok özledik, kendine iyi bak.

Daniel

Beth White

04.12.2010 21:21

Alıcı: Pierce, Daniel; Bennett, Keri;

Ynt: Son durumlar

Sevgili Daniel ve onun deli nişanlısı Keri,

Margot teyzenin çılgınlık seviyesine ilk elden tanık olmadığım için herhangi bir telkinde bulunamıyorum, ama evlendikten sonra da birbirinizi bana şikayet ederseniz bu sefer çiftliğe değil Mars'a kaçacağım. O yüzden aranızda halledin.

(Takım seçmem gerekirse yerim Keri'nin yanı, üzgünüm Danny.)

Biz iki gündür bileklerimize kadar kar altındayız, siz daha yeni başlıyorsunuz.

Benden de bir haber: hayvanların bir kısmını satıyoruz. Babam henüz işten adam çıkarmayı düşünecek kadar yumuşamadı, ama atları ve ineklerin bir kısmını elden çıkardığımızda biraz daha önümüzü görebileceğiz. Diğer kararlar için çok erken. Yılbaşını atlattıktan sonra babamı karşıma alıp konuşacağım. Evin çatısına Noel ışıkları döşerken işten adam çıkarmayı konuşmak pek uygun bir zaman değil diye düşünüyorum, siz ne diyorsunuz?

Ben de sizi çok özledim, Ryan'a da sevgilerimi ilet Daniel. Galiba ikimiz de birbirimize birebir ulaşmayı düşünemeyecek kadar yoğunuz. Umarm her şey yolundadır.

Beth.

Ryan Parson

18.12.2010 03:12

Alıcı: White, Beth;

(konu yok)

Beth,

Ben William.

Gönderilenlerin içinden sana en son yollanan e-mailin tarihine baktım, üzerinden iki haftadan uzun bir zaman geçmiş. Gecikme için özür dilemem gerek. Ryan burada değildi, benim de ilgilenmem gereken şeyler vardı, bilirsin... İş bulmak, Tina'yla konuşmak, Daniel'in evleneceğini öğrenmek gibi...

Mutlu haberin bizim üzerimizdeki etkisi hafif oldu diyemem, ama yapılacak bir şey yok. Daniel'in hayatını sahiplenmek gibi bir niyette değilim. Diğerlerinin de aynı şeyi anlamasını sağlayacağım.

Keri'yle konuştuğumda bir süre daha çiftlikte kalacağını söyledi. Aramak istedim, ama sonra araya işler girdi, vakit geçti...

Hepsi bahane, değil mi? Biliyorum.

Beth... Dönecek misin?

Beth White

19.12.2010 04:12

Alıcı: Bennett, Keri;

Ev hk.

Dobişle konuştum, bu hafta evdeki eşyaları taşımaları için şirketi ayarladım. Sen de orada olabilir misin? Zaten çok fazla bir şey yok, olanları da mahvetsinler istemiyorum. Hepsi çiftliğe gelecek, aradan almak istediğın şeyler varsa al. Ayakkabılara dokunma. Ciddiyim. Bir de kaşmir kazaklarıma. Giymek istersen buraya gel.

William bana dönüp dönmeyeceğimi sormuş. Hayır diyeceğim. Açık ve net. Neredeyse 3 haftadır tek bir kelime bile konuşup yazışmadık. Kimi kandırıyoruz ki? Onun düşünmesi gereken bir tedavisi, benim de sonunda yapabileceğime inandığım bir işim var.

Çiftlik benim abarttığım kadar sıkıcı değilmiş. Ne kadar fotoğraf çektiğimi bir görsen... Porföyüm büyüyor, ama yollayacak vaktim yok. Bir ara şehre uğramak istiyorum, ama şu anda hiç sırası değil.

Daldan dala uçuyorum farkındayım. Ne yazmak istediğimi bilmeden başladım.

Keri, Ryan'dan ayrılacağım. O maili yazarsam, dönmüyorum dersem bitecek. Korkudan ölüyorum. Bugün bütün gün elim maili yazmaya gitti, ama sonunda bu saatte ancak sana bir şey atabilecek cesareti toplayabildim.

Belki böylesi daha iyi olur, en azından onun da düşünecek şeyleri bir tane azalmış olur.

Uzun zamandır bu kadar ayrı kalmamıştık... Yılbaşında Daniel'ı bırakabilsen de yanıma gelsen?

Neyse, sen beni boşver, neredeyse sabah olacak, saçmalama devrelerim tam gaz çalışıyor.

İyi geceler, ya da günaydın.

Beth White

19.12.2010 13:24

Alıcı: Parson, Ryan;

Ynt:

Ryan merhaba,

Ya da William. Bunu hanginiz okuyorsa...

Meşgul olduğumu biliyorum, geciken mesajlar için özür dilemene gerek yok. Zaten ortada affedilmesi gereken bir şey de yok, o yüzden özürleri boşverelim. İkimiz de...

Dönüp dönmeyeceğimi sormuşsun, cevabım hayır. Bugün ben de evimi boşaltıyorum. Çiftlikte bana ihtiyaçları var, biliyorsun. Kendimi işlerin içine bu kadar soktuktan sonra dönebileceğimi sanmıyorum. Birkaç ay sonra nasıl düşünürüm bilmiyorum, ama şu anda dönemem.

Her gün seni düşünüyorum. İyi ellerde olduğumu bilmek içimi rahatlatıyor. Zack'le olanlardan sonra tedavinin bir anda ne kadar gerilediğini biliyorum. Bir tek senin düzenin değil, Daniel'in düzeni de kökünden değişiyor. Zor zamanlar olduğunun farkındayım ve düşüncesiz olmak istemiyorum, ama bunları senin atlatman gerek. Sen ya da William, Seth, Zack, Donnie, Robin... Hepiniz. Bahanelere ve sırlara yer yok.

Bu ikimiz için de geçerli, o yüzden dönmeme kararımı süslemeye çalışmayacağım. Ayrılık demekse öyle olacak. En son görüşmemizin üzerinden neredeyse 1 ay geçecek, bu kadar zaman içinde kaç defa konuştuk?

Kötü ayrılmıyoruz, en azından bu kısım beni mutlu ediyor. İkimiz de kendi hayatlarımıza vakit ayırıyoruz, kendimize ait şeyleri düzeltmeye çalışıyoruz. Beraber olmaya çalışıp kendimizi kandırmanın faydası yok.

Bunu burada bitirmeyeceğim, ucu açık kalsın. Konuşalım. Ne zaman vakit bulabilirsek...

Daha doğrusu ne zaman oradan olursan.

İhtiyacın olduğu anda oradayım, biliyorsun. Sen yeter ki iyi ol.

Ben de seni seviyorum.

Beth.

* * *

"Beth, babanın resmini getirdiler!"

"Ofisteyim!"

Kapı açılıp annemle birlikte büyük çerçeveyi taşıyan adamlar giriyor. Onlara masamın tam karşısındaki duvarı gösterip ayaklarının altından çekiliyorum. Resim asılıp iş üzerindeki kağıdı yırtmaya geldiğinde annem geri çekilip sahneyi bana bırakıyor.

Bu yılbaşını da atlatıp 2016'ya girdiğimizde babamı kalp krizinden kaybedeli tam beş sene olacak. Bu resim de hem onun hatırası, hem de annemle benim birbirimize verdiğimiz ortak bir hediye.

Resmi asan adamların bıraktığı ufak merdivene tırmanıp üst taraftan kağıdı yırtmaya başlıyorum. Sonunda kağıdı bütün köşelerden sıyrıp yere bıraktığımda beş sene önce verandada oturduğum bir gün çektiğim o fotoğraf bana adeta sarılıyor.

O sene gördüğümüz ilk kardan sonra babam satmaya kıyamadığı atı Kestane'nin üzerinde, dört nala kar kaplı çayırdan eve doğru geliyor. Atın üstünde kimin olduğunu bilmeyen biri için bu resim ufuk çizgisini süsleyen karlı dağlar ve kuru dalları pamuk gibi karla bezenmiş ağaçların ortasındaki güzel bir attan ibaret, ama benim için bu resim babamın ruhu.

Merdivenden inip yırtık kağıdı buruşturarak kolumun altına alırken annem yanıma gelip omuzlarımdan sarılıyor.

"Bunu da portföyüne koydun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Yıllardır reddedilmesinden korktuğum için portföye koyup çıkardığım fotoğraflardan biri de bu.

"Hadi gel," diyor annem ve kolumun altındaki kağıdı alıp çöpün yanına atıyor. "Çocuklar sana sürpriz parti düzenlemiş, çiftliğin başını boş bırakmadığın için teşekkür edeceklermiş."

"Sen de onların sürprizini bozuyorsun."

"Sen sürpriz sevmezsin, bilmiyor muyum ben. Şaşırmış gibi yap yeter."

Gülerek annemin beline sarılıyorum ve ikimiz ofisten çıktığımız anda herkes ayağa fırlıyor. Seyislerden birinin oğlu ufaklık Tommy kafası kadar bir pastayı taşıyarak üzerindeki tek mumu söndürmemek için çok büyük bir çaba sarf ediyor. Önüme geldiğinde onun yanında eğilip pastanın altından tutarak destek oluyorum.

Babamdan sonra oldukça küçülmüş, ama geride kalanları yıllardır doyurabilen çiftliğimizin çalışanları benim ve Tommy'nin etrafında toplanıyor. Sürpriz olsun olmasın, böyle zamanlarda babamın bu çiftliğe neden hayatını adadığını çok daha iyi anlıyorum.

Etrafımdaki herkes mutlu, minnet dolu bakışlarla bana bakıyorlar, kimisi ofisin açık kapısından duvara asılı olan resmi görmüş, onun hakkında konuşuyor, bense gözlerim dolu dolu onları izliyorum. Tommy hemen yanımda omzuyla omzumu ittiriyor.

"Mumu üflesene!"

Derin bir nefes alıp göz kırparak Tommy'e de işaret ediyorum. O da benim gibi göğsünü şişirdiğinde aynı anda üfleyip mumu söndürüyoruz. Çiflikteki beşinci senem biterken elimin tersiyle hızla yaşlarımı silip pastayla birlikte doğruluyorum.

"Herkes bir çatal kapsın!"

*

Payıma düşen üçüncü dilim pasta ve bir bardak taze sütle ofise girip kapıyı arkamdan itiyorum. Masamın üzerinde rengarenk zarflar duruyor. Hepsi civar çiftliklerden ve aile dostlarından gelen yılbaşı tebrikleri. Aralarından iki tanesi gözüme çarpıyor. Noel'in yeşil ve kırmızısına tamamen zıt olan masmavi bir zarf bütün o yığının arasından burnunu uzatmış, onu almamı bekliyor.

Pasta tabağını bir kenara bırakıp mavi zarfı alıyorum. Gönderen kısmında Penny yazıyor, ama el yazısı Keri'nin. Zarfı açtığımda içinden her köşesi simlerle kaplı pırıl pırıl bir kart çıkıyor. Gri simlerin üzerinde yamuk da olsa kırmızı bir noel baba var, sakalları pamuktan, kızıağı da birkaç parça kozalak kabuğundan. Zarfın üzerindeki yazı Keri'nin olsa da kartın içindeki kargacık burgacık pastel boyadan harfler küçük kızı Penny'nin.

Beth teeze mutlu noelller

bize gelcekmi sin?

Penelope

Minik Penny'nin soru eklerini ayırmadaki özenli çabasına gülerken kartı alıp masamın arkasındaki panoda boş bulduğum bir yere ilıştırıyorum. Panonun çoğu özel günlerde gelen Penny kartlarıyla dolup taşıyor. Penny'nin dışında başka bir ufaklıktan gelen kartlar da var, ama iki senedir onların arasına yeni bir tanesi eklenmedi. 2014'e girerken gelen son yılbaşı kartını alıp artık ezberlediğim mesajı tekrar okuyorum.

Beth Noel baba sana bisürü kar şeker ve kalp getirsin!

Donnie

En son iki sene önce Donnie'den aldığım yılbaşı mesajlarından başka Ryan'dan direkt olarak hiç haber almadım. Daniel bize ayda bir kez Ryan'ın bu sefer hangi ülkede olduğunu söylüyor, ama onun dışında hiç ayrıntıya girmiyor. Birkaç kez sorup geçirildikten sonra ben de ısrar etmeyi bıraktım. Hala Tina'yla tedaviye devam ettiklerini biliyorum, işinin onu ayda en az bir kez yurtdışına yolladığını da. Ama en önemlisi iyi olması. Kartları artık gelmese de olur...

*

"Beth, ben eve gidiyorum, geliyor musun?"

Esneyerek anneme bakıyorum ve başımı iki yana sallıyorum. "Çok az kaldı. Şu faturaları da gözden geçirip geleceğim. Beni bekleme, sen uyu."

Annem bana bir öpücük yollayıp giderken kapıyı da arkasından kapatıyor. Şu anda eve gidip soğuk da olsa yatağa kıvrılmak bu faturalardan daha çekici geliyor, ama ben tamam vermeden bu faturaların rafa kaldırılması da imkansız. Yarının hem Cuma, hem de yılın son günü olduğunu da hesaba katarsam bu iş bu gece bitmezse hiç bitmeyecek.

Bir faturayı daha alıp satırlara göz atarken bilgisayarım yeni bir e-maile ötüveriyor. Erken bir yılbaşı tebriği bekleyerek sarı zarfın üzerine tıkladığımda uzun zamandır listede ismini görmediğim birisinin maili karşımda duruyor.

Ryan Parson

30.12.2015 23:12

Alıcı: White, Beth;

Beth, sana ihtiyacım var.

İhtiyacım olduğunda burada olacağını söylemiştin, değil mi? Şimdi var. Seni görmezsem yapamam. Gidiyorum. Haftaya. Benim de vaktim geldi, ama sen olmadan olmaz. Yanıma gel, elimi tut, sarıl, ne yapacaksan yap.

Almanya'dayım, yarın sabah dönüyorum. Aramak istiyorsan yeni telefonum: 212 345 76 12

Ben seni zaten arayacağım. Gelmesen bile sesini duymam yeter. Aslında yetmez. Gelmen gerek.

Sadece ben, William ve Ryan kaldık. William sana anlatmaması için Daniel'a söz verirdi. Kendimiz başaracaktık... ki başardık da. Çok az kaldı Beth. Az kaldı, ama ben

diğerlerinin düşündüğü kadar cesur değilim. Sana ihtiyacım var. Lütfen hayır deme.

Seth.

*

{ Jewel – Again and Again }

“Bana söylemediğine inanamıyorum!”

“Beth, sakın ol—”

“Sakin olamam Daniel! Nasıl benden böyle bir şeyi saklarsın?!”

Bir taraftan dolaptan elime geçenleri bavula atıyorum, bir yandan da gecenin bir köründe Daniel’a telefonda haykırıyorum.

“Kafama göre iş yapmadım,” diyerek o da bana bağırıyor. “Tina da böyle olması daha iyi olur demişti!”

“Belli ki yanılmış! Robin, Donnie, Zack... Hepsi gitmiş! Ne zaman oldu? Nasıl oldu? Hiçbir şey bilmiyorum!”

“Çünkü ayrıldınız!”

Daniel’ın kesin tonuyla elimdeki kazağı göğsüme bastırarak yatağa oturuyorum. Konuşmayacağımı fark ettiğinde Daniel devam ediyor:

“Beraber değildiniz Beth, seni ilgilendirmiyordu. *Artık* ilgilendirmiyordu. Ryan iyi. Yıllar sonra Ryan çok iyi ve bunda senin etkin olmadığını söylemiyorum, hatta bütün krediyi sana bile verebilirim, ama bilmediğin için öfkelenmene de gerek yok.”

Arkadan Keri’nin sesini duyuyorum. Ne dediğimi soruyor. Daniel ona cevap vermeyince sinirlenip telefonu çekiyor. Birkaç tıkırtıdan sonra Keri’nin sesini duyuyorum.

“Beth? Orada mısın?”

“Buradayım, Daniel’ı ver Keri—”

“Sen bana söyle, ben ona söylerim.”

“Keri, lütfen...”

Öfleyip telefonu tekrar kocasına verdiğinde bu sefer Daniel sessiz kalıyor, ben konuşuyorum.

“Özür dilerim, Danny. Senin suçun değildi, sadece şaşırdım.”

“Doğaldır. Karar verdiği ilk gün ben de şaşırmıştım.”

Kazağı diğer yığının üzerinde bavula bırakıp bacaklarımı kendime çekiyorum.

“İlk kim gitti?”

“Robin. Birleşmek istedi, ama Ryan’la değil. William’a gitti.”

Bacaklarımı tutan elim kayınca oturduğum yerde dikleşiyorum. “Diğerleri? Donnie?”

"Seth'e."

"Zack?"

"Seth."

"Ryan'a giden kimse olmadı mı?"

Daniel iç çekiyor ve ünlü gıcırtılı koltuklarının sesini duyduğumda oturduğunu anlıyorum. Sakin bir sesle konuşuyor:

"Diğerleri Ryan'ı korumak istiyor, ama onunla birleşmek amaçlarına aykırı. Birleşmek istiyorlar, evet, ama Ryan'ı korumak için sakladıkları şeyleri Ryan'a vermeden, sadece kaleleri güçlendirmek için birleşmek istiyorlar."

"Kaleleri de William ve Seth olarak görüyorlar."

"Aynen öyle."

"Daniel?"

Ufak bir *hmm* duyunca soruyorum:

"Hangisi gerçek?"

Bu seferki iç çekiş öncekinden bile derin. Daniel'in ensesini ovduğunu görmeme gerek yok, biliyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Açıkçası umrumda da değil. En son kim kalırsa, eğer geride kalanlar da tek bir yerde birleşebilirse ben elimde kalan adamı yine seveceğim ve bir daha bölünmemesi için elimden geleni yapacağım."

"Seth kiminle birleşmek istiyor?"

"William."

Bir süre ikimiz de sessiz kalıyoruz. Çok geçmeden Daniel hafifçe gülüyor. "Bunu bilmiyorsun. Keri'yle ben bile biraz garip buluyoruz, o yüzden sana söylemedik."

"Zaten herkes benden bir şeyler saklıyor..." diyorum ama Daniel sitemime aldırmadan devam ediyor:

"Penny hepsine William diyor. Adlarını biliyor, değiştiklerinde de tanıyor, ama hepsine inatla William diyor."

Tüylerim diken diken oluyor, ama yine de gülümsüyorum. Ben bile bu kadar zaman sonra hala kimin gerçek olduğunu bilmiyorum, öylesine bir tahmin yürütmekten bile korkuyorum, ama Penelope Pierce teşhisini çoktan koymuş. Daniel daha da gülüyor:

"Kızım ya bizim bilmediğimiz bir şey biliyor ya da diğerlerine dili dönmüyor. Ona göre Ryan yok, 'Vilim' var."

* * *

Terminalde otobüsten indiğimde bavul yerine sadece çantamı aldığımı seviniorum. Bavulunu almak için bagajın etrafında doluşan insanları geçip açıklığa çıktığımda babasının boynuna atlayan bir çocuğun sevinç dolu çığlığı bir anlığına kulaklarımı sağır ediyor. Onun çınlaması yavaşça yok olurken kapının yanında tanıdık bir yüz görüyorum, o da beni gördüğünde önündeki kadını omuzlarından tutup kenara alarak bana doğru geliyor. Elimi kaldırıyorum, bir an sonra kalkan elim tutuluyor ve Seth belimi kavrayıp aradan geçen senelere aldırmandan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Kalbim öyle hızlı çarpıyor ki göğsüme bastırmak için elimi kullanmak yerine Seth'i kendime çekip kendimi ona bastırıyorum. Eliyle boynumu kavıyor, arkaya eğilmiş başıma destek olup dudaklarımı son bir kez öptükten sonra geri çekiliyor. Gözleri alev alev, çatık kaşlarının arası kırıışmış, acı çeker gibi bana bakıyor.

"Bir tek sen kaldın Beth. Gitmemem için tek sebebim sendin, şimdi ne yapacağım?"

Başımı eğip çenesinin altına saklıyorum. Saçlarımı tutup bana sımsıkı sarılıyor. Belki de Ryan'dan bu yüzden hiç kopamadım. Ondan ayrıldım, dolaylı olarak William'dan da, ama Seth'i hiç bitirmedim. Ona veda etmedim. Evimde geçirdiğimiz geceden, dünkü mesajına kadar Seth'le hiç konuşmadım.

"Buradayım," diyorum ve başımı kaldırıp gözlerini yakalıyorum. Kaşları hala çatık, ama gülümsüyor. Ben de gülümseyip başımla kapıyı işaret ediyorum.

"Hadi içeri girelim, üşüdüm."

Başını iki yana salladığında uzanıp yüzünü tutuyorum. "Geldim Seth, buradayım."

"Gideceksin."

"Sen de gideceksin. Ödeşeceğiz."

Çatık kaşları gevşeyip yüzüne bu sefer gerçek bir gülümseme yayılıyor. Yüzüne koyduğum eli alıp kocaman elinin içinde tutarak beni kapıya götürüyor. İlk adımdan sonra babasının çiftliğini sırtlayan patron Beth'i terminalde bırakıp yedi cücelerine aşık olan Pamuk Prenses olarak elimi tutan adamı takip ediyorum.

*

Seth'in beni getirdiği ev *gerçek* bir ev. Odaları, mutfağı, yerde halıları ve hatta duvarda tabloları olan bir ev. Bakımlı, özenli, içinde yaşanmış bir ev.

Çantamı kapının yanında bırakıp Seth'i beklemeden içeri ilerliyorum. Mutfak sabah güneşiyle parlıyor. Onun hemen yanındaki odada, duvarın köşesinde devasa bir panda oyuncağı var. Şaşkınlıkla işaret ettiğimde Seth de başını sallıyor.

"Penny'nin. Eve götürmüyor. Panda burayı seviyormuş."

Penny'nin çok bilmiş sesi kulaklarıma geldiğinde gülerek diğer tarafa dönüyorum. Kısa bir koridor, onun sonunda da kapısı kapalı bir oda var. Seth omuzlarımdan tutup beni mutfığa çeviriyor. "Bu sefer o odaya girmeyeceğiz. Gel buraya..."

Seth'in önünden sıcak mutfığa girdiğimde tezgahın üzerinde duran kurabiye dolu cam kavanozlar dikkatimi çekiyor. Bir tanesini alıp kaldırdığımda Seth hemen açıklıyor:

"Keri."

"Ben yaptım deseydin düşüp bayılacaktım."

Gözlerini devirerek beni masanın başındaki sandalyelerin birine oturtup kendisi de yanıma çöküyor. Hareketlerinde bir acelecilik var. Sanki zamana karşı yarışıyor gibi...

Haksız da sayılmaz. Bugün son.

"Benimle gelecek misin?" diye soruyor.

"Nereye?"

"Tina'nın yanına, bu akşam."

Hazırlıksız yakalanıyorum. Başımı bilinçsizce iki yana salladığımda Seth'in kaşları yine acıyla çatılıyor, atılıp ellerini tutuyorum. "Hayır demedim, dur, hemen gözümün önünde parçalanma. Gelmemi istiyorsan elbette geleceğim, ama önce diğerlerini anlat. Nasıl olduğunu..."

"Donnie ve Zack'i ben aldım, Robin doğal olarak William'a gitti."

"Doğal olarak?"

"Robin bana bayılmıyordu, hatırlarsın..."

Robin'in hatırası içimi ısıtıyor, ama gülümserken aynı zamanda gözlerim de doluyor. Çok geçmeden gülümseme de silindiğinde sadece yaşlar kalıyor.

"Bana neden bir şey söylemediniz?" diye soruyorum. Seth başını iki yana sallıyor.

"Cenazeden sonra birleşme kararını sana söylememeye karar verdik. Sorumluluk altında kalmaman için."

"Cenazeye William geldi. O mu karar verdi, yoksa hepiniz mi?"

"Bu sefer gerçekten hepimiz verdik. Her şey değişti Beth. Zack her şeyi değiştirdi."

İşte bunda hemfikir olarak başımı sallıyorum. Seth ellerini açıp benim ellerimi kendi ellerinin arasına alıyor. Konuşmak yerine bana doğru uzandığında ben de oturduğum yerde uzanarak onun dudaklarını karşılıyorum. Bu sefer hafifçe öpüşüp ayrılıyoruz. Nefesi hala dudaklarıma vuruyorken soruyorum:

"Neden William? Neden Ryan'la birleşmiyorsun?"

Dudaklarımı bir kez daha öpüp geri çekiliyor. "Ryan bizi kaldıramaz. William onu da alacak, bana söz verdi."

Boğazıma oturan yumruyu zorlukla yutkunarak indiriyorum.

Ryan yok, 'Vilim' var.

Seth etkilenmemiş, ellerimi dudaklarına götürüp öpüyor.

"Ryan bizim hayatımızı yaşamadı. Onunla birleşsek bile bildikleri onun olmayacak. William her şeyi gördü Beth, o halledecek. O bitirecek. Bana söz verdi. Başka türlü kabul eder miydin sanıyorsun? Bu kadar şeyi Ryan'la birleşmek için atlatmadım."

"Ama gerçek olan—"

"Gerçek olan bir zamanlar Ryan olmuş olabilir. Doğduğunda, ilk defa yürüdüğünde, belki ilk defa okuduğunda, ama aradan çok vakit geçti. Ryan bir kez gitti ve sonra hiç gerçekten dönmedi. Hayatını bize bıraktı."

Yanağımdan bir damla yaş akıp dudaklarımın arasına yayıldığında gözlerimi kırıştırıyorum. Seth uzanıp elinin tersiyle ondan hiç beklenmeyecek bir naziklikle yanaklarımı sildiğinde gülümsüyorum.

"Yani karar verildi?"

Başını sallıyor. "Karar verildi. Bugün benim son günüm, sen de ödölümsün."

Bu sefer onu beklemeden ben uzanıp tuzlu dudaklarıma onun dudaklarına kapatıyorum.

*

Seth beni yatağa bırakıp diziyle bacaklarımın arasından yatağa bastırıldığında çıkan düdük sesiyle ikimiz de gülüyoruz. Elini yorganın altına sokup Penny'nin olduğunu umduğum oyuncak ördeği odanın diğer köşesine fırlattıktan sonra üzerime eğildiğinde ben de dirseklerimin üzerinde yükselip ona uzanıyorum. Eli kazağımın altından girip belimi takip ederek sırtıma çıkarken gülümsüyorum.

"Hani bu sefer bu odaya girmeyecektik?"

Dudaklarımın kenarını öpüp tanıştığımız ilk gün bana yarı çıplak kapıyı açan adam gibi sırtıyor. "Yalan söyledim."

"Farkındayım..." diyerek yüzünü ellerimin arasına alıp yatağa düşerken onu da üzerime çekiyorum. Elleri beni soyarken benim yaptığım tek şey gerektiğinde başımı, kollarımı ya da kalçamı kaldırmak oluyor. Onun dışında bildiğim tek şey Seth'in dudakları.

Kazağını çekip içindeki tişörtle birlikte başından çekip çıkardığında dağılan saçlarına parmaklarımı sokup onu yine aşağı, yanıma alıyorum. Pantolonunu açıp kalçasından indirerek sonunda benimle birleştğinde nefesim kesiliyor. Göğsüme zorlukla nefes doldurup ona bakabildiğimde yutkunarak dudaklarımı öpüyor.

Bu bir veda değil. Yeni bir başlangıç. Bir ömür boyunca bitmesi beklenmiş yolun son durağı. Bundan sonrası kolay, güvenli, bilindik...

Seth bir kez daha kendini bana ittiğinde dudaklarına gülümsüyorum. Bacağımyı dizimin altından kavrayıp beline sardığında göz göze geliyoruz. Duruyor. Nefes nefeseyiz. Gözlerinin içine bakıp alnına yapışmış saçlarını elimle geriye itiyorum. Elim alnına dokunduğunda gözlerini kapatıp bana sokuluyor. Bacaklarımyın arasından karnıma, oradan şakaklarıma kadar sıcak bir elektrik yayılıyor. Gözlerimi kapatarak başımı onun başına yasladığımda kısık sesi kulağıma çarpıyor.

"Hiç ayrılmadık," diyor. "Hiç bitmedi... Biliyorsun... Değil mi?"

Başımı sallıyorum. Kendini son bir kez bana ittiğinde gözlerimi sımsıkı kapatarak ona tutunuyorum. O gidiyor, ben dönüyorum...

*

Keri'nin kurabiyelerinden birini kemirirken Seth tişörtünü giyerek mutfağa giriyor. Ben onun kazağının içinde tek kolumu kendime sarmış halde oturuyorum. O da kapağı açık kavanozdan bir kurabiye alıp karşıma oturduğunda masanın üzerinden elimi uzatıyorum, o da uzanıp tutuyor.

Kurabiyeler bitene kadar konuşmuyoruz.

Sonunda kurabiyenin son lokmasını da yutup bütün mutfağı bakışlarımyla ezberledikten sonra Seth'in elini bırakıp kalkıyorum.

"Seans ne zaman?"

Arkasını dönüp buzdolabının üzerindeki mıkmatıslı saate bakıyor. "Bir saat var," dedikten sonra yine bana bakıp şöyle bir süzüyor. "Araya bir tane daha sıkıştırabilir miyiz?"

Gülerek gidip başına sarılıyorum. "Bir ömre yetecek kadar sıkıştırdık, yeterli. Giyinip çıkalım."

Geri çekilecekken Seth kazaktan tutup tekrar bana sarılıyor. Başı karnımda, eli belime asılmış, soruyor:

"Beth, bana güveniyor musun?"

"Ben sana hep güvendim."

Gülümsüyor ve beni bırakıp o da kalkıyor. "Giyinip çıkalım..."

*

Tina'nın ofisi hala aynı yerde, her şey en son hatırladığım gibi, sadece Beatrice'in masası boş. Birazdan Tina sesimi duyup çıktığında bana gülümseyip Beatrice'in masasını işaret ediyor. "İzinli. Gelin, içeri geçin..."

Seth önden girerken Tina ve ben sarılıyoruz.

"Geldiğin için sağol Beth."

Gülümsüyorum ve bir şey söylemeden gidip bu sefer tereddüt etmeden televizyon koltuğuna kuruluyorum. Seth karşımda, önce bana bakıyor, sonra da Tina'ya bakıp derin bir nefes alıyor.

"Nasıl istiyorsan öyle yapacağız, rahat ol Seth."

Seth'i hiç bu kadar uysal görmemiştim. Tina'nın işaretiyle uzun koltuğa uzanıp ellerini karnının üzerinde birleştiriyor. Tina eğilip onun ellerini sevecen bir şekilde sıktıktan sonra bana bakıyor. "Kalmak istediğine emin misin Beth?"

Seth yine kaşlarını çatıyor gibi oluyor, ama ona fırsat bırakmadan ben başımı sallıyorum.

"Eminim."

Tina gelip benim koltuğumun koluna oturuyor ve Seth'e bakıyor. "Başlamadan önce söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Zarf. Beth, evde, pandanın altındaki zarf senin."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığımda Tina gülümsüyor. "Pekala. Başka bir şey?"

Seth başını iki yana sallayıp göz ucuyla bana bakıyor, sonra derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor. "Başlayalım."

Tina yıllar öncesinde bir defa duyduğum rahatlatma seansıyla Seth'i hipnoza geçiriyor. Çıt bile çıkarmadan ikisini izliyorum. Seth'in birbirini tutan elleri gevşiyor, birisi kayarak yanına düştüğünde Seth irkilerek uyanıyor.

"Tina?"

"Buradayım. William?"

William tavana bakıyor, ama gözleri sanki tavanda bir şey ararmış gibi hızlı hareket ediyor. Orada bambaşka bir şey gördüğü kesin.

Dönüp Tina'ya baktığımda o da bana bakıp gülümsüyor ve William'la konuşuyor. "Neredesin William?"

"Bahçedeyim... Ağacın altında... Bugün hava çok sıcak..."

"Seth'i görebiliyor musun?"

"Verandada oturuyor... Yanına mı gideceğim?"

"Gitmemen için bir sebep var mı?"

William hafifçe kaşlarını çatıp sonra başını iki yana sallıyor. Gözleri bir an için kapanıp sonra tekrar açıldığında titrek bir nefes alıyor.

"Tina? Ben Seth."

"Seth, vakit geldi. William yanında mı?"

"Yanımda... Verdiği sözü tutacak... Elimi sıkıyor... Bırakmıyor..."

Seth yanına düşmüş elini yumruk yaparak gözlerini kapatıyor, başını omzuna eğip hafifçe kasılarak tekrar gözlerini açtığında derin bir nefes alıp gevşiyor.

“Bitti... Yalnızım... Biraz oturmalıyım...”

Tina ona istediği kadar oturabileceğini söylediğinde William gözlerini kapatıp ellerini yine karnının üzerinde birleştiriyor. Bir süre o kadar sessiz ve hareketsiz kalıyor ki uykuya daldığını sanıyorum, ama Tina’nın sorusuna cevap vermekte gecikmiyor.

“William, gelmek için hazır mısın?”

Gözlerini açıp tekrar tavana diktiğinde başını sallıyor.

“O halde üçe kadar saydığında bütün olanları hatırlayarak buraya, ofise döneceksin. Bir... İki... Üç.”

William gözlerini kırptırarak başını bize çevirdiğinde Tina ayağa kalkıyor. William beni gördüğünde yüzü şaşkınlıkla gerilirken ben sadece gülümsüyorum. Tina o sırada bir bardak su doldurmuş, William’la benim arama girerek ona doğrulması için yardım ediyor ve bardağı eline veriyor.

“Beth’in gelmesini Seth rica etti.”

William sudan bir yudum alıp başını sallıyor. Tina geçip onun yanına oturduğunda William bana bakıyor.

“İyi misin?”

Başımı sallıyorum. “Çok...”

“Gidecek misin?”

Kesin bir cevabım yok, gideceksem bile ne zaman olduğunu bilmiyorum. Başımı iki yana salladığımda William bardağı Tina’ya verip ayağa kalkıyor. Tina da onunla birlikte kalkınca oturuyor olmam mantıksız geliyor, ben de kalkıyorum.

Üçümüz ayakta, Tina ve ben her an atılmaya hazır halde William’a bakıyorken o elini bana uzatıyor. Tutup yanına gittiğimde beni kendine çekip sımsıkı sarılıyor. Göz ucuyla Tina’nın gülümsemesini yakalıyorum, ama çok geçmeden William’dan başka bir şey görmez oluyorum. Kollarının altından omuzlarını tutup tüm gücümle sıktığımda başımın arkasını tutup hafifçe şakağımdan öpüyor.

“Az kaldı...”

“Biliyorum,” diyerek geri çekiliyorum ve koluna girip kazağının üzerindeki bir iplik parçasını alıyorum. “Gidelim mi?”

Başını sallıyor. “Gidelim.”

*

{ Caleb Kane – Once }

Önüne bir bardak ılık süt ve birkaç kurabiye koyduğumda William’ın dalgın bakışları odak buluyor ve başını bana kaldırıyor.

"Seni çok özlüyordu," diyor, sonra da sanki kelimeleri karıştırmış gibi hafifçe başını silkeleyerek düzeltiyor. "*Ben* özlüyordum—yani, ben de özlüyordum, ama Seth..."

Cümleyi toparlayamayacağını anladığında pes edip iç çekiyor.

"Bu seferki sandığımdan da zor oldu, Beth, üzgünüm. Aklım karışık..."

"Önemli değil," diyerek süt bardağını biraz daha yaklaşıtıyorum. "Bir şeyler ye. Evden aç çıktık."

Sütten bir yudum alıp kurabiyelere ters bir bakış attıktan sonra yine bana bakıyor.

"Seni arayacağını bilmiyordum."

"Son dakikada bir şey daha saklamak istemiş."

"En azından Tina biliyordu."

Başımı sallıyorum. Bir yudum daha süt içiyor. Arada dalıyor, sonra sanki kafasında bir problemin çözümünü bulmuş gibi tekrar süt bardağına odaklanıyor.

"Nasıl oluyor?" diye sorduğumda bana bakıyor.

"Ne nasıl oluyor?"

"Birleşmeniz. Nasıl hissediyorsun?"

Kurabiyelerden bir tanesini ikiye kırıp ucundan ufak bir parça ısıyor. "Robin kolaydı, ama Seth çok başka. Robin'in her şeyini biliyordum, onunla birleştüğimde konusunu bildiğim bir filmi ilk defa izlemek gibiydi. Seth'te filmin bazı kısımlarını kaçırmışım, şimdi fark ediyorum. Filmin geri kalanı bambaşka şeyler ifade etmeye başlıyor. Bir tek Seth değil, onunla birlikte Zack de benimle..."

Zack'in lafının geçmesiyle William sessizleşiyor ve kurabiyeyi bırakıp süte de dokunmadan masadan kalkıyor.

"William nereye gidiyorsun?"

"Yatacağım."

"Zack'e olanlar senin suçun değildi, biliyorsun değil mi?"

Hiçbir şey söylemeden yatak odasına gittiğinde sadece arkasından bakıyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, çünkü ne yaşadığını tahmin bile edemiyorum. Yatak odasının kapısı kapandığına aklıma geliyor. Zarf. Pandanın altındaki zarf.

Odaya gidip Penny'nin pandasını tek kolundan tutup kaldırıyorum. Koca poposunun altında sarı, büyük bir zarf var. Zarfı alıp pandanın önünde yere oturuyorum. Ön yüzdeki el yazısı William'ın. Sanki çizgili kağıda yazmış gibi aynı hızda ilerleyen ve uçları özenle kıvrılmış harflerle zarfın üzerinde "Beth" yazıyor. İçini açıp baktığımda irili ufaklı bir sürü kağıt görüyorum. Ne olduklarına bakmadan çıkarıp önümde topluyorum ve sonunda boş zarfı da bir kenara bırakıp benim için biriktirilmiş kağıtlara bakıyorum.

En üstte Donnie'nin çizdiği belli olan bir resim var. Biri etekli, diğeri pantolonlu iki çubuk figür, üçgen çatılı bir evin önünde el ele tutuşmuşlar. Eteklinin altında Beth yazıyor, ama

pantolonlu olan figürün bir ismi yok. O kağıdı bir köşeye koyup diğerini alıyorum. Kısa bir mektup.

Sarışın,

Eminim sana haber vermeden gittiğim için kıcımlı bir güzel tekmelemek isteyeceksin, ama çok geç. Hıncını istersen William'dan çıkar. Birleşme işini sessiz sakın yapmayı teklif eden oydu.

Hepimiz kabul etmiş olabiliriz, ama o başlattı.

Şaka bir yana, olur da bir gün gerçekten dönersen ve bunu okursan bil ki seni çok seviyorum. Başımıza gelen en iyi şey sendin.

Ayrıca unutma, artık adımızı kullanmıyor olmamız orada olmadığımız anlamına gelmiyor.

Robin

14.04.2012

Robin'in mektubunu Donnie'nin resminin üzerine koyarken içim parçalanıyor. Kağıtların arasında kimbilir buna benzer kaç tane mektup var...

Daha şimdiden göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Yıllardır görmediğim dostlarım birer birer gitmiş ve bana bunları bırakmışlar. Hepsi şu anda odasında kendini toparlamaya çalışan adamın içinde, ama aynı zamanda çok uzaktalar.

Sırada başka bir mektup var, ama bu daha uzun ve karışık bir yazıyla yazılmış.

Beth,

Özür dilerim. Çok çok ÇOK özür dilerim. Sana vurduğum için, yalan söylediğim için, yalanıma ortak etmek istediğim için, her şeyi berbat ettiğim için. Hepsi için, hepsi hepsi için!

Dışarda olmaktan nefret ediyorum. Diğerleri çalışırken ben artık işe yaramıyorum. Okul bitti, ben de bittim. Sen de yoksun, vakit geçirecek kimse kalmadı. Beni kabullenen, arkadaş olarak gören kimse yok. Çok yalnızım. Tina birleşirsem daha iyi hissedeceğimi söylüyor. Galiba yapacağım.

Ama Seth'e gideceğim. Ryan'ın bilmesini istemiyorum. Ona yaptığım şeyleri hatırlamasını istemiyorum. Seth daha önce acımı aldı, beni ancak o anlayabilir. Ona gideceğim.

Bu zarfı yapmak Robin'in fikriydi, umarım eline ulaşır. Umarım William bunu yapmamıza izin verir. Daniel'dan başka kimseye söylememizi istemiyor. Bu seferki işi kaybedemezmişiz.

Yaptıkları işten hiçbir şey anlamıyorum. Artık dışarda olmak da istemiyorum. Benim işim bitti.

Beth, çok özür dilerim. Telefon mesajlarındaki sesin hiç kızgın gelmiyor, umarım beni affetmişsindir.

Tek gerçek arkadaşım sendin.

Özür dilerim.

Zack / 14.11.2013

Mektubu bırakıp diğer kağıtları boşvererek kalkıyorum ve birkaç saat önce Seth'le paylaştığım odaya gidiyorum. Kapı kapalı. Korkakça bir iki kez vuruyorum.

"William?"

Ses yok. Kolu çevirip yavaşça araladığımda William'ı yatağın yanında yere oturmuş, sessizce ağlarken buluyorum. Beni görünce başını çevirip kazağının kollarına gözlerini siliyor.

"Planım bu değildi, uyuyacaktım. Gerçekten..."

Sesi o kadar titrek ve güçsüz çıkıyor ki bir anda William olarak bildiğim adamın resmi gözümün önünden silinip yerine bambaşka bir adam geçiyor. Tamamen birleştiklerinde ne olacak? Hiç tanımadığım bir adam mı göreceğim?

Yanına gidip oturduğumda kollarını kendine dolayıp benden uzaklaşıyor.

"Kalmayacaksın, değil mi?"

"Kalmamı istiyorsan—"

"İstemiyorum," diyor ve başını iki yana salladıktan sonra bana bakıyor. "Kalırsan yapamam. Şu anda kafamda dönen şeylerin yarısında sen varsın. Hissediyorum, içimden sanki eller uzanıyor, hepsi seni tutmak istiyor Beth. Göğsümden kopup çıkacak gibiler..."

Ellerini göğsüne bastırıp kazağını çekiştiriyor, sonra başını silkeleyerek ellerini yüzüne kapatıyor. Onu avutmak istiyorum, acısını dindirmek istiyorum, ama dokunmaya bile korkuyorum.

Perdeleri açıp iyice kararmış gökyüzüne bakıyor, sonra olmayan ışıktaki gözlerini kısip bir an kapatarak bekliyor.

"William?"

"Sandıktayım... Ben hiç sandıkta olmadım. Percy ya da Seth... Ben hep dışarı çıktım, kapağı ben kaldırdım. İçinin nasıl olduğunu bilmiyordum, ama şimdi sandıktayım."

Gözlerini aniden açtığı anda irkiliyorum. Kaşları acıyla çatıldığında bir an karşımda Seth'i görüyor gibi oluyorum, ama hemen ardından William derin bir nefesle gevşeyip sırtını duvara yaslayarak bana bakıyor.

"Zarfın içinde ne var?"

"Mektuplar, resimler... Robin benim için toplamalarını istemiş."

"Bir zarf olduğunu biliyordum, ama yerini bilmiyordum. Seth saklamış."

"Pandanın altındaydı."

Gülümsüyor, ama uzun sürmüyor. Yüzü tekrar gölgelendiğinde onu rahat bırakmak için kalkıyorum. "Zack'i affettiğimi söylemek için gelmiştim. Onunla ilgili tereddütte kaldığını hissedersen..."

Başını salladığında ben de daha fazla devam etmeden odadan çıkıyorum ve kapıyı kapattığımda göğsüme sanki bir taş oturuyor. İçerdeki adamın iyileşmek için bana ihtiyacı yok, aksine uzak olmamı istiyor. Peki ben istiyor muyum?

Dönüp tekrar kapıyı açarak içeri dalıyorum. William şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Beth ne ol—"

"Ayrılıyor muyuz? Bu sefer gerçekten, tamamen bitiyor mu William? Yoksa beklememi mi istiyorsun?"

Yutkunuyor, sonra kaşlarını çatıyor, bir an düşünüyor ve soruyor:

“Beklemini istesem—”

“Beklerim. İlk seferde de bekledim, şimdi de beklerim. Sen?”

Başını sallıyor. Kapıyı bırakıp kendimi adeta ona atıyorum, o da yarı yolda yakalayıp sımsıkı sarılıyor. Hayatım boyunca yaşadığım en ayrılık olmayan ayrılık bu.

Hatta ikincisi.

Başkasına ihtiyacım yok.

Peki ne kadar bekleyeceğiz? 1 yıl, 10 yıl?

Kendime daha fazla düşünmek için zaman vermeden kollarımı William’dan çözüp geriliyorum.

“Zarfımı alıp gidiyorum. Beni bul. Tamam mı?”

Gülmseyerek başını sallıyor. “Az kaldı Beth.”

“William Ryan Parson, seni seviyorum, sakın unutma.”

Yüzü Donnie’nin saflığını yansıtan o gülümsemeyle aydınlanırken benim de içim ısınıyor, ama aynı zamanda sanki bütün o yıllar içinde benim yarattığım diğer Beth’ler de tekrar benimle birleşiyor. Hızla yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan çektüğimde ne William beni takip ediyor, ne de ben dönüp tekrar odaya giriyorum.

Sadece bekliyoruz.

* * *

"Penny yavaş! PENELOPE!"

Keri kızının arkasından koşarken Daniel ve ben onlara gülerek arkadan takip ediyoruz. Penny'nin okula başlamadan önceki son birkaç ayı ve Keri kızının okula değil de yabancıların elinde ondan çok uzaklara gideceğini düşünüyor, o yüzden de neredeyse iki aydır çiftlikte ikisi birlikte tatil yapıyorlar.

"Sonunda teklif etti."

Daniel'ın sesiyle ona dönüyorum, ikimiz de çimlerin üzerine öylece çöküveriyoruz, Daniel ilerde kızını öpmekten kendini kaybeden karısını işaret ediyor.

"April'i ortak yapacak. Kıza yedi yıl kan kusturdu, şimdi bütün varlığını ona emanet edip aylarca çayırlarda koşturuyor, inanabiliyor musun?"

"Onun da zamanı gelmişti. Penny okula gidince yeni bir tane isteyecek, biliyorsun, değil mi?"

Daniel keyifle sırtarak çimlere uzanırken ben kahkahayı basıyorum. "Şimdi gülüyorsun, gece nöbetlerine kalkmaya başlayınca göreceğim! 'Beth, lütfen beni elimden tutup hastaneye götürür müsün? Vasektomi randevum geldi de...'"

"Asla! Erkekliğime hakaret! Keri ne kadar çocuk isterse o kadar yapacağım."

"Bana göre hava hoş—"

"BETH BETH BETH! BETH TUT BENİ!"

Penny fişek gibi gelip kendini kollarıma attığında gülerek arkaya devriliyoruz. Gözüme giren sarı at kuyruğunu uzaklaştırıp Penny'nin yanaklarını öpüyorum. Birazdan Keri de yanımıza uzanınca Penny ikimizin arasına yuvarlanıp bulutları işaret ediyor.

"Şuradaki Fizy'e benziyor!"

Penny'le kafa kafaya verip bulutları bir sürü saçma sapan şeye benzetirken Keri kızının kafasının üzerinden bana bakıyor.

"William Çin'den ne zaman dönüyormuş?"

"Uçağı yarın sabah. Bana neden soruyorsun?"

"Sana yollanan 10 maile karşılık biz 3 dakikalık bir telefon konuşması alıyoruz da ondan. Uzak mesafeli ilişkinin kitabını yazdınız. İki senede kaç tane oldu? Bir milyon?"

"Anne, uzak mesafeli ilişki ne demek?"

Gülerek Penny'i işaret ediyorum. "Evet annesi, uzak mesafeli ilişki ne demek?"

Daniel da ilgiyle başını kaldırıp Keri'nin tarafına bakarken her soruya cevabı olan arkadaşım başlıyor anlatmaya:

"Uzak mesafeli ilişki demek birbirini seven iki insanın uzakta da olsalar birbirlerini sevmeye devam etmesi demek Penny, ama fazla uzatmamak lazım. Bir milyon e-maillik uzak mesafe ilişkisi olmaz."

"Blaine ve ben de uzak mesafeli ilişki yaşayabilir miyiz?"

Daniel arkamdan hırıldayınca Keri sırtıyor. "Yaşayabilirsiniz bebeğim. Blaine'i biz de çok seviyoruz, değil mi babası?"

Penny yüzünde güller açarak bana yirminci defa geçen sene yaz kampında tanıştığı yeşil gözlü çocuk Blaine'i anlatmaya başlayınca Daniel bizim üzerimizden Keri'ye bakıyor.

"Sıradaki çocuk erkek olacak, haberin olsun."

Keri bunu duyunca ellerini karnına koyup birkaç kere vuruyor. "Tamam, ayarları erkeğe çevirdim, oldu mu?"

"Anne, benim kardeşim olacak mı?"

Bu sefer Daniel sırtırken Keri iç çekerek daha kendisinin bile cevabını bilmediği soruyu kızı için açıklamaya başlıyor. O sırada benim arka cebimdeki telefon titriyor. Yeni e-mail, William'dan.

William R. Parson

27.08.2018 16:42

Alıcı: White, Beth;

#14521

Çiftliğin adresi?

W.

"Keri?"

Keri konuşmayı bırakıp başını telefonuma doğru uzatıyor. "Ne oldu? Ne demiş? Yoksa William değil mi? O zaman şaşırırım—"

"Çiftliğin adresini istiyor."

"Zaten bilmiyor mu?"

"Çiftliğin adresini istiyor!"

Daniel da bunun üzerine bize yanaşınca Keri uzanıp onun kolunu yakalıyor.

"William buraya geliyor!"

"Öyle bir şey dememiş?"

İkimiz de aynı anda Daniel'ı ittirerek ayağa fırlıyoruz.

"Geleceği güne kadar sormayacağına söz vermişti!"

Daniel kaşlarını çatarak geri uzanırken Penny de ayaklanıp ikimizin arasında zıplayarak telefona yetişmeye çalışıyor.

"Bana bir şey almış mı? Beth sor, bana bir şey almış mı?"

Keri kızını alıp kendine yapıştırarak zaptederken telefonumu tepesinden tutup sallıyor.

"Yaz yaz!"

"Yazıyorum!"

"YAZ!"

Beth White

27.08.2018 16:44

Alıcı: Parson, William R.;

#14522

700 Jefferson Sapağı
Golden, CO 80401

Neredesin?

B.

William R. Parson

27.08.2018 16:46

Alıcı: White, Beth;

#14523

Yarım saat sonra tekrar sor.

=)

W.

*

"14 bin mailden sonra daha soğukkanlı olmanı beklerdim Beth. Hiç yakıştıramadım."

Oturduğum pufun üzerindeki yastığı altımdan çekip Keri'ye fırlatıyorum.

"Sus! Dalga geçecek zaman değil—beni oyuna getirdi! Ödeteceğim! En azından 1 hafta önceden haber verecektik."

Keri yastıkla oynarken Penny benimle birlikte ruj sürüyor, sonra da dudaklarının iki katı kalınlığındaki fuşya rujuyla aynadan annesine gülüyor.

"Söyleyeyim mi?"

"Penelope!"

"Beth teyze—"

Keri ışık hızıyla Penny'yi tuttuğu gibi yatağa çekince ufaklık gülerek ellerini ağzına kapatıyor. Az önce sürdüğü ruju alıp tek silahım olarak ikisine birden tutuyorum.

"Ne saklıyorsanız hemen yumurtlayın, yoksa ikinizi de boyarım. Keri?"

"Çocuk işte! Sağmalıyor!"

"Anne, ayıp! Sağmalıyor denmez!"

Keri kızından özür dilerken ben yatakta onların üzerine eğilip ikisinin de alına rujla birer çarpı çiziyorum.

"İkinizi de listemden sildim. Konuşmayın benimle—"

"Ama Beth!"

Aynadan Penny'e bakıp dil çıkarıyorum. "Sen de bana Beth Teyze diyeceksin. Her zaman."

Penny şokla ağzını açarak kaşlarını çatıyor ve annesine dönüyor. "Anne, ne dedi!"

"Duydum, ama sen başlattın."

"Will'e de sen erken gel dedin!"

Bu sefer Keri'nin çenesi kucağına düşünce Penny kollarını kavuşturarak aynadan bana bakıyor. "Beni affedersen diğerlerini de söylerim."

Keri az önce attığım yastığı suratına kapatarak yatakta yüz üstü dönerken ben alnında çingene pembesi bir çarpıyla bana bakan ufaklığa göz kırpiyorum.

"Konuş bakalım ortak."

*

{ Ashley Parker Angel – I'm Better }

"NE?!"

"UZAK MESAFELİ İLİŞKİ YOKTUR! 14 BİN TANE MAİLDEN SONRA NE BEKLİYORDUN!?"

"NE!?"

"Anne, Beth takıldı."

İkimiz de Penny'e aldırmadan son sürat devam ediyoruz. Aşağıdan annem ne olduğunu soruyor, ama hiç cevap verebilecek durumda değilim.

"BANA BAĞIRMA BETH. İKİNİZİN DE AKLINI BAŞINA GETİRİYORUM!"

"NE?!"

Penny yüzünü buruşturarak annesinin arkasına saklanırken Keri de kollarını arkasına uzatıp kızına tutunarak geriliyor.

"Sırf kızmış olmak için kızılıyorsun, görüyorum—"

"O zaman neden kaçıyorsun?"

"Penny—"

Parmağımı küçük kıza kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum. "Penny, sakın kaçma."

"Anne..."

"Penny, koş!"

Penny kapıya koşunca ben de arkasından fırlıyorum.

"PENELOPE!"

"BABA! BETH DELİRDİ! BABA!"

Daniel kapıdan girip merdivenlerin son birkaç basamağından zıplayarak kollarına uçan kızını tutuyor ve arkasını işaret ediyor.

"Geldi."

Ben aniden durunca Keri de sırtıma yapışıyor. İkimiz de kapıdan bavulu ve takım elbisesiyle giren adama bakıyoruz.

William. Ryan. *Hepsi*. Tek bir adam.

İki yıldır sadece yazılarını, sesini ve ara sıra çektiği fotoğraflarını gördüğüm adam şimdi kanlı canlı karşımda duruyor. Hem de olabilecek en iyi haliyle.

"Ah William, gelmişsin!"

Annem kollarını açarak o tarafa doğru geliyorken Keri arkamdan korku dolu bir inilti çıkarıyor. Ben bir anneme, bir William'a işaret ediyorum, ama kimse bana aldırmıyor. Sonunda William annemle konuşmayı bırakıp eğilerek Penny'e sarılınca isyan bayraklarını çekiyorum.

"Hepiniz biliyor muydunuz?!"

Annem olanlardan katien bir şey anlamamış bir ifadeyle dönüp bana baktığında yenik düşerek William'a dönüyorum.

"Beni oyuna getirdin, ödeteceğim."

William ve Penny birbirlerine bakarak sırttıklarında beynim adeta alev alıyor.

"Hayır—hayır hayır burada değil!"

Penny başını sallayarak zıplıyor. "Evet, evet burada!"

William da aynı muziplikle başını sallayarak elini ceketinin iç cebine atarken ben merdivenlerden zıplıyorum, annem neler oluyor diye sormaya kalmadan William cebinden siyah kadife bir kutu çıkarıp benim atılmama fırsat vermeden yüzümün önünde açıyor.

"Beth, benimle evlenir misin?"

"HAYIR!"

Penny ılığı basarken William da kaşlarını çatıyor. Annem elini ağzına kapatırken Keri arkamdan gelip omuzlarımı tutarak beni sarsıyor.

“Kusuruna bakmayın, cevaplar gecikmeli geliyor. Beth, tatlım bu yeni bir konu, ona göre tepki ver.”

Keri beni sallıyor, ama benim gözüm bir süre sonra önümdeki yüzükten başka bir şeyi görmez oluyor. Uzanıp elimi kutunun üzerine kapatıyorum, William da diğer elini benim elimin üzerine kapattığında gülümseyerek cevabı beklermişesine kaşlarını kaldırıyor. Aptal gibi baktığıma eminim.

“Ama bir hafta önceden haber vereceğiz diye—”

Bir anda etrafımdaki herkes uğuldamaya başlayınca William da gülüyor ve elini kaldırarak hepsini susturuyor. “Doğru söylüyor, kuralları ihlal ettim.”

Bu sefer ben başımı sallayarak hepsine Penny’lik taslayınca annem aramıza girip beni çenemden tutarak kendine baktırıyor.

“Cevap verecek misin yoksa babanın tüfeğini getirip herkesi evden kovayım mı?”

Göz ucuyla Daniel’ın yandan yandan kapıya yanaştığını görünce gülüyorum.

“Evet. Cevap vereceğim ve evet olacak. Evet.”

Keri rahatlayarak olduğu gibi yere çökerken William elimi kutunun üzerinden açıp yüzüğü çıkartıyor ve parmağıma takıyor. O sırada telefonum da cebimde titrediğinde alışkanlıkla elimi atıp çıkartıyorum.

Tina Curtis

27.08.2018 17:32

Alıcı: White, Beth; Parson, William R.;

Beth, lütfen kızma.

Sabahtan beri bilgisayarımın başında bekliyorum. William, eğer geç kaldıysan ve Beth bunu benden öğrendiği için beni öldürmeye kalkarsa Beatrice avukatımla beraber kapına dayanacak.

TEBRİKLER!

Lütfen erken göndermiş olmayayım, lütfen, lütfen, lütfen...

Tina.

*

Penny masadaki son bardağı da alıp annemin peşinden mutfağa koştururken Keri de Daniel'ı alıp kalkıyor. "Biraz yürüyeceğiz, gelmek isteyen?"

William başını iki yana sallayınca ben de onun koluna girip gelmeyeceğimi söylüyorum. Anne ve baba kol kola uzaklaşırken William dönüp başını eğerek bana bakıyor. Yüzüklü parmağımı kaldırıp sallıyorum.

"Ağır mı, aferin..."

Öyle mutlu ve ferah bir kahkaha atıyor ki gecenin ağır sıcağı bile hafifliyor. Koluna biraz daha sarılıp başımı çenesinin altına yerleştiriyorum.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Evleneceğiz?"

"Ondan önce?"

"Uyuyacağız?"

Gözlerimi devirerek başımı kaldırdığımda saf bir ifadeyle omuzlarını kaldırıp indiriyor.

"Bulamadım."

"Senin işin, benim işim, evler?"

"İstifa ederim?"

Göğsüne bir tane vurup kolunu bırakarak oturduğum yerde dikleşiyorum. "Bir hafta kuralını yıkınca ne oluyor görüyorsun, değil mi? İstifa falan etmiyorsun. Ayrıca etsen bile ne yapacaksın? Çiftlikte sistem analiz departmanımız yok, üzgünüm. En fazla tezek küreyebilirsin."

William yine omuzlarını indirip kaldırınca gülüyorum. "Gerçekten her şeyi bırakacağını düşünüyor musun?"

"Bu kadar bekledik, değil mi?"

"Ben de onu diyorum! Yine bölünmüyorsun, değil mi? Sen bu kadar rahat olmazsın!"

Gülerek başını iki yana sallıyor. "Bölünmüyorum, aksine birleşiyorum. Ben bu adamım Beth. Bu adam *olmuşum*, yeni yeni fark ediyorum."

Karşımda bambaşka bir insan duruyormuş gibi bir an William'ı ilk defa görüyormuşçasına inceliyorum. Gözlerinin etrafındaki çizgiler, omuzlarındaki rahatlık, sürekli farklı ülkelerde yediği yemeklerin getirdiği ufak göbeği...

"Şişmanlamışsın," dediğimde hemen suratı buruşuyor, elleri karnına iniyor.

"40 yaşına girmeme 4 sene kaldığını hatırlatıp, saçlarımın arasındaki beyazlardan da bahset istersen?"

"Ben seni çirkin de seviyorum hayatım."

Ağzı şokla açılıyor ve ayağa kalkıp içeri sesleniyor. "Meredith, kızın bana çirkin diyor!"

Annem içerden saçmaladığımı söyleyince Penny hemen yapıştırıyor:

"Ayıp, saçmalıyor denmez!"

{ The Fray – Look After You }

Gece kapımın gıcırdayarak açılmasına irkilerek uyanıyorum. William kapıda dikilmiş, elini sallıyor. "Benim, korkma."

Bacaklarıma dolanmış çarşafları ittirerek doğruluyorum. "Ne oldu?"

Cevap vermeden kapıyı kapatıp ucu yataktan sarkan çarşafları çekerek kollarında topluyor, sonra dizlerime tutunarak yatağa bastırıp üzerime eğiliyor. Bütün uykum bir anda açık pencerelerden uçup gidiyor. William aramızdaki çarşaf yığınına yatağın yanına bırakıp iyice üzerime uzandığında dudaklarımı ısırarak gülümsüyorum.

"O kadar bekledik, değil mi?"

Elleri yüzümün iki yanında, parmakları şakaklarımı okşuyorken başını sallıyor. "Öncekiler de bende, ama bu sefer gerçek olanını almaya geldim."

"Geç bile kaldın, yaklaş..."

İkimiz de birbirimize uzanarak öpüştüğümüzde William adeta beni de alıp ruhuna katıyor. Bir eli boynumun altından girerken diğeri belimden sırtıma dönüyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor, ben onun sıcak ağırlığı altında erirken o yavaşça eğilip dudaklarıyla tenimde kendine ait ilk hatırasını çiziyor.

Elleri kollarımdan inip dudakları karnıma değdiğinde gülümsüyor, ben de gülüyorum.

"Karnımda komik bir şey mi var?"

"Hayır, bir şey hatırladım..."

Kulaklarından tutup başını kaldırıyorum. "Ne?"

"Boşver—"

"Söyle!"

Gülerek tekrar üzerimde yükseldiğinde yanağına hafifçe vuruyorum, hala gülüyor.

"Söyle yoksa kaçarım."

"Söylediğimde de kaçacaksın—"

"Çabuk söyle."

Başını boynuma eğerek kulağımın hemen yanında gülüyor. İçimin havalandığından habersiz, tekrar gözlerime baktığında elini karnıma koyuyor. "Robin senin karnından *nefret* ediyordu."

"Pislik! Karnımda ne varmış? Mis gibi, dümdüz—"

"Problem orada—"

"Sen kendine bak, şişko."

"Hey!"

"Saç çizgin de mi gerilemeye başlamış ne?"

Ellerimle saçlarını iyice geriye ittirdiğimde gülerek başını pençelerimden kurtarıyor.
“Tamam, yeter, gel buraya—”

Ellerimi iki yana açıp bileklerimden tutarak dudaklarıma eğildiğinde nefesim de, sesim de kesiliyor.

Bana defalarca ilkleri gösteren adam bu sefer *son defa* ilk kez sevişiyor...

SON

15.11.10 13:32